

AV. ABDURRAHİM DEDE İSTANBULLU MARİA

AV. ABDURRAHİM DEDE

İSTANBULLU MARİA

İSTANBULLU MARİA

Av. Abdurrahim DEDE

Editör: DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Tuncay ÖZTÜRK

1. Baskı / İstanbul - Eylül 2025

ISBN : 978-625-97306-9-1

Yayıncı Sertifika No: 47095

© Abdurrahim Dede

*Bu kitabın yayın hakları DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş. ye
aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.*

DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Yıldırım Oğuz Göker Cad. No: 11 Akatlar - Beşiktaş / İSTANBUL

Baskı ve Cilt:

Veysel TOPUZ

Karagümrük Küçükdeğirmen Sk. No: 11/1

Fatih / İstanbul / Turkey

Matbaa Sertifika No: 48132

WhatsApp: +90 530 132 01 34

İSTANBULLU MARİA

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	13
1. İlk Mesaj	15
2. Dua.....	21
3. Ortak Dostlar.....	29
4. Petro	37
5. Dualar Akıyor.....	45
6. İman Ebedidir.....	51
7. Ben Beni Buldum.....	59
8. Onu Petro Getirdi.....	67
9. Maria Anlatıyor	75
10. El Âlem Ne Der	83
11. Yeşilköy.....	91
12. İzmir Süreci.....	97
13. Dolandırıldım.....	105
14. Hafıza Yanıltır	109
15. İmrân Ailesi.....	117
16. Ona Meryem Adını Verdim.....	125
17. Zekeriya	133
18. O Dilerse Sebepler Susar	141
19. Allah Seni Seçti.....	149
20. Gayb.....	157
21. Kelime.....	165
22. Biiznillah.....	173

23. Mucize.....	181
24. Çağrı.....	189
25. Hayırlı Plan	197
26. Sâlih Amel İşleyenler.....	207
27. Hususi Bakış	215
28. Adem Ve İsa	221
29. Seninleyim Rabbim.....	229
30. Başka İlâh Yoktur.....	237
31. Evrensel Barış Daveti	245
32. Hânif	253
33. Yakınlık	261
34. İnkâr	269
35. İnançta Ego	277
36. Lütuf.....	285
37. İstanbul	293

ABDURRAHİM DEDE

Eğitim hayatına, dünyaya geldiği (1954) İskeçe’de başlayan ve 1971’de Türkiye’ye yerleşen Abdurrahim Dede, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. “İş Adamı” ve “Hukukçu” kimliklerini, “Yazarlık” misyonu ile bütünleştiren Dede, genç yaşlarından bu yana yazın dünyasının içinde olmuş; siyasi, edebi ve tarihi kitaplar kaleme almıştır. Uzun yıllardır gönüllü olarak tarih -folklor araştırmacılığı yapan; bu doğrultuda hazırladığı derleme ve makaleleriyle tanınan Dede, halk edebiyatı alanında çok sayıda eser vermiştir. Batı Trakya Türkleri’nin tarihi üzerine araştırmalar yapıp, yerinde incelemelerde bulunan Dede’nin, bölge basınında yayınlanan şiir, mani ve hikâyeleri de bulunmaktadır. Yazarın şiirleri, TC Milli Eğitim Bakanlığı müfredatına da girmiş (2004) ve bazı eserleri TC Kültür Bakanlığı tarafından basılmıştır. Son yıllarda okurlarını, hayat ve mesleki deneyimlerini paylaştığı özgün eserlerle de buluşturan; yalın- samimi dili ve tüm kainatı kucaklayan evrensel bakış açısıyla, her yaştan, her ulustan insana hitap etmeyi başaran yazarın kitapları, İngilizce ve Yunanca’ya da çevrilmiştir.

ESERLERİ

1. Rumeli’nde Bırakılanlar (1975)
2. İnhanlı Destanı (1977)
3. Batı Trakya Türk Folkloru (1978)
4. Balkanlarda Türk İstiklâl Hareketleri (1978)
5. İskeçe’deki Türk Eserleri (1984)
6. Azınlıklar Ezilmemeli (1984)
7. Bulgaristan’daki Müslüman Türklerin Dramı (1985)
8. Hak Verilmez Alınır (1988)
9. Azınlık Musalla Taşında (1988)
10. Batı Trakya Manileri (1989)
11. Tarih ve Memleketim (2004)
12. Pomaklar veya Ahîyanlar (2012)
13. Kosturma Esareti (2013)
14. Kırım’da İlk Ezanlar (2015)
15. Damdan Düşen Avukat (2021)
16. Güneş Nasihatleri (2021)
17. Ben de İnsanım (2022)
18. Batı Trakya Köyleri ve Tarihi (2024)
19. Benim Avukatım Var (2024)
20. Var’la Yok’un Hikâyesi (2024)
21. Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimle Alışveriş (2024)
22. Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Memleketi (2024)
23. Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Hediyeleyi (2024)
24. Davam İçin Avukat Olmak (2024)
25. Mesh -Dönüşüm (2025)
26. Zulmün İçindeki Adalet (2025)
27. Deha mı Dolandırıcılık mı (2025)
28. 1441 No’lu Parsel (2025)
29. Şiir Yüklü Bulut (2025)
30. Barut ile Ateşin Birlikteliği (2025)

31. Gnothi Seafton- Kendini Bil (2025)
32. Herkes Halife (2025)
33. Miraç (2025)
34. Evini Arayan Babam (2025)
35. Kızıldeli Sultan (2025)
36. Yavuz'un Çatlak Dedesi (2025)
37. Pipina'nın Eşi (2025)
38. Ay Dede (2025)
39. Kızlarımın Rüyası -KidsNook (2025)
40. Bize Nasıl Kıydılar (2025)
41. Güç (2025)
42. Rabbimin Okulu (2025)
43. Eyvallah Şehri (2025)
44. Kalpler Kimin Elinde (2025)
45. İyilikten Maraz Doğar mı (2025)
46. Tevbenin Gücü (2025)
47. Piyango (2025)
48. Tanrının Yeryüzündeki İşaretleri (2025)
49. Göbek Kordonu (2025)
50. Dr. Duygu (2025)
51. Şöhret (2025)
52. Minicik Biricik (2025)
53. Yalova'nın Zengini (2025)
54. Şeytanın Avukatı (2025)
55. Tek miyim- Çok muyum (2025)
56. Kökler ve Gövdeler (2025)
57. Güneş Doğup Batar mı? (2025)
58. İdam Mahkumları (2025)
59. Vuleftis (2025)
60. Köpekler (2025)

61. Yeniden Diriliş (2025)
62. Yazar Avcıları (2025)
63. Puf Çiçeği- Karahindiba (2025)
64. Hırsız Kim? (2025)
65. Kabil'in Avukatı (2025)
66. Salyangoz (2025)
67. Düşünüyorum Öyleyse Araştırıyorum (2025)
68. Yol Arkadaşım Refik (Chat GPT Macerası) (2025)
69. Yol Arkadaşım Refik ile Beyin Fırtınası (2025)
70. Yol Arkadaşım Refik ile Kur'an-ı Kerim Tefsir Denemesi (2025)
71. Ölüm Yalanmış (2025)
72. Hüsrân (2025)
73. Refik'te irade var mı? (2025)
74. Allah'ın Ailesi (2025)
75. Yücel'in Tavukları (2025)
76. İneğe Neden Taptım (2025)
77. İstanbullu Maria (2025)
78. Bisiklet (2025)
79. Kaplumbağa Ninja Kamil (2025)
80. Kölelik (2025)
81. Yaratılış (2025)
82. Dünyanın Yönetimi (2025)
83. Dimokritos'un Avukatı (2025)
84. Biri Beni Gözetliyor-
Dimokritos'un Avukatı -II- (2025)
85. Cosmo Lingua/ Kâinatın Dili-
Dimokritos'un Avukatı -III- (2025)

ÖN SÖZ

Hepimizin ara ara kullandığı şöyle klişe bir söz var:
“İnsan dinini, milliyetini ve anne-babasını seçemez.”

Soruyorum size, seçse neyi seçerdi? Hele dünyaya yeni gelmiş, hiçbir şeyden haberi olmayan bir bebek, neyi seçerdi?

Haydi seçme hakkı 20 yaşına ertendi diyelim, o zaman neyi seçerdi? Nasıl seçerdi?

Anlayacağınız, hiç kolay değil bu seçimler.

Demek klişe cümleler, klişe yaklaşımlarla geçiştirilecek bir konu değil bu seçim işi.

Asıl konu, insanın seçtiği dinin, milliyetin ve anne-babanın sonraki halleri, kendine olan etkileri, faydası zararı...

Ve seçimini değiştirmek istediğinde yapması gerekenler... Daha sonra başına gelecekler...

Mesela, insan dinini değiştirmek istese neler yaşayacak?

Düzlem kayması mı yaşayacağız böyle bir durumda, yoksa “Sevgi” merkezli alçakgönüllü bir inanç atmosferine yelken mi açacağız?

Elinizde tuttuğunuz bu ilginç kitap, işte bu çetrefilli ve bir o kadar da heyecan verici sorgulamaların açık denizi.

Kulacınıza kuvvet!

*

Abdurrahim Dede, son derece ilginç bir yazar. Beyni hepimizden hızlı çalışıyor ve açısı çok geniş. Oturduğu yerden tepenin arkasını görebiliyor.

Nedense bu kitap bana, Harry Potter kitaplarını hatırlattı. Bol çağrışımlı, bol evrenli, bol resimli, çok farklı dünyalı olmasından belki de...

Bu kitabı okuduktan sonra, eminim dünyaya ve âhirete bakış açınız genişleyecek, renklenecek. Hatta belki daha yararlı bakışlar kazanacaksınız...

Bir kenarından aşinası olduğum bir hayatın anlatıldığı, yorumlandığı bunu yaparken bizi kendimize getirecek dokunuşların, yepyeni pencerelerin açılacağı bir kitap bu.

Kitabın son cümlesinden sonra zihninizin az-çok aydınlandığını hatta değiştiğini fark edeceksiniz.

Kitapla ilgili daha geniş şeyler yazmak isterdim, ama ihatam şimdilik bu kadar.

Sizler benden daha öteye geçebilirsiniz, kıskanmam, mutlu olurum.

İyi okumalar, iyi dokunuşlar efendim.

Ve, tebrikler...

Önce yazara, sonra da bu konuların kahramanı bayana!

Hüseyin GÖKÇE

YAZAR

1. İLK MESAJ

Bilinmeyen bir numaradan şöyle bir mesaj geldi.
-Abdurrahim Bey Kalispera!

Kalispera, Yunanca *öğleden sonran güzel olsun*, demekti.

Tanıdığım bir numara değildi. Mesajı gönderenin kim olduğunu merak etmiştim.

Ben de Türkçe, sordum ona,

-Kimsiniz?

-Ben Maria, dedi. Size bir şey sorabilir miyim? Eğer vaktiniz varsa.

-Sor, dedim.

-İki dakikalığına size telefon edebilir miyim, dedi.

-Buradan yazarsanız daha iyi olur, dedim.

-Sakın bana delirdiğimi söylemeyin, dedi. Ve lütfen bana kızmayın. Güvenebileceğim herhangi bir kimsem yok. Hayvanlarla birlikte dışarıda, dağda yaşıyorum. Şimdi internet için çıktım yola. Bazı sorunlarım var. Onun için rahatsız ediyorum sizi. Bunlara çözüm bulmak adına danıştığım kişiler dedi ki bana: ***Eğer bir insan ölürse, her şey biter. Sadece o zaman, o insanın hiçbir problemi kalmaz.*** Yani istersem eğer, nüfusta ölü gösterebilirlermiş beni. Doğru mu, yanlış mı söylediler bilmiyorum. Ne yapacağımı, kime inanacağımı kestiremiyorum artık...

-Ah be kardeşim Maria, dedim. Hep yanlış yolda yürüyorsun.

-Ama ben yapayalnızım, dedi.

-Yalan söyleme Maria, dedim. Senin Rabbin var.

-Çözüksüzüm, dedi. Yaşıyorum ama zor, çok zor. Yine de amenna...

Ve ekledi,

-Bana akıl, fikir lazım. Çaresizlik zor. Hata üstüne hata yapıyorum. Söyleyin bana. Ne yapayım? Fovame ola monahi (*korkuyorum, her şeyde tek başımayım*). O Theos voithos (*Allah yardımcı olsun*), diyorum ama, aklım gitti sanki başımdan... Sağlıklı düşünemiyorum artık!

Bu durumda dayanamadım, telefon ettim ona. Ama açmadı. Ben de şöyle yazdım,

-Maria... Sorunlarınla yüzleş kardeşim. Kaçma.

Birkaç dakika sonra o aradı. Bu sefer de ben açmadım.

-İnternet çekmedi, diye yazdı sonra.

Ve şöyle devam etti mesajı;

-Ne diyeyim ki... Gelin beni öldürün mü diyeyim?

-Seni kimse öldüremez kardeşim, dedim. Allah'tan başka. Yaptıklarınla yüzleşmelisin.

-Ama, afti vromantropi, dedi. Yani, bunlar çok pis insanlar! Çok kötüler!

-Ah be kardeşim, dedim. Doğruluktan daha büyük güç, tövbeden özürden büyük silâh keşfedilmedi henüz.

-Sas para kalo (*çok rica ediyorum sizden*), dedi. Bana bir iş bulun orada. İstanbul'a kaçayım. İstanbul'a döne-yim yeniden. Bunlar (başının dertte olduğu kişilerden

yani tefecilerden bahsediyordu) sürekli daha fazla istiyor. Allah'tan başka hiç kimsem yok benim. Ve çok çaresiz kaldım.

-Vromantropi diyen, kendisini tarif eder, dedim.

-Dino dino den teliono to hreus. Ödüyorum borcumu, para veriyorum sürekli onlara, ama nasıl oluyorsa bir türlü borcum bitmiyor. Plirosa to hreos mu. Akoma ti thelune. İnanın bana, borcumu ödedim ben onlara. Benden daha ne istiyorlar anlamıyorum!

-Kardeşim Maria, dedim. Bunu bana değil, onlara sor. Yanlış yapıyorlarsa savcıya karakola git.

-Taş bile olsa taşırım, yeter ki bir iş bulun bana. Her türlü işi yaparım, dedi.

-Yurt dışındayım şu an, dedim.

-İyi tatiller diliyorum, dedi.

Ve ekledi;

-İnanın pek çok yere gittim, ama hiçbir çözüm bulamadım. Onun için size yazmak zorunda kaldım. Yardım isteyeceğim başka kimse yok!

-Ah be kardeşim, dedim. Sen sadece doğru ol ve sorunlarından kaçma. Yalan söyleme asla. Yanlış yapanlara karşı da önce Allah'ın, sonra da devletin adaletine sığın.

-Ya Abdurrahim Bey, dedi. Bunların tek bildiği şey para. Peşimdeler bu yüzden. Çok korkuyorum. Çünkü onlar, insanlıktan da yasalardan da anlamıyorlar.

-Allah, dedim. Başka ne diyeyim ki Maria kardeşim. Senin anlaman lazım, onların değil. Ve senin her zaman, 'doğru' olman lazım.

-Doğruyu söylüyorum, dedi. Benim en büyük hatam onları bir çözüm zannetmem. Bunun için de onlarla iş birliği yapmam. Çok büyük bir yanlıştı bu. Şimdi anlıyorum. Ama nafile... Geri dönüşü olmuyor bazı hataların.

-Geçmişe taş atma, dedim. Kendi başını yararsın. Her ne olduysa güzel olmuş. Bunu bil kardeşim... Ve hiç unutma; olanda mutlaka hayır vardır.

-Geçmişin hatası geleceği çok etkilemiş. Bunu şimdi çok iyi anlıyorum, dedi. Ama hatalarımı düzeltemiyorum bir türlü.

-Evet tabii ki etkiler, dedim. Ama hatalar, düzeltmek için lazım bize.

2. DUA

Maria şöyle yazdı,

-O Theos na vali to heri tu. Allah elini koysun. Ala prepi na kano kati. Fakat bir şeyler yapmam lazım benim. O Theos nu ke gnosi edose. Allah akıl ve bilgi verdi. Den xero na to xrisimopoiiso. Ama bu akıllı ve bilgiyi nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Parakaleste ke ya mena. Benim için de yalvarın Allah'a. Mia dieksodo navro. Bir çıkış bulayım. O Theos oti epithimite. Dilerim ki siz de hayatta neyi arzu ediyorsanız, iyi ve güzel olan, ailenizden bulasınız.

-Ah be kardeşim, dedim. Ya devlete git yardım iste ya da borçlu olduğun insanlara durumunu anlat olduğu gibi, sana iş bulsunlar.

*

Görüşmemiz orada bitmişti.

Ama hemen sonrasında beni bir rahatsızlık aldı.

İlgisiz durduğuma bakmayın. Çaresiz bir insan beni arıyor, öyleymiş gibi görünse de kalben ilgisiz olmam mümkün mü?

Ona acımasızca cevaplar verdiğimi de düşünmeyin lütfen.

Size 'öyle düşünmeyin' diyorum ama, tabii ki ben her şeye rağmen düşündüm. Ve bundan rahatsız oldum. Hem de çok.

Bir şeyler yapmalı mıydım peki?

Duyarsız kalamazdım bu durum karşısında.

Anlattıkları enteresandı. Ve Maria'nın hikâyesi gerçekten çok ibretliydi.

Geçmişî hatırlayınca, bu konuda bir şey yapmamam gerektiğini düşündüm.

Merak etmeyin neden böyle düşündüğümü açıklayacağım. Maria'nın kim olduğunu da detaylarıyla size anlatacağım.

Şimdilik şu kadarını söyleyeyim; Maria İstanbullu, Rum bir kadın. Bir ara müvekkilimdi. Çok ilginç bir hikâyesi vardı...

Evet, az önce de dediğim gibi, telefonda konuşurken, bir şey yapmamam gerektiğini düşünmüştüm. Ama son-

ra, *Allah onu bana gönderdiğine göre, mutlaka bir şey yapmam gerekiyor*, dedim.

Canım sıkılmıştı duruma...

Onun için ben de, başlamış olduğum tefsire devam etmeye karar verdim ve Kur'an-ı Kerim'deki **Âl-i İmrân** Suresini açtım.

Sureyi açtığımda şaşkınlıkla, *Aman Allah'ım*, dedim içimden.

Çünkü, Ayet-i Kerime'yi tefsir ederken, her ayette bir *dua* bölümü koyuyordum. Bir baktım ki bu dualar tam da Maria'ya göreydi!

Gerçekten de tam Maria'nın ihtiyacı olan dualardı hepsi.

Bu, elbette tesadüf olamazdı. Zaten biliyordum, tesadüf diye bir şey yoktu hayatta.

Ben de hemen o dualardan birini Maria'ya gönderdim.

Dua şöyleydi:

“Ya Rabbim!

Biliyorum, benim ellerim sınırlı ama Senin lütfun sonsuz.

Mihrabım dar olabilir ama Senin rahmetin oraya bile sığar.

Ben sadece, dua ederim.

Ama Sen sadece duymaz müjdelere de verirsin.

Benim de kalbime bir *Yahya müjdesi* ver ya Rab!

Belki bir fikir, belki bir ilham, belki bir söz...

Ama öyle bir şey olsun ki hayat versin. Başkasının mucizesine zemin hazırlasın. Kendini değil Seni tasdik etsin.

Çünkü Sen yalnızca işitmezsin, cevap verirsin. Hem de en güzel şekilde.”

*

Hemen cevap geldi Maria’dan (ben 19:49’da göndermiştim bu duayı. 19:51’de de döndü).

Teşekkür emoji si ile birlikte ‘amin’ emoji si de vardı mesajında.

Şöyle yazmıştı;

-Benim dileğimi siz kaleme dökmüşsünüz. Kalbimden geçen dua gibi.

“Ya Rabbi!

Bunu okuyunca, peşinden yeni bir dua gönderdim ona.

Bazen ben de Zekeriya gibi soruyorum: Nasıl olacak bu iş?

Aklım almaz oluyor, sebepler yetersiz kalıyor.

Ama Sen diyorsun ki, ben dilediğimi yaparım.

O hâlde ben aklımı susturup kalbimle inanmak istiyorum.

Senin kudretin varsa, umut tükenmez!

Senin dilemen varsa, imkansız yoktur!

Benim yaşım, benim eksliğim, benim yorgunluğum önemli değil. Senin **OL** demen yeter ya Rabbi.

Ne olur, beni sadece olup bitene bakanlardan değil, olmasını Senden bekleyenlerden eyle.”

*

Ardından şöyle yazdım;

-Bunlar Kur'an ayetlerinden. Hz. Meryem'den süzülmüş dualar kardeşim.

-İnanın içime huzur geldi, dedi Maria.

Ve ekledi;

-Allah'ım beni de sınıyordur belki.

Bu sefer de O'ndan süzülmüş olan bir başka ayet üzerine, yine benim kaleme aldığım, bir başka tefsirden alıntılar gönderdim Maria'ya;

-Artık insanlarla değil Rabbinle konuş. Dilini değil kalbini işle. Rabbini çokça an. Zikir açıldı. Dilin sustu.

Kalbin konuşmaya çağrıldı. Ve zaman belirlendi; akşam. Gündüzün yorgunluğu çökerken, sabah yeni bir doğuşun eşindeyken... İşte bu iki eşikte **tesbih** öneriliyor!

Ve ekledim;

-Çünkü kardeşim Maria, her mucize sabırla gelir. Ve her sabır zikirle beslenir. Bazen konuşmamak Allah'ın cevabıdır. Sükut inkâr değil, işarettir. Ve susmak sadece sessizlik değil secdedir. Allah'tan gelen bir mucize, önce kelimeleri durdurur, sonra kalbi kavuşturur.

Ardından da bunun üzerine yazdığım bir duayı gönderdim, İstanbullu Maria kardeşime;

“Ya Rabbim!

Ben de çok konuşuyorum. Kelimelerle anlatmaya çalışıyorum. Ama belki de bazen susmam gerek.

Senin **sus** dediğin yerde ben konuşuyorsam, sustur beni Allah'ım.

Ve Senin **konus** dediğin yerde ben korkuyorsam, aç dilimi Ya Rab.

Ama ne olursa olsun, kalbim daima Seni ansın. Sözüm susmuşsa zihnim Seni tesbih etsin.

Sabahları umutla, akşamları şükürle geçireyim.

Çünkü ben de artık biliyorum; en derin konuşma, Sana yapılan zikirdir Allah'ım.”

-Kulun kula duası makbuldür, dedi Maria. Ne olur, dualarınızda beni de unutmayın!

3. ORTAK DOSTLAR

Biliyorum, merak ettiniz. Kim bu İstanbullu Maria? Ve ben onu nereden tanıyorum?

Anlatayım...

Zihnim yıllar yıllar öncesine gitti bir anda, bunları düşününce.

Tam tarihi hatırlamıyorum. Telefonum çalmıştı. Arayan Yunanistan Ptolemaida'dan Niko'ydu.

-Bak dedem, dedi. Sana kimi veriyorum?

Telefondan sıcacık, tınısını unutmadığım bir ses yankılandı.

-Kardeşim dedi, ben Alaeddin. Nasılsın?

Şok olmuştum. Çünkü telefondaki ses, Türkiye'nin Avrupa Birliği Bakan Yardımcısı, AK Parti'nin kurucu üyelerinden Dr. Alaeddin Büyükkaya'ydı. O, benim 1972'den beri ağabeyim, büyüğüm, üstadım, hamimdi.

Tanıştığımızda, İmtaş Sigorta Şirketi'nin genel müdürüydü Dr. Alaeddin Büyükkaya. Bize sigorta acenteliği vermişti hatta (ortağım Şaban Gülbahar'la birlikte).

Yaratılıştan, Allah vergisi bir edebi, saygı uyandıran bir görünüşü vardı. Sesi de son derece karakteristikti, naif ve etkileyiciydi. Tane tane konuşur, meramını çok güzel ve güçlü şekilde ifade ederdi.

-Üstadım, dedim. Nasıl olur? Kayalar, Niko ve siz! Üçünüz bir arada! Gerçekten şoktayım şu an.

-Ben de öyle, dedi Dr. Alaeddin Büyükkaya.

Ve ekledi;

-Burada Niko'nun kahvehanesinde seninle karşılaşmak, yani senin burada yaşatıldığını görmek duygulandırdı beni... Niko'nun eşi de sizleri anlata anlata bitiremedi. Bu nasıl bir muhabbet yumağı. Etkilendim kardeşim.

-Üstadım, sizin orada ne işiniz var, diye sordum merakla.

-Benim atalarım, anamın babamın memleketi burası, dedi. Mübadelede buradan göçmüşler. Onların izlerini bulmaya geldim... Ve seni buldum!

Çok uzun yıllardır görüşmemiştik.

O siyasete girmişti. Parti kurucusu ve milletvekili olmuştu. Siyasetçilerden bir şeyler istenir, beklenir genellikle. Ama tanıyanlar bilir, benim siyasetle aram yoktur hiç. Bu yüzden Dr. Alaeddin Büyükkaya ile kopmuştuk uzun bir süredir...

Ama kader, *tekrar bir araya gelin* dedi mi, yapacak bir şey yoktu.

Dönüşte İstanbul'da görüşmek üzere sözleşerek kapattık telefonu.

*

Niko kim? Eşi Maria kim? dediğinizi duyar gibiyim...

Size biraz da onlardan söz edeyim...

Rahmetli Alparslan Türkeş'in muhterem eşi Seval Türkeş hanımefendi ara sıra bizim eve uğradı. Üniversiteden hocam Prof. Dr. Cemal Şanlı'nın eşi de komşumuzdu. Bize Seval hanımı o tanıştırmıştı.

Meğer Seval Hanım da Rumeliliymiş. Ailesi de Ka-

yalarlı. Mübadelede göçmüşler buraya...

Seval Hanım, atalarının memleketini görmek isteyince bir seyahat organize etmiştim hemen. Yunanca biliyordum çünkü, daha da ötesi buralıydım.

Ailecek bir haftalık program yaptık.

Batı Trakya’da, Rodoplar’da, Ağustos ayında Kızıldeli Sultan Tekkesi’nde **Seçek Panayırı** düzenlenirdi.

Ben ve eşim, Profesör Dr. Turgut Öz ve eşi, Profesör Dr. Cemal Şanlı Hocam ve eşi...

Eşimle birlikte, Seval Hanım’ı da bizim arabaya alarak, yola koyulduk. 3 araç konvoy halinde ilerledik ve Edirne’ye vardık.

Selimiye’nin bitişiğindeki Fatih Sultan Mehmed’in doğduğu mekân olan ‘Taş Odalar’da bir gece konakladıktan sonra, Pazarkule’den Yunanistan’a geçtik...

Oradan da Rodoplar’daki Kızıldeli Sultan Tekkesi’ne.

Kavala’daki Mehmet Ali Paşa’nın İmarek Oteli’nde de konakladık.

Sonra Selanik ve nihayet **Kayalar**’ın bugünkü adı olan **Ptolemaida**’ya vardık.

Niko ve eşi Maria ile tanışmamız, burada oldu. Yani **Ptolemaida**’da (Kayalar’da).

Kayalar’ın tam merkezine yani **Platiya**’ya (şehir meydanına) vardığımızda çok acıkmıştık. Ve de namaz kılmalıydık. Rastgele meydandaki kafelerin ön sıralarındaki sandalyelere oturduk.

Az sonra; siyahlar giyinmiş, acılı bir yüz ifadesine sahip, 40-45 yaşlarında bir kadın geldi. Türk olduğumuzu

anlayınca heyecanlandı, yüzü güldü. İlgisi değişti...

Yunan televizyonunda ‘**Asi**’ dizisini (dönemin en popüler TV dizilerinden biri/ 2007-2008) izliyormuş meğer. Dizinin başrol oyuncusu olan **Murat Yıldırım**’ın da hayranıymış, aşığıymış hatta. Çat pat Türkçe de öğrenmiş bu dizi sayesinde.

Derhal çeşit çeşit tostlarla, birbirinden güzel tatlılarla donattı masamızı. Namaz kılmak için de yer organize etti bize.

Sohbet ettik sonra. Ve Maria’nın acı gerçeğini öğrendik. 20 yaşındaki oğlu Bulgaristan’a gitmiş 2 günlüğüne. Cesedi gelmiş oradan. Otel odasında öldürülmüş...

Maria’nın siyah giyinmesi ve yüzüne yerleşmiş olan o derin acı bundanmış.

Çok üzüldük tabii. Eşi Niko da geldi sonra yanımıza. O da çok cana yakın, güzel mi güzel bir insandı. Bir oğulları daha varmış aslında, ama o da bir türlü evlenmiyormuş.

Tüm ısrarlarımıza rağmen bedel almadılar bizden. Biz de onları ailece İstanbul’a davet ettik. Geldiklerinde, *Murat Yıldırım*’la görüştürme sözü verdim onlara.

Davete icabet ettiler ve İstanbul’a geldiler sonra. Ben de sözümü tuttum ve Murat Bey’le görüşturdüm onları. Zaten tam karşımızdaydı ajansı. Ve ben, onların avukatıydım.

Murat Yıldırım’la tam 45 dakika sohbet ettik. Bol bol video çektiler.

Bu arada ben de Murat Bey’e “Eyvallah Şehri”ni anlattım.

Niko ve eşi Maria ile birlikte, 1 hafta boyunca İstanbul'u karış karış taradık. Patrikhane'den, Ayasofya'ya, Selahattin camilerinden adalara kadar gezmediğimiz yer kalmadı.

Ve bu bir haftalık beraberlik, bizleri bir aile yapmaya yetti de arttı bile.

Yıllar sonra da sevgili Niko ve eşi Maria, kahvehanelerine gelen Dr. Alaeddin Bey'i görünce, ona İstanbul anılarından söz etmişler. Ve tabii ki bizi anlatmışlar.

Alaeddin Bey de benim adımı duyunca;

-O benim dostum, demiş.

Niko da hemen telefonla beni aramış.

Böylece biz de Niko vasıtasıyla, uzun bir aradan sonra irtibata geçmiş olduk Dr. Alaeddin Bey’le...

4.

PETRO

Dr. Alaeddin Bey, İstanbul'a dönünce buluştuk. Hasret giderdik.

Niko ve Maria ile tanışmamızın hikâyesini anlattım ona.

Meğerse Dr. Alaeddin Bey, hem Seval Hanım'ı hem de Cemal Hoca'yı yakın tanıyormuş. Ama Seval Hanım'ın Kayalarlı olduğunu benden öğrenmiş oldu.

Eee bu durumda bana da Kayalar'a (**Ptolemaida**'ya) yeni bir seyahat organize etme işi çıktı.

Görüşmelerimi yaptım. Seval Hanım "*Peki*" dedi. Cemal Hoca'nın eşi de. Bakırköy'den tanıdığım ağır ceza reisi Recep Bey de vardı. *Biz de ailecek gelelim*, dedi.

Kendi arabalarımızla yola koyulduk. Ama bu sefer İpsala'dan geçtik. Tabi yanımızda Türkiye Cumhuriyeti'nin bir bakanı olunca Yunan tarafında prosedür değişti. Sınırdan itibaren eskort eşliğinde seyahat ettik. Oldukça havalıydı...

Ha bu arada, aramızda Petro da vardı.

Petro, **Ptolemaida**'dan Niko'nun bir arkadaşının damadıydı.

Ahşap evler inşa ediyormuş Petro. Türkiye'de iş kurmak istediğini söylemişti bana. Ben de sonrasında ona Türkiye'de şirket kurmuştum.

Çok sevecen ve çok çalışkan bir delikanlıydı. Otel yerine bizim ofisteki mescitte yatıp kalkıyordu.

Size Petro'dan bahsediyorum, çünkü anlatacağım hikâye için önemli bir karakter.

Zira şu an İzmir'de, hayvanlarla birlikte yaşayan İstanbullu Maria'yı bize tanıştıran oydu. Ayrıca sonrasında yazar dostumuz Hüseyin Gökçe de Maria ile ortak tanıdığımız çıkmıştı.

*

Petro, adeta seyahatimizin rehberi gibiydi.

Gerçekten çok duygulu anlar yaşandı Kayalar'da.

Dr. Alaeddin Bey dedelerinin mezarlarını buldu. Dualar okudu gözyaşlarıyla. Yunan basını da bu seyahati haber yaptı.

Petro, Dr. Alaeddin Bey'e Kayalar Ptolemaida'da iki

dönüm arazinin tapusunu bağışladı. Rüya görmüş adam.

Arazinin tapusu Dr. Alaeddin Bey üzerine teşkil edildi edilmesine ama, sonrası pek düşündüğümüz gibi gelişmedi.

Dr. Alaeddin Bey bu arazinin üzerine yapılacak ahşap evin inşaat işini Petro'ya verdi. Tabii ki sözleşmeyle. Ve inşaat bedelini de peşin ödedi. Tam 30.000 Euro.

Sözleşmeyi de ben yaptım hatta. Yaptım ama, parayı alan Petro, ortadan kayboldu. İnanılır şey değildi.

*

İstanbul Maria, Petro'nun arkadaşının eşiydi. Kocasından dolandırılmıştı Maria. Adam, aileden kalma dairelerini sattırmıştı ona...

Farkındayım, ortada iki Maria var. Aklınız karışmış olabilir haklı olarak.

Birinci Maria, İstanbul... Az önce söz ettiğim, Petro'nun arkadaşının eşi. Telefonuma mesaj göndererek, benden yardım isteyen hanım. Hani İzmir'de hayvanlarla yaşayan.

Diğeri de Ptolemaida'dan, Niko'nun eşi olan kişi. Hani, gencecik oğlu öldürülen acılı kadın.

*

Dr. Alaeddin Bey benimle konuyu istişare etti.

Bakan olduğu için, kendisini dolandıran Petro'ya, idari manada yapabileceği pek çok şey vardı. Hem Türkiye'de hem de Yunanistan'da.

-Haddim değil belki üstadım, dedim. Ama ben olsam inşaat için verdiğim parayı, bağışlanan arazinin bedeli

olarak sayardım. O kadar ediyor zaten. Belki biraz fazla, belki biraz az. Petro'nun çoluğu çocuğu var bildiğiniz gibi. Ceza alırsa, Petro değil, masum eşi ve çocukları çeker bu cezayı.

-Haklısın, dedi Bakan Bey.

Ve Petro aleyhinde bir işlem yapmadı.

Evet, Dr. Alaeddin Bey bir şey yapmamıştı ama, Petro yapmıştı... Öğrendik ki; Selanik-Türk Konsolosluğu'na giderek bizim (yani benim ve oğlumun) FETÖ'cü olduğumuzla ilgili ifade vermişti!

Bu nedenle, Yunan vatandaşı oğluma Türkiye'ye giriş yasağı kondu. Benim aleyhimde de ağır cezada dava açıldı. Ama elhamdülillah, beraat ettim. Tamamen iftiraydı zaten, ortaya çıktı hepsi.

Oğlumun yasağı ise mahkemesiz bir şekilde devam ediyor hâlâ. Çünkü olay, tamamen istihbaratın raporlarıyla alâkalı. Devlet istediği kişiyi yurda sokar, istediği kişiyi sokmaz.

Her fırsatta Yunanistan'a gelişimizin sebebi de bu işte. Türkiye'ye gelemeyen oğlumla, gelinimle, torunlarımın hiç olmazsa bayramlarda ve yazları bir arada vakit geçirelim diye...

Neyse, şimdi biz yeniden İstanbullu Maria'ya yönelim. Yani şu an İzmir'de yaşayan ve benden yardım isteyen Maria'ya...

*

Âl-i İmrân Suresindeki ayetleri okudukça dehşete kapılıyordum. Rabbim'in, benim vasıtamla Maria'yla konuştuğuna resmen şahit oluyordum çünkü. Hayretler içindeydim, tüylerim diken diken olmuştu.

Tabii ki ben de emaneti derhal, sahibine yani İstanbullu Maria'ya gönderiyordum.

Maria'nın dualarına Kur'an ayetlerinden cevap gelmişti!

Bunu görüp de paylaşmamak, bu cevapları sahibine iletmemek mümkün müydü?

Ben de hemen o anda, üzerinde çalıştığım tefsirin bir kısmını gönderdim Maria'ya (Tefsirin tamamını, kitabın ilerleyen kısımlarında ayrıca okuyacaksınız).

-Allah, dedim. Âl-i İmrân Suresi 42. Ayetinde: **“Seni tertemiz kıldı”** diyor.

Ve ekledim;

-Kardeşim Maria, bu sadece günah kirinden değil; şüphe, zan, boşluk ve dünyevi ağırlıklardan da arınmak demektir. Meryem tertemizdir çünkü. Bedeniyle, kalbiyle, niyetiyle... Ve işte bu yüzden kainatın en saf emaneti ona verilecektir.

Sonra da onu dua etmeye çağırdım yine;

-Gel Maria kardeşim, dedim. Şimdi seninle birlikte bir dua edelim:

Ve bu tefsir üzerine yazdığım şu duayı ona gönderdim:

“Ya Rabbi!

Meryem gibi olamam belki, ama onun gibi seçilmeyi arzulayabilirim.

Senin katında seçilmiş olmak için ünlü olmaya değil, temiz kalmaya ihtiyacım var.

Ne olur beni insanların değil, Senin gözünün gördüğü bir kul eyle. Kalabalıkta kaybolsam da Sen beni bul.

Temizliğim gözümde değil, Senin rahmetinde olsun.

Ve kadınlarımıza, kızlarımıza, Zeyneplere, Meryemlere, Eliflere, Meryem’in kalbinden bir iz bırak.

Çünkü sen seçersen her şey değişir.”

5. DUALAR AKIYOR

Â l-i İmrân Suresi'nden İstanbullu Maria'ya dualar
akmaya devam ediyordu.

Maria'ya şöyle yazdım:

-Önceki ayette gökler şöyle demişti: “*Allah seni seçti.*”. Sonraki ayette ise ona şöyle sesleniliyordu; *Ey Meryem!*

Ve ekledim;

-Kardeşim Maria, görüyor musun? Burada yine ismiyle, yumuşak bir iltifatla çağrılıyor Meryem. Bu çağrı artık sadece bir övgü değil, bir görev emridir. Çünkü, seçilmek ayrıcalık değil, sorumluluktur. Ve bu sorumluluğun ilk adımı ibadettir. Onun için de bir sonraki ayette şöyle deniyor: *Rabbin için gönülden ibadete devam et.*

Ve cevabımı beklemeden, yeni bir dua gönderdim ona:

“Ya Rabbi!

Beni de Meryem gibi çağır: İsmimle, özümle, kalbimle.

Ve o çağırımı duyduğumda, secdesiz kalmayayım. İbadetimi sadece alışkanlıkla değil, içten bir bağlılıkla sürdüreyim.

Yalnız kaldığımda, Meryem gibi ibadet edeyim.

Kalabalığa katıldığımda da rükû edenlerle birlikte eğileyim.

Çünkü ne kadar *seçilmiş* olsam da, asıl değerim, ne kadar *eğildiğimle* ölçülür.

Senin katında eğilmek, yeryüzünde yükselmekten çok daha güzeldir Allah’ım.”

*

Gönderdiğim duaların hepsine, ellerin hem ‘teşekkür’ hem de ‘dua’ anlamında birleştirildiği emoji ekleyip duruyordu Maria.

Ben de devam ettim yenilerini göndermeye...

“Ya Rabbi!

Senin *kelimeni* işiten kul olmaya razıyım.

Ama aynı zamanda ne olur Senin *kelimeni* taşıyan kalplerden de olayım.

Bana bir *kelime* ver: Belki bir fikir, belki bir çocuk, belki bir yazı.

Ama içinde Sen ol!

Adını Meryem gibi anmak istiyorum.

İsa gibi temiz bir iz bırakmak istiyorum.

Ve Mesih gibi dünyada da ahirette de itibarlı olmak istiyorum.

Ama sadece Senin katında.

Çünkü itibar insanların gözünde değil, Senin yanında kıymetlidir.”

*

Bu duadan sonra bana hemen, yeni bir mesajla cevap verdi Maria:

-İnanıyorum ki, diyordu. Eğer Meryem Ana (Panayia), şu an burada olsaydı, dört hak kitabı ihtiva eden Kur'an-ı Kerim geldiğinde, o da secde ederdi. Belki de bu cezanın bana verilme sebebi; ibadetini, imanını eksik yaşayanlardan olduğum, tek başına kaldığım içindir.

Onun bu sözlerine, Kur'an'dan gelen dua şu oldu:

“Ya Rabbi!

Bana da beşik kadar masum, olgunluk kadar dengeli bir dil nasip eyle.

Ben de konuşayım; ama Senin sözlerini!

Ben de susayım ama Senin dilediğin yerde!

Hayatım İsa gibi doğruluğun gölgesinde geçsin...

Ve ben de sâlihlerin yoluna düşeyim.

Beşğimde konuşmadım belki. Ama yetişkinliğimde Senin adını söyleyenlerden olayım.

Çünkü söz Senin adını taşıyorsa değerlidir.

Ve hayat Senin rızanı yürüyor gibi yaşıyorsa anlamlıdır.”

İstanbul Maria yine, ‘teşekkür’ ve ‘dua’ emoji gönderdi.

*

O böyle yapınca devamındaki ayetin tefsiri üzerine kaleme aldığım duayı gönderdim ben de;

“Ya Rabbi!

Benim bildiğim yollar sınırlı. Senin bildiğin yaratışlar sonsuz.

Ben sebepleri toplarken, Sen mucizeyi indirebilirsin.

Ben **nasıl olur** diye düşünürken sen çoktan **ol** demiş olabilirsin.

O hâlde ne olur, aklımı teslim etmeyi öğret bana.

Sebebi göremediğimde; Sana güvenmeyi, olmaz sandığım şeylerde Senin **ol** deyişini duymayı!

Ve ben de Sana, Meryem gibi masum bir şaşkınlıkla, temiz bir kalple sorayım...

Nasıl deyince ben... Sen, **bu böyledir** de Ya Rabbi...

Ve oluversin.”

*

Tabi bunu görünce Maria, emojiyle yetinmedi,

-Amin, yazdı...

Ardından da şunları ekledi;

Ve şöyle devam etti;

-Ben din değiştirdim. Maalesef sadece kimlikte. Ve dinimi değiştirdiğim hâlde ibadetlerimi yapamadım, beceremedim daha doğrusu. Yeni geçtiğim dindeki görevleri, yapmam gerekenleri yapamadım bir türlü... Onun için bu başıma gelenler cezadır, diye düşünüyorum hep. Sürüden ayrılanı kurtlar kapar misali!

6. İMAN EBEDİDİR

Müslüman olduğunu bilmiyordum Maria'nın.
Allah Allah, dedim içimden. Şaşırmıştım
çünkü, son yazdıklarını okuyunca.

*

Neyse, şimdi o kısmı bırakalım. Ve Kur'an'dan
Maria'ya verilen cevap ne, ona bakalım.

“Ya Rabbi!

Senin iznin olmadan hiçbir şey olmaz.

Ben de bir mucize istemiyorum, ama Senin iznine
mazhar olmak istiyorum.

İsa gibi kuş yapamam belki, ama içinde ruh olan bir
dua edebilirim. Senin izninle!

Ölüleri diriltemem, ama sevgisiz kalpleri uyandıracak
sözler taşıyabilirim. Senin izninle!

Ne olur her yaptığımda Senin mührün olsun.

Ve ben de gösteri yapan değil, ibret taşıyan biri
olayım.

Çünkü mucize geçicidir, ama iman ebedidir.”

*

İstanbul Maria, yine teşekkür ve dua anlamına gelen
o emojiyi gönderdi.

Ardından da şöyle yazdı;

-Evet *iman ebedidir* Abdurrahim Bey. Rabbim
eksikliğini göstermesin.

*

Ayetten yansıyan ışıkla, yeni bir dua, yeni bir cevap geldi bunun üzerine Maria'ya.

Diyordu ki;

“Ya Rabbi!

Sen benim Rabbimsin.

Ve ben de İsa gibi söylemek istiyorum:

Benim de, onların da Rabbi Sensin.

Beni mucizeyle yüceltme. Kullukla yaklaştır.

Rabbim Sen isen, yolumun eğri olması mümkün değildir.

Secdem dosdoğruysa hayatım da dosdoğru olur.

Beni ‘sırât-ı müstâkim’den (doğru yoldan) ayırma.

Ne ilâhlaştıranlardan ne inkâr edenlerden eyle beni.

Yalnız Senin yolunda yürüyen, yalnız Sana kulluk eden, tek Rabbe yönelen bir kalp ver bana Allah'ım!”

*

Yine teşekkür etti Maria. Emojiler ekleyerek mesajlara...

O teşekkür ettikçe de cevaplar gelmeye devam etti:

“Ya Rabbi!

Ben de İsa gibi sormak istiyorum: Kim var Allah'a giden yolda benimle?

Ve sonra inşallah şöyle diyebileyim;

Ben varım, ben Allah'ın yardımcısıyım!

Yorulsa da bırakmayan, sorulunca adım atan, imanını hiç saklamayan biri eyle beni.

Ve ne olur, Sen de şahit ol!

Ben inanıyorum! Bu imanı kalbime değil yüzüme, yoluma, sözlerime nakşet.

Ben de diyeyim ki; evet ben Müslümanım! Ama kuru bir isimle değil teslim olmuş bir kalple.”

*

İstanbul Maria’dan cevap geldi hemen.

-Ben ibadet eksikliğinden dolayı, yani dini vecibelerimizi yerine getirmediğim için bu duruma geldim. Açık ve net; sebep bu!

Tabii cevabı da yine Kur’an’dan geldi. Ben de hemen yazıp gönderdim Maria’ya;

“Ya Rabbi!

Ben de iman ettim. Hem indirdiğine hem gönderdiğine.

Resulünü izlemeye çalıştım. Eksik ama içten adımlarla.

Ne olur beni de yaz!

Kayıt dışı bir kul olmak istemem.

Kalbimden geçenleri Sen bilirsin.

Beni şahitlerle birlikte yaz, inananlarla, sabredenlerle, secdede kalanlarla... Çünkü orada adım geçerse, gerisi önemsizdir.

Karanlık planlar yapanlar olabilir. Ama Allah’ın ışığı onların ötesindedir.

Hakikati susturmak isteyenler olabilir. Ama Allah'ın sözü susmaz.

Ve unutma, kader gizli odalarda yazılmaz.

Kader, Allah'ın ilminde yazılıdır.

Allah plan yaparsa, bütün tuzaklar çözülür.”

*

Ve ardından onu bir kez daha, birlikte dua etmeye çağırdım...

“Ya Rabbi!

Ben de bazen insanların oyunlarından korkuyorum.

Planlar yaptıklarını duyuyorum, kumpaslarını görüyorum. Kalbim daralıyor. Ama bu ayet bana diyor ki; *onlar kurar ama Allah bozar.*

Ne olur Senin planında yer bulayım. Senin koruman içinde kalayım. Tuzaklara karşı zırhım Senin ilmindir.

İnsanların gizlisiyle değil, Senin açıkladıklarınla yaşayayım.

Ve ne olursa olsun Allah'ım, hakikatin sancağı düşmesin.

Çünkü Sen dilemezsen, hiçbir hile işlemeyecek.”

*

-Amin inşallah, diye yazdı Maria.

Ve ekledi;

-Hastaya reçete gibi geldi bu yazdıklarınız, inanın. Özellikle de benim durumumdakiler için tam teşhis! Hepsini ihtiyacım olan sözler. Hepsini ışık tutuyor yoluma...

Sonraki mesajımda yine bir dua vardı;

“Ya Rabbi!

İsa gibi olmak kolay değil. Ama O’nun gibi korunmak, O’nun gibi yüceltilmek için ben de sadakat göstermek istiyorum.

Beni de inkârcıların hükmünden değil, Senin hükmünden razı olacak bir hâle getir.

Eğer yolum haksı, beni o yolda tut.

Eğer yükselmek varsa kaderimde, bunu insanların elinden değil, Senin katından dileyeyim.

Ve bana, inkârın değil, sadakatin tarafında yazılmayı bana da nasip et.

Çünkü Sen temize çıkarırsan, hiçbir karalama kalmaz. Sen yüceltirsen hiçbir alçaltma işlemez.”

*

-Amennâ, amennâ Rabbim, dedi Maria.

Ben de devam ettim ona ibretlik dualar göndermeye...

“Ya Rabbi!

Benim de kalbim bazen zorlanıyor, imanım sarsılıyor belki.

Ama ben inatla sırt çevirmek istemiyorum.

Ne olur kalbimi küfre meyletmekten koru.

Hakikati bildiğim hâlde, onu örtmekten uzak tut.

Beni, hem bu dünyada hem ahirette huzur içinde yaşat.

Ve yardımcısız yolda kalmışlardan eyleme.

Sen razıysan her şey yolunda demektir.

Ama Sen yüz çevirmişsen her şey yıkılmış demektir.
O hâlde beni yardımcısı Sen olan kullarına kat.”

*

-Amin inşallah, dedi Maria.

Ve ekledi;

-Her okuyan kendinden bir şeyler bulsa da ***ben beni
buldum bu yazılarda!***

7. BEN BENİ BULDUM

Yazdığı cümle beni çok etkilemişti...
Ben beni buldum bu yazılarda! demiş, ardından da gözyaşları döken bir emoji koymuştu...

Demek ki ağlıyordu İstanbullu Maria.

E bu gözyaşlarına cevap gelmez mi? Gelir elbet...

“Ya Rabbi!

Bana okuduğun bu ayetleri, sadece kulağıma değil kalbime de indir.

Ben de unutmuştum belki, ama bu zikirle hatırladım.

Bu ayetlerle bana yol gösterdiğin için Sana şükrederim.

Her cümlede bana seslendiğini hissettim.

Her satırda ***ben buradayım*** değişimini duydum.

Ne olur ben de bu ayetlerin izinden yürüeyim.

Tilavet ettikçe, tilavet edilenlerden olayım.

Ve hikmeti, sadece duymakla kalmayayım, yaşayayım Allah’ım.”

*

Maria hemen cevap verdi;

-Allah bana da tez zamanda nasip etsin, dedi. Bana kızmayın lütfen şimdi söyleyeceklerim için. Fakat insanlardan canım o kadar yandı ki Abdurrahim Bey, korkuyorum... Hem de çok korkuyorum. Ve ben de böyle, bir odada tek başıma kalmak, dua ederek kendimi bulmak istiyorum.

Cevap yine gecikmeden geldi Maria'ya;

“Ya Rabbi!

Ben bazen konuşuyorum, anlatıyorum ama kimse duymuyor gibi oluyor.

Sen bu ayetle bana öğrettin ki; **söz yetmezse dua yeter!**

Ben de dua etmek istiyorum.

Hakikati söyleyen kimse, Sen onu yalnız bırakma.

Yalanı gizleyen kimse, Sen onu ortaya çıkart.

Bana da öyle bir imam ver ki, yalnızca kalbimle değil çocuklarımla, ailemle, canımla, hakikatin yanında durabileyim.

Ve korkmayayım...

Çünkü Senin hükmün adildir.

Ya Rab, eğer ben yalan söylüyorsam, beni düzelt.

Ama eğer doğru yoldaysam, bütün benliğimle şahit ol ‘Sen’inleyim.’”

*

Maria yine teşekkür ve dua anlamına gelen o emojiyi gönderdi.

Ve şöyle yazdı ardından;

-Bunca üzüntüde, yalnızlıkta ve çaresizlikte hâlâ ayaktaysam, Rabbimin gücüyle olduğunu biliyorum. Ve O’na her zaman şükrediyorum. Başıma ne gelirse gelsin. Rabbimin gücünün sonsuzluğunu bilmek bana huzur veriyor.

-E biliyorsan, dedim. Biliyorsan, o zaman cevap da alırsın. Her sorunun cevabı O’ndadır.

Ve gelen cevabı hemen Maria'ya gönderdim;

“Ya Rabbi!

Sen bu ayetle beni uyardın.

Biliyorum her suskunluk nötr değildir.

Bazı susuşlar bir bozgunculuğun maskesidir.

Ben hakikati duyduktan sonra, yüz çevirmek istemem.

Bana öyle bir kalp ver ki, dinlediği gerçeğe yönelsin.

Ben de biliyorum ki Sen kalpleri en iyi bilensin.

Ben kendime bahane bulsam bile, Sen bulmazsın.

Ne olur beni **ifsat** edenlerden (düzeni bozanlardan) değil, **ıslâh** edenlerden (düzeltenlerden) eyle.

Gerçeğin karşısında duran değil, gerçeğe omuz veren kul olayım.”

*

Teşekkür etti tekrar Maria... Ve şöyle yazdı sonra;

-An pethano, pu tha tafto! Eğer ölürsem beni nereye gömecekler acaba? İ taftotita alli, ego i pisti mu alo. Benim kimliğim başka, inancım ise bambaşka!

Bunu deyince Maria, cevap yine gecikmeden geldi ona...

Ben de aktardım hemen;

“Ya Rabbi!

Ben bazen bilmediğim konularda çok konuşuyorum, zannediyorum, varsayıyorum ve sonra da haklı çıkmaya çalışıyorum.

Ama Sen bu ayetle beni durdurdun:

Allah bilir, siz bilmezsiniz! (Bakara Suresi- 216.ayet).

Bu cümleyle içimi yıkadın benim.

Ne olur bana bilgiyi edep içinde kullanmayı öğret.

Ve neyi bilmediğimi de fark ettir...

Beni zannın peşinden değil, ilmin izinden götür.

Ve bilginin en büyüğüne, ‘Seni tanımaya’ ulaştır.”

*

Yine teşekkür emojişi gönderdi Maria. Ardından da,

-Amin, diye yazdı.

Ve ekledi;

-Bana da kurtuluşu, iç huzurunu ve içinde bulunduğum çaresizliğin sonunu getirecek bir yol aç Allah’ım!

Sen bunu dersin de, cevap gelmez mi? Tabii ki geldi... Ve ben de ilettim adresine;

“Ya Rabbi!

Ben de bazen bildiğim hâlde görmezden geliyorum.

Hakikati tanıyorum ama ona göre yaşamıyorum.

Bu ayet beni dürttü.

Sen şahitsin, o hâlde neden yüz çeviriyorsun?

Ne olur, beni bilen ve teslim olanlardan eyle. İnanmayanlardan değil.

Ve kalbimi öyle temizle ki, şahit olduğum güzellikleri inkâr edecek hâle gelmeyeyim.

Çünkü biliyorum, bilerek yüz çevirmek, karanlığın en koyusudur.”

*

Maria şöyle yazdı;

-Amin... İnşallah... Teşekkür ederim yol gösterdiğiniz için. Hakkınız ödenmez... En zor anımda, dualarla aydınlatıyorsunuz yolumu. En karanlık zamanda, ruhum ışık oluyorsunuz. Daha çok dua etmem gerektiğini anlıyorum ben de...

Ve şöyle devam etti;

-Tefekkür ederek arınmam için, korkularımı çözme gücü, çaresizliğimi çözme gücü versin Allah'ım. En önemlisi de iç huzuru. Ve sakın bir hayat. Bir su, bir etmek yeter. Çözümler arıyorum bir çıkış bulmak için...

Kısa bir sessizlik sonrası şunları yazdı Maria,

-İş başvurusu da yapıyorum. En iyi yaptığım iş; yaşlı, yatalak, demanslı hasta bakmak. İnşallah kabul olur yaptığım dualar. İş başvurularımdan bir cevap gelir. Böylece benim de, uzun bir aradan sonra başımı rahatça yastığa koyacak bir dönemim olur...

-Kardeşim Maria, dedim. Senin hikâyen gerçekten çok enteresan. Bana neler yaşadığını anlatmanı istiyorum. Ama en başından başlayarak... Tüm hikâyeni yazıp gönderir misin?

-Tabii ki, dedi.

*

O zaman şimdi gelin, İstanbullu Maria'nın hikâyesini kendi ağzından dinleyelim.

Onun hikâyesini beklerken, ben de eşime Maria ile nasıl tanıştığımızı sorayım. Önce eşimi dinleyelim, sonra da sözü Maria'ya devredelim.

8. ONU PETRO GETİRDİ

Eşime Maria ile nasıl tanıştığımızı sordum ve hatırladıklarını anlatmasını istedim.

-Onu bize Petro getirmişti, dedi.

Ve devam etti eşim;

-İşsizdi, parasızdı. Babası yaşıyordu o dönem, ama hastaydı. Babasına bakıyordu Maria. Şişli’de oturuyorlardı. Annesi, zamanında piyano hocalığı yapıyormuş. Maria da evdeki piyanoyu satmaya çalışıyordu o sıra. Sonra babası öldü... Sen de Petro’yu gönderdin mezarlığa. Petro cenazeden dönünce, mezarlıkta büyük bir kavga çıktığını anlatmıştı. Kavgayı Maria’nın çıkardığını, yani kabahatin Maria’da olduğunu söylemişti ve Maria’nın ne kadar kavgacı biri olduğunu anlatmıştı. Petro’nun dediğine göre, amcasını ve bazı akrabalarını mezarlığa sokmak istememiş Maria. Yani babasının cenazesinde bulunmalarını istememiş ve bunun için kavga çıkarmış orada. Tabii ne kadar doğru bilemem. Bunlar Petro’nun bize söyledikleri...

Eşim, şöyle devam etti:

-Babasının ölümü sonrasında, hayatı hep daha kötüye gitti diye duyduk... Hem iş arıyor, hem de piyanosunu satmaya çalışıyordu. Salon mobilyalarını da satmak istiyordu. Ama tabii ki kolay satılmıyor böyle şeyler. Sonra satmış sanırım, öyle duymuştuk diye anımsıyorum. Kınalıada’da da bir ev vardı, babasından kalma. Sonra Maria’nın üzerine geçti. Zaten başka kardeşi yoktu diye biliyorum. Bu evdeki kiracı çıkmıyordu. Kiracıyı çıkarmak için sana gelmişti. Avukat olarak... Sonra,

kiracıyı çıkardınız mahkemeye. O sıra Maria, bir Türk’le evlendi. Fakat aradan 3-5 ay geçmedi boşandılar. Duyduk ki sonra, bütün malını mülkünü, parasını o adama (kocasına) kaptırmış. Sonra çok parasız kaldı. Ve dedi ki; “*Düzce’ye köpek bakmaya gideceğim*”. Esasında biliyorduk, kaçmak istiyordu buradan. Evli bir kızı vardı. Onun, evliliğinde bazı sorunlar yaşadığından söz etmişti. Damadının bir İrlandalı olduğundan ve İrlandalı kayınvalidenin, kızına çok kötülük ettiğinden bahsetmişti. Kızının boşanmak istediğini anlatmıştı. Ondan sonra da dediğim gibi Düzce’ye gitti Maria. Orada köpek bakıyordu bildiğimiz kadarıyla. Ondan sonra belli periyotlarda hep seni aradı, sıkıntılarından bahsetti. Benim Maria ile ilgili hatırladıklarım bu kadar.

-Tamam, sağ ol, dedim eşime...

Ve bu bilgileri, hiç değiştirmeden, mesajla Maria’ya gönderdim.

O da cevaben şöyle yazdı;

-Abdurrahim Bey, eşinize çok selam ve sevgilerimi iletin lütfen. Ben Petro’yu ve sizi, ikinci eşimin vasıtasıyla tanıdım.

Ve ekledi;

-Ayrıca rahmetli babamın cenazesinde anlatıldığı gibi, herhangi bir tatsızlık yaşanmadı. Allah’a çok şükür çok sevilen bir insandı babam, cenazesi çok kalabalıktı. Ve ben hiçbir zaman, özellikle böyle bir ortamda kavga çıkaracak biri değilim. Bu Petro’nun çok büyük bir yalanı.

*

Gelin hikâyenin gerisini doğrudan Maria’dan, ilk ağızdan dinleyelim:

“Ben iyi bir ailede doğdum. Hem manevi yönden hem maddi yönden çok iyi bir şekilde büyüdüm, büyütüldüm. Kızım da keza öyle.

Fakat evet, aileme ait Kınalıada’da 2 ev vardı. İstanbul’da da 5 daire vardı. Babam rahmetli olunca mirası bana kaldı... Hayatımda hiç maddi sıkıntı çekmedim. Çok şükür...

Fakat Petro’nun beni böyle empoze etmesi, işine geliyordu demek ki. Neden? Doğruları söylediğim için tabii ki.

Ben onunla (Petro) hiçbir zaman aynı bakış açısını paylaşmadım. Çünkü Petro’nun düşünceleri de, ticari konulara bakışı da, insanlarla ilişki kurma şekilleri de bana çok tersti. O zaman da hiç tasvip etmemiştim. Ve maalesef de yanılmadım.

Düzce'ye gittim, evet. Oradaki hayvansever camia, benim hayvansever yönümü (yani hayvanlara olan zaafımı, sevgimi) çok kötü kullandı. İyi niyetimi suistimal ettiler. Beni maddi ve manevi olarak sömürdüler, diyebilirim.

Ben, Allah'ın o sessiz kullarına (hayvanlara) hakkımı helâl ediyorum. Fakat rant ve menfaat peşinde olan hayvansever camiaya hakkımı helâl etmiyorum.

O arada evet, geri kalan daireleri de sattım. Ama kendimi geçindirebiliyordum. Geçen seneye kadar da hiçbir sıkıntım yoktu.

Geçen sene İzmir'e gitmek zorunda kaldım, kızım için. Ne olduysa o zaman oldu.

Kızım, eşinden ayrıldığı için çocuğunu da alıp

Türkiye'ye (İzmir) dönüş yapmıştı. Yani ben evlâdım için, torunum için döndüm İzmir'e.

Tabii İzmir'in bir kabahati yok. Ama oraya dönmek, benim için sonun başlangıcı oldu.

Yine de Allah Kerim, diyorum. Manevi olarak bir sıkıntı da çekmedim. Allah'a çok şükür her şey yolundaydı.

O evliliği yapana kadar!

Evet ben ikinci evliliğimde çok büyük hata yaptım maalesef.

Sizi, Petro vasıtasıyla tanımıştım. Petro'yu da eski eşim vasıtasıyla...

O zaman Yeşilköy'de oturuyordum. Size, ofisinize oradan gelip gidiyordum. Hatta eşiniz, evde bayanlar toplandığı zaman, sağ olsun beni de davet ediyordu, ben de katılıyordum onlara...

İnanın ki ben bu Petro'nun yalanlarından gerçekten korktum!

Ha bu söyledikleri belki çok ciddi bir şey değil. Ama olabilirdi de... Daha büyük iftiralar da atabilirdi bana. Gerçi bu kadarı bile çok üzücü. Çok kırııcı. Çünkü aslı yok... Çünkü tamamen yalan...

Şunu net olarak söyleyebilirim ki; ben hayatımda hiçbir zaman; hırçın, ağlayan, zırlayan, sürekli negatif düşünen ve yaşayan bir insan olmadım. Davranışlarım da öyledir, tanıyanlar bilir.

Yani öfkelensem veya haksızlığa uğrasam bile, bunu kimseye belli etmem. Kırııcı bir insan olmadım hiçbir zaman... Bana çok ters böyle şeyler. Karakterime, yetiştirilme biçimime ters. Yakından tanıyanlar çok iyi bilir..."

9. MARIA ANLATIYOR

Maria kendini anlatmaya devam ediyordu; “Benim Düzce’ye gidiş sebebim ise tamamen o zamanki eşimden (ikinci evliliğimi yaptığım kişi) uzaklaşmak içindi. O şahıstan tek kurtuluş yoluydu bu.

Onun yüzünden, babam rahmetli olduktan sonra, Yeşilköy’ü bırakıp Düzce’deki bir çiftliğe gittim. Çünkü, eşim olacak o adam beni gerçekten, maddi-manevi çok sömürdü. Ben de ondan kaçmak için İstanbul’u terk ettim. Mecbur kaldım buna. Çünkü gitmiyordu evden. Bırakmıyordu peşimi.

Bu arada size şunu söylemeliyim; babamın cenazesine Petro gelmedi! Yoktu yani mezarlıkta. Orada olmayan biri, neler olduğunu nasıl bilebilir, anlattıkları nasıl doğru olabilir ki?

Hatta şunu da söylemeliyim size; Petro benim ikinci eşim olacak olan şahısla, akıl birliği, güç birliği yaptı hep. *O işi yapacağız, bu işi yapacağız, şu işi yapacağız* deyip bana sürekli dairelerimi sattırmaya çalıştılar.

Ve ben de kaçıp kurtulmak istedim, onların baskılarından (hem eşimin hem Petro’nun) kurtulmak için gittim yani Düzce’ye.

Ayrıca eşim olacak o kişi, az önce de dediğim gibi, birlikte oturduğumuz evden çıkmıyordu. Yani evi boşaltmıyordu bir türlü. Bunun için de önce benim taşınmam gerekiyordu. Başka bir yere gitmem lazımdı ki o da evi terk etsin, annesinin yanına gitsin.

Onun sömürülerinden kurtulmanın tek yolu buydu. Ben de çareyi gitmekte buldum.

İnanın ki ben, her ne olursa olsun, bir toplulukta özellikle de bir son vazife esnasında (yani bir cenazede), böyle bir şey yapmam. Bilsem ki karşımdaki düşmanım, yine de yapmam! Adabımı edebimi asla ve kata bozmam. Aile terbiyem, görgüm ve insanlığım buna buna müsaade etmez.

Abdurrahim Bey, ben bu hayatta öyle haksızlıklar gördüm ki...

Ailenin tek çocuğuydum. Ve tek başıma bir kız çocuğu olduğum için erkek gibi mücadele etmem gerekti hep.

Ailemden tam 11 yaşlıya baktım. Allah gani gani rahmet eylesin hepsine. Ben onlara gönül rızasıyla baktım. En işi şekilde baktım... Keşke yaşasalardı, daha da bakardım. Mekanları cennet olsun...

Son yaşadıklarım nedeniyle, insanlardan korkmuştum. Yalnızlığa çekilmek istedim. Düzce'den sonra özellikle öyle oldu. Çünkü sürekli yapmadığım şeylerle, demediğim şeylerle itham edildim. Bu konularda kendimi, tek başına savunmak durumunda kaldım.

Rahmetli olmuştu tüm büyüklerim. Ben de, çocuğumu ve sahip olduğum her şeyi, tek başıma korumak zorunda kalmıştım. Ve bu inanın hiç kolay değildi...

Onun için çok yoruldum. Çok... Ve bu yorgunluk, bu çaresizlik bana büyük bir hata yaptırdı.

Şimdi, **Allah büyük** diyorum, başka bir şey demiyorum.

*

Aslında en iyisi en baştan başlamak...

Böylece beni daha iyi tanıyabileceğinizi ve anlayabileceğinizi düşünüyorum.

Türkiye’de, 1965 senesinde dünyaya geldim.

Annem ve babam çok iyi insanlardı. Mutlu, huzurlu bir aileydik. Anne tarafımdan olan rahmetli dedemin bir iş yeri vardı. Maslak civarlarında. Aynı zamanda inşaat işleri de yapıyordu. O inşaatlardan (evlerden) kızlarına da verdi tabii...

Bir de teyzem vardı. İki tane kızı vardı onun da.

Babamın babası olan rahmetli dedemin ise fabrikası vardı. Babam da orada çalışıyordu. Ailesine ait fabrikada yani...

Babamın ailesi, Arnavutköy’de Robert Koleji’nin üst taraflarında çok güzel bir köşkte oturuyorlardı. Ben orada doğdum.

Kışın ise hep birlikte, Şişli’de oturuyorduk...

Yani aile birliğimiz, dirliğimiz vardı. Küçüğe sevgi, büyüğe saygı vardı. Ne kadar gayrimüslim olsak da kökenlerimiz hep Anadolu tarafındandı. Anadolu’dan gelmeydi yani. Mesela Trabzon’dandı bir kısmı. Anneannem ise Nevşehir’dendi, dedeler de öyle. Çok iyi bir aile ortamımız vardı. Huzur vardı, sevgi vardı, barış vardı. Evde hiç kimse yüksek sesle konuşmazdı mesela. Saygı çok önemliydi...

Rahmetli halam (rahmetli babamın ablası) Robert Koleji mezunuydu. Rahmetli Bülent Ecevit’le sınıf arkadaşlarıydılar.

Rahmetli babam da Robert Koleji’nden mezundu. Rahmetli annem ise Notre-Dame de Sion mezunuydu.

5 yaşından beri piyano çaldığını anlatırdı annem. Bana da ders aldırılmışlardı. Hatta sonra, kızıma da piyano dersi aldırıldı annem...

Halamın çocuğu yoktu. Beni de kızımı da, öz anne gibi sevgiyle, şefkatle büyüttü. Çok ilgiliydi rahmetli halacığım. O da hep bizimle birlikte yaşadı...

Yani öyle saygı ve sevgi dolu, huzur dolu, güzel bir aile ortamımız vardı bizim. Özlemle anıyorum o günleri..."

10. EL ÂLEM NE DER

Maria hikâyesini anlatmaya devam ediyordu; “Söylediğim gibi, Anadolu kültürü egemendi evimizde. Yani mesela bizde boşanmak çok günahı, ayıptı.

El âlem ne der, diye düşünülürdü hep.

Ayrıca disiplin vardı, kurallar vardı. Mesela genç kızken, annesiz, babasız, anneannesiz denize gitmem veya da kız arkadaşlarımla bahçede seksek oynamam, top oynamam yasaktı.

O yüzden de kızlar erken yaşta evlendirilirdi bizim gibi ailelerde. Beni de çok erken evlendirdiler.

Rahmetli anneannemin hemşerisiydi damat adayı, yani o da Nevşehirliydi. Anneannemin arkadaşının oğluydu. Askerden yeni gelmişti.

Ben çok küçüktüm, 14 yaşındaydım daha. Ortaokulu yeni bitirmiştım. Biraz iri yapılı bir kız olduğum için yaşımdan büyük görünüyordum.

Hemen evlendirdiler bizi. Ama çok mutsuz bir evlilik oldu... Zaten haftasına, boşanmak istediğimi söyledim aileme. *Boşanmak ayıptır*, dediler. *Dul kadın olmaz*, dediler. *El âlem ne der, babanın başını öne eğersin*, dediler...

Çok mücadele ettim. Ve 4 sene sonra (18 yaşında rüşümü ispat ettiğim için) ailemden gizli, boşandık.

Eşimi, yani kızımın babasını ikna etmişim boşanmaya. Kınalıada’da bulunan, babamın bana aldığı evin tapusunu ona verdim karşılığında. Çocuğumun velayetini de aldım tabii.

Birlikte ama ayrı, sessiz sedasız yaşadık bir süre. Ailem 2-3 ay kadar bir süre fark etmedi boşandığımızı. Aynı evde oturmaya devam ediyorduk çünkü kızımın babasıyla.

Ailem gerçeği öğrendikten sonra, uzun süre kimse benimle konuşmadı. Dışladılar hatta beni. *Sen babanın şerefini ezdin*, dediler...

Yine de sonrasında, çocuğumu büyütürken, manevi ve maddi zorluk çekmedim. Ailem sağ olsun, bana hep sahip çıktı. Hepsine tek tek Allah rahmet eylesin.

Kızım ilkokula başladığında, ben de başvuru yaparak liseyi dışarıdan bitirdim. 3 sene Bakırköy Lisesi'ne

yaz okuluna gittim. Kınalıada'dan, haftanın 5 günü Bakırköy'e gittim, derslere katılıp, sınavlara girdim ve lise diplomamı aldım.

Ondan sonra, okul müdürünün ısrarıyla, (rahmetli, *hadi kızım bir dene*, demişti bana) üniversite sınavlarına girdim.

Tabii çocuğum olduğu için devam zorunluluğu olan bir okula gidemezdin. Ben de *açık öğretime* başvurduğum ve kazandım.

Üniversite sınavına (bunu hiç unutmam), dualar okuyarak girmiştin. Salat-ı Tefriciye'yi öğrenmiş, tespihini de çekmiştim sabaha kadar. Onu okuyarak, o sınavı da kazandım...

Orada okurken de ailem sahip çıktı bana. Hiçbir

sorunumuz yoktu. Tek sıkıntı, kızımın içindeki baba eksikliğiydi. Babası, o doğduğundan beri ilgisizdi çocuğuna karşı.

Ben de ailemi kırmamaya gücendirmemeye kararlıydım. Zaten onların izni olmadan boşandığım için, boynum eğikti karşılarında. Bunun için de kurallarına harfiyen uyuyordum, öne sürdükleri bütün şartları kabul ediyordum.

Mesela onlara göre, saat dörtten sonra bir kadın (hele de dul bir kadın) tek başına sokağa çıkmamalıydı. Ben de çıkmıyordum tabii ki. Rahmetli annem çıkarsa ya da halam, onlarla çıkabiliyordum sadece.

Tabii bizim görgümüz, hayat şartlarımız, yaşam tarzımız, kurallarımızın katılığı, dışarıdaki insanlara tuhaf geliyordu bazen. Açıklamakta zorlanıyorduk.

Annem rahmetli olduktan sonra babam da annemin yokluğuna dayanamadı. Kendini bıraktı, yatağa düştü hızla...

Çok iyi bakmaya çalıştım onlara, Allah ikisine de rahmet eylesin. Vicdanen de çok rahatım. Son nefeslerine kadar ellerini tuttum, bakımlarını yaptım sevgiyle... Yani zor zamanlarında onları hiç bırakmadım, hiç ayrılmadım yanlarından. En iyi şekilde baktım onlara...

İşte tam o süreçte, ikinci evliliğimi yaptım.

Onun da nedeni, üzerimdeki baskıları azaltmaktı aslında. Dul bir kadın olmak, *el âlem ne der* baskısıyla yaşamak gerçekten çok zordu. En azından o bana destek olur, ne bileyim bir güç bir kuvvet olur, dedim. Bu maksatla evlendim.

Ama maalesef bu kararı alarak, çok büyük bir hata yapmıştım. Bunu çok geçmeden anlayacaktım..."

11. YEŞİLKÖY

Maria anlatmaya devam etti;
 “Biz Şişli’deydik. Rahmetli halam da vardı, hepimiz birlikte yaşıyorduk. Ama annem rahmetli olduktan sonra babam o evde oturmak istemedi. Rahmetli annemin anılarıyla doluydu ev çünkü.

Onun için Yeşilköy’e taşındık, babamın kararıyla. Aslında Kınalıada’da da evimiz vardı. Ama babam oraya gitmek istemedi. Orası da rahmetli annemin anılarıyla doluydu. Benim de anılarım vardı...

Babam da rahmetli olduktan sonra, yani o süreçte, ikinci eşimle tanıştım. Biz Yeşilköy’de yaşıyorken...

İş kurmakta olduğunu söylemişti, *onu yapıyorum, bunu yapıyorum*, diye anlatıyordu. Bir kadın vardı hatta, ortağım diye tanıtmıştı. Hatta o da beni dolandırdı sonra. Beraber yaptılar aslında her şeyi, o zaman anlayamadım tabii ben bunu.

Anlayamadım, çünkü inandım!

İnandım derken, o işlerden büyük kazançlar olacak, ben de yararlanacağım bundan, diye değil. Ben sadece hayat arkadaşına inandım. İnsan, en azından, hayat arkadaşının dediğine tereddütsüz inanmalı. Yanlış mı söylüyorum? Evlilik güven demek değil mi? Birbirine sonuna kadar inanmak değil mi?

Abesle iştiğal olacağını düşünemedim ben bunun. Aslında mesele biraz da, benim aptallığım olabilir. Çünkü öyle çok hayat görmüş, dışarıları tanımış, insanları tanımış biri değildim. Kapalı bir hayat biçimi içinde, yani geleneklerine bağlı aile ortamında büyümüştüm.

Sadece bir aile dostumuzun işyerinde çalışmıştım.

Neden? Çünkü küçük bir iş yeri idi. Benden başka hiç çalışanı yoktu. Oranın sahibi bana dedi ki, ‘Sen git orada dur, telefonlara bak yeter’. Onun hatırına binaen orada işe başladım.

Hüseyin Bey’i de bu işyerinde tanıdım. Bazen bizim ofise uğrar, bazı dosyalar bırakırdı.

O süreç böyle oldu işte...

Ben normal bir eğitim alamadığım ve çok erken yaşta evlendirildiğim için hayatta bazı zorluklar yaşadım.

O nedenle kızımın iyi bir üniversite eğitimi alması için çok uğraştım, çabaladım. Benim başaramadıklarımı kızım başarsın, benim yaşayamadığım hayatı o yaşasın istedim.

İlkokul dördüncü sınıfa kadar devlet okuluna gitti kızım. Sonra sınavları kazanması için, modern matematik vesaire öğrenmesi için onu oradan aldım. Daha güçlü bir eğitim alabileceği özel bir okula kaydettirdim. İlkokulun son yılını orada okudu ve başarıyla mezun oldu kızım. Sonra ortaokul sınavlarına girdi, kazandı. Beşiktaş’taki iyi bir okula devam etti. Sonra da Boğaziçi Üniversitesi’ni kazandı. İyi bir eğitim aldı orada.

Aynı zamanda piyano dersleri, binicilik, tenis, yüzme ve jimnastik sporlarına devam etti senelerce. Ben sürekli, mutlak zamanlarda, yani hafta sonları onu bu kurslara, etkinliklere götürüyordum... Hiçbir şeyden geri kalması, iyi bir çocukluk yaşaması için elimden geleni yapıyordum.

Kızım üniversitede de çok başarılı oldu. Üniversitenin 4. sınıfında puanları çok yüksek olduğu için ikinci

üniversiteyi okuma hakkı kazandı. Onu da başardı. Şimdi 4 lisan bilen çok donanımlı bir insan...

Okulunu bitirince haliyle çalışmak istedi kızım. Bu, benim yapamadığım bir şeydi. Onun için bu konuda da ona destek olmaya, hep yanında olmaya kararlıyım.

İş görüşmesi yapması gerekiyordu. Bunun için İzmir'e götürdüm onu. Tabii bu yaptığımı bütün aile karşı çıkmıştı. İzin vermediler. Ama ben, onları dinlemedim, yine de götürdüm kızımı. Orada görüşmelerini yaptı. Ve hemen işe alındı.

Artık İzmir'de yaşaması gerekiyordu. Ve bizim aile tabii ki buna da karşı çıktı. *Genç bir kız, İzmir'de tek başına nasıl yaşar, nasıl çalışır, nasıl olur*, dediler. Bütün aile kıyameti kopardı. Kızım ise bu işi çok istiyordu.

Ben ailemi saymama rağmen, saygıda kusur etmemek için elimden geleni yapmama rağmen, bu konuda kızımın yanında olmaya, yani kızımla aldığımız kararı sürdürmeye kararlıyım. Geri adım atmadım. Rica minnet bu İzmir işini kabul ettirdim aileme. *Ben de olacağım yanında, tek başına kalmayacak kızım oralarda* vs. dedim.

Derken, İzmir'de kızım için bir ev kiraladım, içini döşedim, her şeyini hazırladım. Haftanın 5 günü İzmir'deydik. Hafta sonları da birlikte İstanbul'a gidiyorduk, ailemizin yanına.

Öyle öyle, elimden geldiğince destek oldum kızıma...

Sonra bir gün, İstanbul'da bir kokteylde, bizim damatla tanıştı. İrlandalı idi bu genç. Ben hiç onaylamadım, tasvip etmedim. Geldiler, istediler. *Bizim şartlar budur, şudur* diye anlattılar. Katolik'ti çünkü aile. Ondan

sonra iş resmiyete bindi. Nişanlılık ve evlilik dönemi yaşandı...

Ama kızım aradığı mutluluğu bulamadı o gençte. O da mutsuz oldu benim gibi.

Yani *kızın kaderi anneye çeker* derler ya...

Gerçi ben ona da inanmıyorum!

Benim kaderim de anneme çekerdi o zaman!

Annem mutlu bir kadındı.”

12. İZMİR SÜRECİ

Maria anlatmayı sürdürdü;
“Ailemdeki tüm büyüklerimi sırayla kaybet-
tim. Önce annem, sonra eniştem, ardından babam ve ha-
lam...”

Onlar vefat ettikten sonra ben de bütün sevgimi, insanlardan çok incindiğim için onlara güvenimi yitirdiğim için, sadece *hayvanlara* vermek istedim.

Düzce’de bir çiftlikte, kedilerle, köpeklerle birlikte yaşıyordum. Tabii bu çok büyük bir masraftı benim için. Giderlere yetişmek, hayvanların ihtiyaçlarını tam manasıyla karşılamak zordu...

Bu uğurda en az 4 tane daire sattım. Hayvanlar için helâl olsun!

Fakat sonra öğrendim ki, oradaki hayvansever camia beni sömürüyormuş. İyi niyetimi kötüye kullandıklarını fark ettiğimde gerçekten çok üzüldüm. İnsanlara olan güvenimi bir kez daha kaybettim onlar yüzünden.

Zaten kötü bir evlilikten kaçmışım buraya. Orada da benzer şeyler yaşamak (sömürülmek, kullanılmak vs.) ağır geldi.

Çaresizlik, üzüntüler, baskılar...

O süreçteki en büyük hatam, bunları geç fark etmek oldu.

En azından daha öngörülü daha temkinli olmalıydım; *ben de bir gün 60-70 yaşlarına geleceğim*, demeliydim. Geleceği düşünerek daha dikkatli yaşamalıydım yani...

Şimdi 60 yaşıdayım. Keşke en azından 1 dairem kalsaydı geride. Yaşlılığında başını sokacağım, kızıma miras bırakacağım bir yerim olsaydı...

Şimdi böyle çaresiz olmaz, çocuğumun eline bakmazdım en azından.

Ama o zamanlar maalesef bunları düşünemedim hiç. Maalesef...

İnsan eti ağırdır, derler. Doğruymuş... 1 anne, 10 evlâda bakarmış. Ama 1 evlât 1 anneye bakamazmış... Yaşayarak gördüm bu gerçeği!

Kızım o İrlandalı ile evlendikten sonra çok şey değişti. Ben Düzce'deyken, gelmediler, bakmadılar, sormadılar hiç halimi... Neredesin, ne yapıyorsun, demediler.

Yaşlılar için en zor olan, çocuğunu, torununu göremektir. Hep yalnız olmaktır... Kimsesiz olmadığı halde, kimsesiz gibi yaşamaktır. Ben bunu da orada tecrübe ettim.

Ben, hayvanlarla birlikte yeni bir hayat kurmuştum orada. Ama sonun başlangıcı oldu orası benim için. Yani yok oluşun başlangıcıydı Düzce. Aslında önce Yeşilköy ve akabinde Düzce, desem daha doğru olur.

Sonuç itibariyle en büyük sıkıntılar, eşimle başladı. Onun hayatıma girişiyle...

Bu arada kızımın boşanma süreci oldu.

Eski eşiyle araları hiç olmamasına rağmen, resmi olarak boşanmalarına rağmen, çocuğunun hatırı için İrlanda'ya gitti kızım. Ve 5-6 sene orada yaşadı.

O dönemde de ne aradılar, ne sordular beni.

Yıllar böylece geçip gitti.

Ben de o yıllar boyunca dedim ki içimden hep; *iyi olsunlar, canları sağ olsun yeter*.

Ama sonra baktım ki meğer kızım hiç iyi değilmiş oralarda. Bundan 2 yıl kadar önce, ağır bir depresyona girmiş.

Bir gün aradı beni; *Artık intiharın eşiğindeyim anne, geliyorum*, dedi. Ve kalktı İzmir'e geldi, çocuğuyla bera-

ber. Güya tatile geliyormuş. Eski eşine öyle demiş. Çocuğu sınırdan bu şekilde çıkarmış.

Velayet annedeydi. Bunun için de (damat çok tepki göstermesine rağmen) dönmediler bir daha. İzmir’de kaldılar.

Ben de İzmir’e bu sebeple gittim. Torun hatırı, evlât hatırı için yani. Ama İzmir de bir çözüm olmadı sorunlarımıza...

Torunum anne babasının boşanmasını atlatamadı. Babasından ayrı kalmak iyi gelmemişti ona... Bir okul dönemi zor dayandı çocuk. Çok tepkiliydi her şeye, psikolojisi gerçekten oldukça bozulmuştu. İrlanda’ya geri dönmek istiyordu. Ve sonuçta istediği oldu; geçen sene yaz tatilinde, döndü İrlanda’ya. Babasının yanına... Ve dönmedi geri!

Kızım, bunun üzerine İstanbul’a taşındı. Ben de tek başına kala kaldım İzmir’de. *Yeter ki iyi olsunlar*, dedim sürekli. Her şeye alışılır. Allah büyük.

*

Hata hatayı getirir, derler. Bu çok doğru bir söz. Evet, ben çok çok büyük bir hata yaptım. Elimdekini, avucumdakini, ailemin emanetlerini iyi koruyamadım.

Elindekini kıymetini bilemiyor bazen insan. Hiçbir zaman bitmeyecek, sonu gelmeyecek sanıyorsun. Ama öyle olmuyor.

Hatamı anlayınca; *Allah büyük, bunu da yerine koyarım*, diye diye geldim bugünlere.

Gördüm ki, giden hiçbir şey yerine konamıyor...

Bazen diyorum ki içimden; çok büyük iş adamları bile iflas edebiliyor. Ve bunları yaşayan insanlar intihara kadar sürüklenebiliyor.

En acı tarafı ne biliyor musunuz? İnsanın öz evlâdı tarafından yargılanması. Yakınları tarafından acımasızca eleştirilmesi. Yargısız infaz gibi bir şey bu. Ve gerçekten çok acı. Sonumu düşünmeden yaşadığım için, kendimin, torunumun, çocuğumun hakkını savurduğum için eleştirilmek, bu lafları her seferinde yeniden duymak çok acı.

Haklılar üstelik, çok haklı. Bunu söyleyen evlâdım da, böyle düşünen diğerleri de çok ama çok haklı... Ama mesele bu değil. Çünkü onların haklı olduklarını bilse de insan, canı acıyor, çok acıyor hem de.

Onun için, *iyi olsunlar yeter*, diyorum hep. Uzak olsunlar, kızgın olsunlar, haksız bulsunlar beni, fark etmez. Ama yeter ki iyi olsunlar.

Zaten bütün ailede kalan 3-5 kişi var yok. Ve görüşmüyoruz hiçbirimiz.”

13. **DOLANDIRILDIM**

Maria anlatmaya devam ediyordu; “2024’ün Nisan ayında maalesef dolandırıldım. Yani hiçbir yere imza atmadan, bir şey yapmadan, banka hesaplarım, kredi kartlarım boşaldı bir anda.

Şimdi İzmir’deyim. İnşallah İstanbul’a dönme şansım olur. Herkes iyi olsun, Allah’a yakın olsunlar, başka bir isteğim yok.

Kızım yerden göğe kadar haklı. Benim yaptığım düşüncesizlikler çok... Az önce de dedim, hep söyleyeceğim; hatalarım, yanlışlarım büyük oldu benim. Düşünemedim işlerin bu noktaya geleceğini... Üzgünüm...

Kızımın bana bu konuda yardım edebilme durumu olduğunu, bana bir kurtuluş yolu açabileceğini biliyorum aslında. Onun, isterse eğer beni kurtaracak bir pozisyon yaratabileceğini de.

Buna rağmen çözüm bulmaya yanaşmaması çok acı.

Kötü bir evlât değil aslında kızım. Kesinlikle değil. Suçlamıyorum onu... Allah iyiliğini versin, Allah inşallah hidayete erdiresin onu, diyorum sadece. Başka bir şey demiyorum...

Ama diğer yandan da içimde bir taraf çok kırgın. Yapabileceklerini yapmaması çok gücüme gidiyor. En büyük yıkım da zaten burada başlıyor insanın kalbinde...

Allah göstermesin ama, empati yapıyorum şu an. Benim annem, babam ya da bir yakın arkadaşım öyle bir pozisyonda olsaydı, ben onları yarı yolda bırakmazdım. Bilsem ki yarına yiyecek ekmeğim yok, yine de yardım ederdim.

Ama zaman değışti tabi, insanlar artık daha acımasız. Koşullar bunu gerekiyor demek ki, bilemiyorum.

Yine de şikayet etmiyorum. Cahilliğine veriyorum sadece. Allah, Rabbim bütün evlâtları iyi etsin. Benimkini de inşallah...

*

İzmir’de oturduğum evin kontratında kızım, ‘kefil’ olarak görünüyor. Aradım bunun için, açmadı telefonumu. Mesajlarıma da cevap vermedi.

Ne diyeyim. Allah onun evlâdını hayırlı evlât etsin. Canını yakmasın asla. Bir anne olarak duam bu! İnşallah, evlâdından yana hiçbir zaman canı yanmaz...”

14. HAFIZA YANILTIR

Evet... İstanbullu Maria'nın hikâyesini kendi ağzından dinlediniz. Kalan kısımlarını da kitabın sonunda öğreneceksiniz. Zihninizdeki boşluklar böylece dolacak ve hikâye tamamlanacak...

*

Hafıza yanıltıyor insanı bazen, siz de bilirsiniz.

Onun için, konuyu yine birinci ağızdan dinlemeyi sürdürelim istiyorum.

Yazar Hüseyin Bey'e (Maria, onunla işyerinde tanıştığını söylemişti.) bir mesaj gönderdim ve *Maria ile nasıl tanışmıştınız*, diye sordum.

Soruma verdiği cevap şöyle oldu:

-15 ya da 20 yıl kadar önce sosyal medya üzerinden (Facebook'ta) tanıştık. İslâmi sorular sordu bana. O dönemin AK Parti Şişli İlçe başkanı dostumdu. Onunla tanıştırdım. Bazen samimi, bazen karışık ruh hali içinde biriydi. Ancak hiç ahlâksızlığını hissetmedim, böyle bir şey duymadım da. Kadınlığını hiç öne çıkarmadı mesela. Hatta sonra eşimle de tanıştırdım onu. Birlikte müftüye gittiler ve Maria resmen Müslüman oldu. Biz şahitlik yaptık. 'Merve' adını verdik ona...

Ve ekledi;

-Bazen onun aslında *zengin* biri olduğunu düşünüyorum. Bazen de *fakir* biri. Net değilim bu konuda kendi içimde. Yine de size şu kadarını söyleyebilirim; Maria benden hiçbir zaman borç istemedi. Asil bir yanı var bence onun. Özetle, iyi bir insan olduğunu düşünüyorum...

-Onun işyerine gittiniz mi hiç? diye sordum Hüseyin Bey'e.

-Gitmedim, dedi. Onu karıştırıyor sanırım.

Ve ekledi;

-Bir sorun mu var ağabey? Bildiğim kadarıyla, size saygısı çok büyüktü Maria'nın. 8 ay kadar önce beni aradı hatta. *Abdurrahim Bey bana ciddi bir para verdi*, dedi. Ayrıca 5 vakit namaza başlamak için de benden yardım istedi. Yardımcı olmaya çalıştım tabii elimden geldiğince. Ama fiziki olarak çok uzun zamandır görüşmedik kendisiyle. Tahminimce 14 yıldır hiç görmedim yüzünü. En son (az önce de dediğim gibi 8 ay kadar önce) namazla ilgili soruları olmuştu ve ben de bir not yazıp göndermiş, *gerisini internetten bulabilirsin, yavaş yavaş ezberle duaları*, demiştim. Notum duruyor, silmedim. Size de göndereyim isterseniz.

Hüseyin Bey'den Maria'ya giden not şöyleydi;

“Yeni başlayanlar için namazlarda okunacak sure-dua listesi.

1-Bismillahirrahmanirrahim

2-Sübhanেকে

3-Fatiha Suresi

4-Kevser suresi

5-İhlâs suresi

6-Felâk ve Nas Suresi

7-Ettehiyyatü

8-Kunut duaları

9- Rabbenâ âtina ve Rabbenâğfirî

*

O anda yine Maria’dan bir mesaj geldi. İzmir’den yazıyordu...

Kızı aramış telaşla; *“Mal sahibi beni mahkemeye verecek. Beni aradı, sana kefil olduğum için, benden isteyecekmış kira parasını.”* demiş.

Ve şimdi şöyle soruyor Maria bana;

-Bana kefil olduğu için, bu parayı (iki aylık kira borcu) kızımın talep edilebilirler mi hukuken?

-Edebilirler tabii, dedim. Kontratı görmem lazım ama, net bir şey söylemeden önce.

-Valizden çıkarayım, dedi.

Ve ekledi;

-Evi, içinde eşya olmamasına rağmen boşaltamadım daha. Evde de yaşayamıyorum zaten malum sebepten. Biliyorsunuz, anlatmıştım size, dağda köpeklerle birlikte yaşıyorum bir süredir. Kaçtım çünkü evden. Mecburen.

Az sonra bana kira kontratını gönderdi.

-2023’te yapıldı bu kontrat, dedi. Eve girişim o zaman. Geçen sene zam yaptı ev sahibi ama kontratı tazelemedi. Banka dekontlarım da var.

-Kefilin imzası yok ama burada, dedim.

-Evet yok, dedi.

Ve ekledi,

-Kızım diyor ki; adam imzam olmasa da beni kefil biliyor, onun için arıyor. Ya da belki mal sahibindeki kopyada var imzası.

-Kızın bilecek onu tabii, dedim. İmza attıysa hatırlar mutlaka...

-Sizi yordum, dedi. Hakkınızı helâl edin. Birkaç kutum var sadece evde. Başka eşyam yok. Buzdolabı ve saire hepsini sattım. İranlı bir bayan komşum var, ona bırakacağım kutularımı.

Ve ekledi;

-Acaba ben, hafta sonu kutuları alsam ve evden çıkarsam, sorun olur mu sizce? Yani anahtar teslim etmeden ve kontratı karşılıklı iptal etmeden evden ayrılırsam, suçlu olur muyum? Evin borcu var, borcu işliyor halâ, diyebilir mi ev sahibi?

-Olmaz öyle kardeşim, dedim. Anahtarını teslim et, öyle ayrıl evden. Bu ayrı, para işi ayrı bir konu. *Param olunca öderim*, de ev sahibine. Helâllik iste ondan.

Sonra da ekledim;

-Ve sonra doğruca kızının yanına git. Sen, annene babana baktıysan, kızın da sana bakacaktır, korkma. Ağacın dibine, kendi meyvesi düşer ancak.

-Evet, dedi Maria. Haklısınız, helâlleşmem lazım. İçim rahat etmez zaten benim de. Hakkı geçti bana sonuçta. Ayrıca İranlı komşumdan da Allah binlerce kere razı olsun. Sizden sonra bana en çok yardımı dokunan kişi o oldu. El insanı daha iyi...

Kısa bir sessizlik sonrası şunları yazdı;

-İstenmediğim yere gitmem inşallah. Hasta bakımı işi olsa keşke, orada kalırım hem. Yatılı iş en iyisi olur benim için. Az kazansam da, borcumu öderim. Allah'ın selameti de kızımın başına olsun. O da rahat eder bu sayede.

-Çok yanlış Maria, dedim. Çok yanlış. Kızın o senin. Ve seni istiyordur muhakkak. Yanlışlara devam etme lütfen.

-O kadar canım acıyor ki, dedi. Laf sokmalarına, o çok uzak bakışlarına, dayanamıyorum bazen. Bir nebze olsun merhamet görmemeye de. Bunlara bir anne olarak dayanmak çok zor, çok acı... Anne yüreği kaldırmıyor. Bütün bunlar benim hatalarımın bedeli, biliyorum. Yine de kaldıramıyorum.

Ve ekledi;

-*Ölsem de yapmam, hayatta yapmam* dediğim şeyi yaptım. Acil bir ufak borç istedim, vermedi bana. *Peki*, dedim. Allah'a havale ettim onu.

-Kardeşim Maria, dedim. Bak beni dinle, hiç vakit kaybetme, lütfen kızına git!

Ve tekrarladım,

-Kızına git! Lütfen bir an önce kızına git!

15. İMRÂN AİLESİ

Maria şöyle yazdı;

-Peki, Abdurrahim Bey. Kızıma gitmeyi düşüneneceğim. Ama sizden bir şey isteyeceğim önce. Bana gönderdiğiniz dualardaki ayet-i kerimleri nereden aldıysanız, detaylarıyla paylaşır mısınız lütfen? Onları bilmek istiyorum, hepsini tek tek sindire sindire okumak ve üzerinde düşünüp çalışmak istiyorum.

Maria, 4. 5. 6. ve 7. bölümde sizinle de paylaşmış olduğum (parça parça da olsa) dualardan ve ayetlerden söz ediyordu.

-Onları ben tefsir ettim, dedim. Tefsirleriyle beraber, ama bu kez daha bütünlüklü bir halde, bölmemeden parçalamadan göndereyim istersen.

Ve ekledim;

-Ama dediğim gibi, daha önce kısmi alıntılar yaparak seninle paylaştığım için, bazı yerlerde ‘tekrar’ duygusu yaşayabilirsin.

-Hiç önemli değil, hatta daha iyi olur benim için, dedi. Böylece daha da iyi anlamış olurum. İsteğim de bu zaten...

-Peki o zaman, dedim.

Ve tefsirleri, bu kez hiç alıntı yapmadan, bütün haliyle gönderdim ona.

Âl-i İmrân Suresi 34. Ayet:

Onlar birbiriyle bağlı bir zürriyettir. Allah her şeyi işiten ve bilendir.

Tefekkür:

Bu ayet seçilmiş bir soyun hikâyesini anlatmaz sadece. Aynı zamanda tertemiz bir kalbin bir sonraki kalpte yankılanmasını anlatır.

Önceki ayette; *Allah Adem’i, Nuh’u, İbrahim ailesini ve İmran ailesini alemler üzerine seçti*, denmişti

Bu ayet de der ki; *Onlar ayrı bedenlerde ama aynı nurdandır.*

Yani ilâhî hikmet kalpten kalbe akar. Sadece kan değil, fitrat bağlarıdır onları akraba yapan.

Zürriyeten...

Zürriyet sadece çocuk doğurmak değildir. Bir yaşam biçimini, bir ahlâkı, bir yönelişi devretmektir.

Allah burada soy zincirinin sadece genetik bir miras değil, ahlâkî bir süreklilik olduğunu söyler.

Adem’den gelen tevhid, Nuh’ta sabır, İbrahim’de teslimiyet, İmran ailesinde İffet’in doruğu olur.

Ve her biri birbirinden doğar, ama aslında birbirinden çoğalır.

Ba’duhâ min ba’d

Yani; birbirinden doğmuş, birbirini tamamlamış, birbirine benzemiş.

Bu ifade bir gen haritası değil, bir nur zinciridir.

Kalplerdeki o aynı frekans, aynı yöne secde, aynı yolda sabır, aynı Rabbe teslimiyet.

Sen de eğer bu zincire dâhil olmak istersen kardeşim Maria, kan gerekmez, kalp yeter.

Çünkü bu soy, yeryüzüne yayılmış bir soyun değil, gökyüzüne yönelmiş bir soyun adıdır.

Ve Allah işitendir, bilendir.

Ne işitir?

Bir annenin gözyaşıyla ettiği duayı, bir babanın teslimiyetini, bir çocuğun kalbinde çarpan ilk imanı...

Ne bilir?

Gerçekten kimin kime benzediğini, kimin İbrahim gibi düşündüğünü, kimin Meryem gibi sustuğunu...

Allah, zürriyetlerin soyla değil, sadakatle sürdüğünü bilen tek hakemdir.

Bu ayet bize şöyle fısıldar kardeşim;

Soyunu seçemezsin ama yolunu seçebilirsin. Birinin çocuğu olmayabilirsin, ama onun yol arkadaşı olabilirsin.

İmrân Ailesi biyolojik bir soydan fazlasıdır. Onlar, Allah'ın sevgisini taşıyanların zinciridir.

Ve işte bu yüzden her itaat bir mirastır. Her dua bir zürriyettir. Her sadakat bir soya dâhil olmaktır.

Ve gelin şimdi bu ayetten feyz alarak, içli bir dua yapalım:

“Ya Rabbi,

Beni, Senin seçtiğin kulların soyuna manen dâhil eyle.

Ne Nuh gibi sabırsız, ne İbrahim gibi imtihanı yarım bırakan olayım.

Meryem gibi temiz kalpli, İmran gibi göğe yakın biri olayım.

Kalbimi, Senin nur zincirine bir halka eyle.

İşittiğin sadakatlerden biri olayım. Ve bildiğin o tertemiz kalplerden birinin yankısı...

Çünkü biliyorum sen işitirsen dua gerçektir.

Sen bilirsen, yol doğru demektir.”

*

Evet şimdi de sıra bir sonraki ayette...

Âl-i İmrân Suresi 35. Ayet:

Hani İmran'ın hanımı demişti ki; Rabbim karnımdaki çocuğu sırf Sana adadım. Onu azad edilmiş, yalnız Sana hizmet eden biri kıldım. Benden kabul buyur. Şüphesiz ki Sen her şeyi işiten ve bilensin.

Tefekkür:

Kardeşim Maria... Bu ayet bir annenin duasını anlatır. Ama sıradan bir dua değil bu.

Bu dua, bir çocuğu değil, bir kaderi doğurur. Bir nesli değil, bir çağrışı başlatır.

Rabbim, karnımdakini Sana adadım.

Burada başlayan şey rahimde değil ruhta büyür. Bu bir niyettir, sıradan bir hayır duası değil. Baştan aşağı bir teslimiyet beyanıdır.

Düşünsene kardeşim, henüz cinsiyetini bile bilmediği bir çocuğu hayat planını bile yapmadan, tüm benliğiyle Allah'a adıyor...

Ve ne diyor?

Muharrar kıldım!

Yani her türlü dünyevi görevden, beklentiden, çıkar hesabından özgür, yalnız Allah'a ait bir kul.

İşte burada özgürlüğün gerçek tanımını yapılır:

Dünyadan azad olmak değil, Allah’a kul olmaktır özgürlük!

Benden kabul buyur...

İşte kalbi titreten bir cümle bu. Çünkü bu kadın sadece adak adamaz. Aynı zamanda bir endişe taşır.

Ya Rab kabul eder misin?

Bu, dua eden bir annenin hem güveni, hem tevazusudur.

Kabul kaygısı ihlâsın göstergesidir.

Yani *ben verdim* demekle bitmez mesele.

Önemli olan Allah’ın **‘aldım’** demesidir.

Ve bak ne ile tamamlıyor duasını:

Şüphesiz ki sen her şeyi işiten ve bilensin.

Çünkü o anne bilir ki dualar ağızdan değil kalpten çıkar. Ve Allah sadece sözü değil niyeti de işitir. Sadece kelimeyi değil yönelişi de bilir.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Evlât sahibi olmak, kader sahibi olmak demektir. Bir evlât doğurmak dünyaya bir yön vermektir.

Ve en büyük dua, evlâdını Allah’a emanet etmektir.

Bu ayet şunu öğretir:

Gerçek özgürlük, Allah’a ait olmaktır.

Ve gerçek adanış, hiçbir karşılık beklemeden vermektir.

Ve Maria, gel şimdi yine seninle birlikte, içli bir dua edelim:

“Ya Rabbi,

Benim de kalbimde ne varsa Sana adanmış eyle.

Dünyada değil, Sana ait bir yönelimde eyle beni.

Kendi arzularımla değil, Senin hikmetinle dolu bir hayatta yürüyeyim.

Ve eğer ben de bir çocuğu, bir fikri, bir hayatı Sana adarsam, onu kabul buyur.

Çünkü Sen kabul edersen, hiçbir şey boşa gitmez.

Sen işitensin Allah’ım.

Benim sesimden önce niyetimi duyansın.”

16.
ONA MERYEM ADINI
VERDİM

Sırada bir sonraki ayet vardı...
Âl-i İmrân Suresi 36. Ayet:

Onu doğurunca dedi ki; Rabbim onu kız doğurdum. Oysa Allah ne doğurduğunu en iyi bilendir. Erkek, kız gibi değildir. Ben ona Meryem adını verdim. Onu ve soyunu kovulmuş şeytandan, Sana sığınarak, Sana emanet ediyorum.

Tefekkür:

İmran'ın eşi adakta bulunmuştu: *Ne olursa olsun içimdeki Sana adanacak.*

Ve şimdi doğum vakti geldi. Ama doğan bir erkek değil, bir kızdı.

O çağda evet, kadının çoğu kez ikinci planda sayıldığı bir toplumda belki daha az işe yarar görülen bir cinsiyetti bu.

Ama ne diyordu ayet?

Allah ne doğurduğunu en iyi bilendir.

İşte bu!

İlâhi bilgiyle toplumsal ön yargı arasındaki büyük çatışma.

İnsan der ki; *erkek olsaydı daha güçlü olurdu.*

Allah der ki; *ben onun ne olduğunu senden iyi bilirim.*

Yani kadın ya da erkek olmak değil mesele. Allah'a adanmış bir yürek taşımak önemli.

Ve erkek kız gibi değildir...

Bu cümle zahiren bir karşılaştırma gibi görünse de aslında; *her biri kendi yoluyla kıymetlidir*, diyen bir derinlik taşır.

Yani kadın oluş, eksiklik değil, farklılıktır. Ve o farklılıkla Allah'ın planında bambaşka bir yeri vardır.

Bak adı veriliyor: ***Ben ona Meryem adını verdim*** diyor Allah.

Meryem, hizmete adanmış kadın... Saflık ve teslimiyetin adı...

Henüz bebekken adıyla yolu çizilmişti.

Hayatın ilk haritası, teslimiyet.

Onu ve soyunu kovulmuş şeytandan Sana sığınarak Sana emanet ediyorum.

İşte bir annenin en derin duası: ***Çocuğumu şeytandan koru Ya Rab.***

Sadece fiziksel değil ruhsal bir korunma arzusu bu.

Zamanın kirinden, çağın gürültüsünden, zihnin bulaklığından koru!

Ve bu dua sadece o güne ait değil, bugünün annesine de rehberdir. *Evlâdım iyi okullara gitsin*, demeden önce, *şeytanın oyunundan uzak olsun*, diyebilmektir mesele.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Sen ne planlarsan planla, Allah'ın takdiri daha yücedir. Kız evlât da Allah'ın büyük işler için seçtiği bir kul olabilir. Adamlık *cinsiyetle* değil, *niyetle* olur.

Ve der ki, dua sadece ağızdan değil, kalpten çıktığında gökyüzünde yankı bulur.

Ve Allah'a sığınarak büyütülen her çocuk bir gün insanlığa siper olur.

İstanbul Maria, kardeşim... Şimdi yine birlikte dua etme vakti...

“Ya Rabbi,

Sen bilirsin. Ben bazen evlâdımın kim olduğunu bile tam anlayamam. Ama Sen bilirsin, ne taşır, ne olur, neye dönüşür.

Ben onu anlayamasam da Sen onu koru. İçinde kötülük yaşıatmasın. Şeytanın vesvesesi ona ulaşmasın.

Benim ellerim yetersizse Senin kudretin yetiştirsin ona.

Ben dualarımla saray inşa edemem belki ama, Sen onun kalbine taht yap Allah’ım...

Ve bize adanmışlıkla yoğrulmuş bir kalp ver bize.

Hangi cinsiyetten olursak olalım, Senin sevgine yarasır bir kul olmayı nasip eyle bize.”

*

Maria gönderdiğim tefsirleri çok sevmiştir.

-Bu Hz. İsa’yı doğuran Meryem, dedi. Hem de benim adım!

-Evet öyle, dedim.

-Başka varsa gönderir misiniz?

-Tabii ki, dedim.

*

Ve ben de sıradaki ayetin tefsirini gönderdim ona.

Âl-i İmrân Suresi 37. Ayet:

Rabbi onu güzel bir kabul ile kabul etti. Güzel bir bitki gibi yetiştirdi ve ona Zekeriya’yı kefil kıldı. Zekeriya onun yanına mihraba her girişinde yanında bir

rızık bulurdu. Ey Meryem, bu sana nereden geldi, derdi. O da derdi ki, bu Allah katındandır. Şüphesiz Allah dilediğine hesapsız rızık verir.

Tefekkür:

Bir önceki ayette şöyle dua edilmişti: ***Ya Rabbi onu sana adadım kabul buyur.***

Ve işte cevabı geliyor hemen: ***Rabbi onu kabul etti. Hem de güzel bir kabul ile.***

Burada geçen kabul-ü hasen, yani güzel bir kabul...

Bir isteğin reddedilmediğini değil, şefkatle sahiplenildiğini gösterir.

Bu sadece kabul değil, bir iltifat, bir dokunuş, bir kucaklayıştır.

Ve onu güzel bitki gibi yetiştirdi.

Ne muazzam bir benzetme. Bitki gibi çünkü. Bitki yerini seçmez. Güneşe yönelir, sessizce büyür ve meyve vermek için çiçek açar.

Meryem de öyleydi, sessizdi. Güneşe, Allah'ın nuruna dönüktü. Ve vakti geldiğinde bir meyve verdi: **İsa**

Bu ifade sadece biyolojik büyümeyi değil, ruhsal kemâli de anlatır.

Ve ona Zekeriya'yı kefil kıldı.

Bu sadece bir koruyucu atamak değil, ilâhi kaderin ipliğini örmektir.

Zekeriya sadece Meryem'in bakımını üstlenmedi. Onun büyümesine, suskunluğuna, duasına şahitlik etti. Ve her mihraba gelişinde, bir mucizeye tanık oldu.

Her seferinde yanında bir rızık bulurdu ve şaşırtırdı. Ey Meryem, bu sana nereden geldi?

Burada geçen **rızık** sadece yiyecek değildir. Belki de bir bilgi, bir hikmet, bir nur ya da ilâhi bir ferahlıktı.

Meryem kimsenin getirmedeği rızıklarla doluydu. Çünkü kalbi sahibine açıktı.

Bu Allah katındandır.

Ne sade, ne derin bir cevap!

Meryem burada ne şüpheyi düşüyor, ne açıklama yapıyor, ne de mahcubiyet hissediyor. Sadece şunu söylüyor: *Bu Rabbim'dendir.*

İşte tevekkül budur!

Ne kimseden ister, ne kimseden bekler. Her şeyi Allah'tan bilir.

Şüphesiz Allah, dilediğine hesapsız rızık verir.

Bu da bir teslimiyet ifadesi değildir sadece, bir hayat görüşüdür.

Allah'ın rahmeti hesapla sınırlı değildir. Ne, ne kadar çalıştığınla ölçülür, ne de *'hak ettin mi?'*, sorusuyla.

Allah dilediğine verir ve Meryem de o dilediklerindendir.

Bu ayet bize şöyle fısıldar:

Adanmışlık boşa gitmez.

Sessiz büyüyenler en büyük mucizelere annelik eder.

Ve Allah kulunu kendi elleriyle büyütür.

Rızık aramak güzeldir ama en güzeli rızkın seni bulmasıdır.

Gel şimdi, yine birlikte dua edelim Maria...

“Ya Rabbi,

Benim de kalbimi güzel bir kabul ile kabul et.

Ne olursam olayım Senin mihrabında büyüyeyim.

Meryem gibi suskun, ama dolu.

İşime gönderdiğin rızkı anlayan biri olayım. Ve rızkı-
mı sadece marketten, maaştan değil, Senden bekleyen-
lerden olayım.

Zekeriya gibi şaşırın değil, Meryem gibi teslim olan
eyle beni.

Ve o meyveyi taşımaya hazır bir kalp ver bana.

Çünkü biliyorum, Senin verdiği, her şeyin en güze-
lidir.

Ve sen dilediğine hesapsız verirsin.”

17.
ZEKERİYA

Maria bu tefsirleri çok sevmiştir. Ve sıradakini merak ettiğini yazdı.

Ben de, *emir büyük yerden madem, göndereyim*, dedim içimden...

Ve hemen sıradaki ayeti gönderdim.

Âl-i İmrân Suresi 38. Ayet:

İşte orada Zekeriya, Rabbine dua etti: “Rabbim, kâtından bana tertemiz bir nesil bağışla. Şüphesiz ki Sen, duayı işitensin!”.

Tefekkür:

Bu ayette bir peygamber dua ediyor.

Ama bir peygamberin duası bile bir başkasının hikâyesiyle başlıyor.

Zekeriya, Meryem’in sessizliğini, mihrabındaki rızkı Rabbinin ona olan özel ilgisini gördükçe, kendi duasını hatırlıyor.

İşte orada Zekeriya Rabbine dua etti.

Hünalike, yani tam orada...

Nerede?

Meryem’in sessizliğinde, mihrabın nurunda, rızkın hesapsız akışında.

Orası sadece fiziksel bir oda değil, bir fark edişin eşiği.

İç dünyanın sarsıldığı, kalbin kıpırdadığı an...

Ve o anda bir kıvılcım belirliyor.

Ben de istiyorum ya Rab!

Sen veriyorsan bana da ver.

Rabbim katından bana zürriyeten tayyiben yani **tertemiz bir zürriyet** bağışla.

Zekeriya sadece çocuk istemiyor. Sadece nesil değil, temiz bir nesil istiyor. Yani niceliksel (sayısal) değil, niteliksel bir istekte bulunuyor.

Kendi gibi dua eden, kendi gibi secde eden, kendi gibi temiz bir ruh istiyor; **min ledunke** katından.

Zekeriya bilir ki beden doğurabilir ama ruhu Allah verir. Dünyaya bir çocuk getirilebilir ama temiz olanı, sadece Allah'ın hazinesinden çıkar.

Katından demesi, duanın yüksekliğini, arzunun yönünü gösterir.

Yalnız Senden, yalnız Senin lütfunla! Başka hiç kimseden değil.

Şüphesiz ki Sen duayı işitensin.

Duanın son cümlesi bu. Anı zamanda onun kalbinin en derin fısıltısı...

Ben Sana dua ediyorum çünkü biliyorum ki Sen duyuyorsun, diyor.

Bu bir ümit değil sadece; bir kesinlik, bir iman cümlesidir.

Bu ayet bize şöyle fısıldar kardeşim Maria:

Başkasının mucizesi seni kışkandırmamasın!

Duanı hatırlatsın sana.

Meryem gibi biri doğmuşsa, Senin de Zekeriya gibi bir duan olabilir.

Ve en güzel dualar başkasının hayrına şahitlik ederken doğar.

Haydi Maria, gel yine içli bir dua edelim birlikte;

“Ya Rabbi!

Bir mihrabın kıyısına takılsa da gözüm, ben de bir mihrabın kıyısında bekliyorum.

Gözüm başkalarının rızıkına takılsa da ben Senden istiyorum.

Çünkü biliyorum, Senin katından gelen şey tertemizdir.

Ve ancak Senin verdiğin şeyde bereket olur, rahmet olur, kalıcı iz olur.

Ne olur bana da ‘ledün’ünden (senin katından) bir pay ver. İster evlât, ister ilham, ister huzur olsun. Ama temiz olsun ve Seninle dolu olsun.

Çünkü Sen duyuyorsan, bu dua bir hayal değildir.

Sen duyuyorsan, bu dua bir başlangıçtır.”

*

Sırada bir sonraki ayet vardı.

Âl-i İmrân Suresi 39. Ayet:

Zekeriya mihrapta ayakta durup namaz kılarken melekler ona seslendiler: “Allah sana Allah’tan bir kelimeyi tasdik edecek. Efendi, nefesine hakim ve sâlihlerden bir peygamber olan Yahya’yı müjdeliyor sana”.

Tefekkür:

Bir dua edildi ve şimdi gök cevap veriyor.

Ama nasıl?

Zekeriya mihrapta ayakta dua ediyorken. Yani tam o an Rabbine yönelmiş, yalvarıyor. Secdeyle iç içe geçmiş bir hâlde...

İşte o an, duası semaya yükselmiyor, sema ona iniyor.

Melekler ona sesleniyor.

Ne muazzam bir sahne bu.

Ne bir mesaj yollanıyor, ne bir ima var.

Bizzat melekler Zekeriya'ya sesleniyor.

Bu duanın sadece duyulduğuna değil, cevaba dönüştüğüne bir işarettir.

Allah sana Yahya'yı müjdeliyor.

İsim veriliyor hatta!

Henüz ortada bir doğum yok ama adı bile hazır: ***Yahya.***

Yahya, *hayat bulan*, demek. *Dirilten*, demek.

Sanki bu ad hem çocuğa hem babaya bir mesaj: Sen dua ettin, ben hayat verdim!

Allah sana Allah'tan bir kelimeyi tasdik edecek.

Buradaki kelime çoğu tefsire göre Hazreti İsa'dır. Çünkü İsa Allah'ın ***kelimesi*** olarak anılır.

Yahya'nın misyonu, henüz doğmamış olan bir başka mucizeyi, İsa'yı tasdik etmektir. Yani Yahya'nın doğumu bir başka mucizenin zeminini hazırlar.

Allah'ın planı bireysel değil, bütünsel işler. Her dua başkasının duası ile kenetlenir.

Efendi, seyyid, nefsine hâkim, hasır sâlihlerden bir peygamber: Yani Yahya... Seyyid, önder bir şahsiyet,

insanlara yön veren, hasır hevâsına esir olmayan, nefsinin tutabilen, sâlih, doğru ve dost doğru yolda olan Nebi, Allah'tan vahiy alan, elçilikle şereflenmiş bir kul.

Bu ne demektir?

Bu çocuk sıradan bir cevap değil, büyük bir lütuf. Dualar bazen sadece dileğini vermez insana. Geleceği inşa edecek bir kişilik verir.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Sen mihrapta dur, geri kalanını Allah halleder.

Sen istemeyi bil, O vermeyi bilir.

Ve unutma, sen dua ettiğinde sadece kendin için değil, başkalarının kaderi için de bir kapı açabilirsin.

Ve şimdi Maria, yine seninle birlikte içli bir dua edelim:

“Ya Rabbim!

Biliyorum, benim ellerim sınırlı, ama Senin lütfun sonsuz.

Mihrabım dar olabilir, ama Senin rahmetin oraya bile sığar.

Ben, dua ederim.

Ama Sen sadece duymaz müjdeler de verirsin.

Benim de kalbime bir *Yahya müjdesi* ver ya Rab!

Belki bir fikir, belki bir ilham, belki bir söz... Ama öyle bir şey olsun ki hayat versin. Başkasının mucizesi-ne zemin hazırlasın. Kendini değil Seni tasdik etsin.

Çünkü Sen yalnızca işitmezsin, cevap verirsin. Hem de en güzel şekilde.”

18.
O DİLERSE SEBEPLER
SUSAR

Maria şöyle yazdı;
-Bunlar ruhumun ilacı, ilacı! Lütfen bir sonraki ayeti de gönderin.

Ben de gönderdim...

Âl-i İmrân Suresi 40. Ayet:

Orada Zekeriya şaşırır. Çünkü yaşıldır. Eşi kısırdır ama Allah der ki; Ben dilemişsem sebepler susar!

Yani, Zekeriya der ki; *Rabbim benim nasıl bir oğlum olabilir? Ben yaşılandım, eşim de kısırdır.*

Allah da şöyle buyurur: *Evet öyledir. Fakat Allah dilediğini yapar.*

Tefekkür:

Bir önceki ayette göklerden bir müjde inmişti. Ve şimdi müjdeyi alan bir peygamberin içinden şu cümle süzülüyor: Nasıl olacak bu iş?

Zekeriya burada inkâr etmiyor, şüphe etmiyor, sadece anlamaya çalışıyor. *Ben yaşılandım*, diyor. Bu bir kabul-lenmedir.

Zaman benden geçmiş, diyor. *Eşim de kısır*, diyor. Bu da bir gerçekliktir, biyolojik imkansızlık var çünkü ortada.

Ama işte tam bu anda, Allah devreye giriyor ve cevabı şu oluyor;

Evet öyledir fakat Allah dilediğini yapar. (Kâneke zâlik)

Yani Allah der ki bize; senin hesabına göre imkânsız olabilir, ama benim kudretime göre sıradan bir şey bu.

Bu cevap her mucizenin ardındaki sırdır.

Allah dilerse;

Yaşlılık mesele değildir.

Kısırlık engel değildir.

Zaman darlık değildir.

Bu ayet şöyle fısıldar bize;

Sen konuyu aklınla değerlendiriyorsun. Ama Allah'ın cevabı Senin sebeplerinden büyüktür.

Gerçekten istemek, imkansızlıkları da Allah'a bırakmaktır! İnsan çaresizlikten konuşur, ama Allah dilediğini sebepsiz yaratır.

Evet Maria kardeşim, yine dua vaktimiz geldi...

“Ya Rabbi!

Bazen ben de Zekeriya gibi soruyorum: Nasıl olacak bu iş?

Aklım almaz oluyor, sebepler yetersiz kalıyor.

Ama Sen diyorsun ki; *ben dilediğimi yaparım*.

O hâlde ben aklımı susturup kalbimle inanmak istiyorum.

Senin kudretin varsa, umut tükenmez.

Senin dilemen varsa, imkansız yoktur.

Benim yaşımla, benim eksikliğim, benim yorgunluğum önemli değil. Senin **OL** demen yeter ya Rabbi.

Ne olur beni sadece olup bitene bakanlardan değil, olmasını Senden bekleyenlerden eyle.”

*

Maria'ya sordum,

-Ne dersin, sıradaki ayeti de göndereyim mi?

-Merakla bekliyorum, dedi.

Ben de hemen gönderdim...

Âl-i İmrân Suresi 41. Ayet:

Zekeriya dedi ki; Rabbim bana bir işaret ver. Buyurdu; Senin işaretin üç gün boyunca insanlarla sözlü konuşmamandır! Sadece işaretle -Ramzen konuşabileceksin. Rabbini çokça zikret ve akşam sabah tesbih et...

Tefekkür:

Zekeriya bir peygamber. Meleklerle konuşmuş. Mucizeye doğrudan muhatap olmuş, ama yine de diyor ki; ***Ya Rab, bana bir işaret ver.***

Bu ne demek biliyor musun?

Ben söze muhatap oldum ama şimdi bir ***hâl*** istiyorum. Kulaklarımla duydum ama kalbim için bir ***nişan*** arıyorum.

Senin işaretin, üç gün konuşamayacaksın. Sadece işaretle -Ramzen konuşabileceksin.

Zekeriya işaret ister. Allah da onu suskunluğunu işaret yapar. Ne yazı gelir ne de bir sembol. Konuşma gider. Çünkü bazen en büyük işaret susturulmaktır.

Üç gün boyunca konuşmamak! Sadece bir fiziksel engel değildir bu. Bir içe dönüş emridir. *Artık insanlarla değil Rabbinle konuş*, manasında bir emir... Dilini değil kalbini işle, demektir. Rabbini çokça an, demektir bu...

Ayrıca diyor ki Allah;

Konuşman durduruldu ama zikir açıldı. Dilin sustu ama kalbin konuşmaya çağrıldı. Ve zaman belirlendi; akşam. Gündüzün yorgunluğu çökerken. Sabah yeni bir doğuşun eşiğindeyken.

İşte ona, bu iki eşikte tesbih öneriliyor.

Çünkü her mucize sabırla gelir kardeşim. Ve her sabır zikirle beslenir.

Bu ayet bize şöyle fısıldar:

Bazen konuşamamak Allah'ın cevabıdır. Sükut inkâr değil işarettir.

Ve susmak sadece sessizlik değil, secdedir.

Allah'tan gelen bir mucize önce kelimeleri durdurur, sonra kalbi konuşturur.

Kardeşim Maria, sıra yine duada...

“Ya Rabbim!

Ben de çok konuşuyorum. Kelimelerle anlatmaya çalışıyorum. Ama belki de bazen susmam gerek.

Senin *sus* dediğin yerde ben konuşuyorsam, sustur beni Allah'ım.

Ve Senin *konus* dediğin yerde ben korkuyorsam aç dilimi Ya Rab.

Ama ne olursa olsun, kalbim daima Seni ansın.

Sözüm susmuşsa zihnim Seni tesbih etsin.

Sabahları umutla, akşamları şükürle geçireyim.

Çünkü ben de artık biliyorum; en derin konuşma Sana yapılan zikirdir Allah'ım.”

19.
ALLAH SENİ SEÇTİ

İstanbulu Maria devam etmem için ricada bulundukça ben de onu kırmıyor, tefsirleri bir bir gönderiyordum.

Sırada 42. Ayet vardı...

Âl-i İmrân Suresi 42. Ayet:

Melekler demişti ki, ey Meryem. Şüphesiz Allah seni seçti. Seni tertemiz kıldı. Ve seni âlemlerin kadınlarına üstün kıldı.

Tefekkür:

Bu ayet bir genç kızın kaderini göklere taşıyor.

Bir kadının adı sadece kendi çağında değil, alemlerde yankılanacak bir nur haline geliyor.

Ama bu bir tesadüf değil!

Bir seçilişin, bir arınışın ve bir yükselişin ilânıdır.

Ey Meryem!

Bu hitapta ne azarlama, ne uyarı, ne korkutma var. Sadece sevgi, iltifat ve yakınlık...

O, ismiyle çağrılıyor. Sanki gökler onu kardeşleri gibi tanıyor.

Allah seni seçti.

Buradaki **istefa** kelimesi yalnızca *tercih etmek* manasında değil, özenle ayırmak, yüreğiyle seçmek anlamına geliyor.

Sen kalabalığın içinden fark edildin, diyor.

Meryem'in annesinin duası kabul olmuştur. Adanmışlık karşılık bulmuştur. Gizli ibadet, açık müjdeye dönüşmüştür.

Seni tertemiz kıldı.

Bu, sadece günah kirinden değil, şüphe, zan, boşluk ve dünyevi ağırlıklardan da arınmak demek...

Meryem tertemizdir; bedeniyle, kalbiyle, niyetiyle!

Ve işte bu yüzden kainatın en saf emaneti ona verilecektir.

Ve seni âlemlerin kadınlarına üstün kıldı.

Bu cümle ne bir yarışın sonucu, ne de bir başarının

ödülüdür. Bu, safiyetin zirvesine çıkan bir kalbin, gökler tarafından tanınmasıdır.

Buradaki **âlem** ifadesiyle, sadece Meryem'in yaşadığı toplum değil, kadınlık tarihinin tüm halkaları işaret edilir.

Yani Hz. Havva'dan başlayıp, bugünün Zeyneplerine kadar uzanan bir çizgide, ı ışık gibi yükseltilmiştir Meryem!

Bu ayet bize şöyle fısıldar:

Kadın olmak eksiklik değil, seçilmişliktir. Allah aneleri, kızları, bacıları nurla donatır!

Ve temizlik sadece sabunla olmaz. Kalple arınanlar gökte tanınır. Allah, dilediğini seçer. Ama hep temiz olanı seçer.

Ve ardından içli bir dua gelsin, bütün Marialar için...

“Ya Rabbi!

Meryem gibi olamam belki ama onun gibi seçilmeyi arzulayabilirim.

Senin katında seçilmiş olmak için ünlü olmaya değil, temiz kalmaya ihtiyacım var.

Ne olur beni insanların değil, Senin gözünün gördüğü bir kul eyle. Kalabalıkta kaybolsam da Sen beni bul.

Temizliğim gözümde değil, Senin rahmetinde olsun.

Ve kadınlarımıza, kızlarımıza, Zeyneplere, Meryemlere, Eliflere, Meryem'in kalbinden bir iz bırak.

Çünkü sen seçersen her şey değişir.”

*

Sırada 43. Ayet vardı...

Âl-i İmrân Suresi 43. Ayet:

Ey Meryem, Rabbin için gönülden bir bağlılıkla ibadete devam et. Secdeye kapan ve rükû edenlerle birlikte rükû et.

Tefekkür:

Önceki ayette gökler şöyle demişti:

“Allah seni seçti.”

Şimdi de bu seçilmenin neye dönüşmesi gerektiği açıklanıyordu:

“O hâlde secde et, rükû et, teslim ol...”

*

Ey Meryem!

Kardeşim Maria, görüyor musun? Burada da Meryem, yine ismiyle, yumuşak bir iltifatla çağrılıyor.

Bu çağrı artık sadece bir övgü değil, bir görev emridir.

Çünkü seçilmek ayrıcalık değil, sorumluluktur. Ve bu sorumluluğun ilk adımı da ibadettir.

Rabbin için gönülden bir bağlılıkla ibadete devam et.

Kunut, sadece el açmak değil; devamlılıkla, sabırla, kalpten bağlı kalarak ibadet etmektir.

Bu, şunları hatırlatır aslında bize:

Kendini bırakma!

İlâhi iradeye tutun!

Sürekli ol!

Vazgeçme!

Çünkü Rabbin seni unutmaz!

Ve secde et!

Secde, insanın kendinden geçtiği en derin hal. Toprağa en yakın, Allah’a en yakın olduğumuz an.

Meryem’e secde emrediliyor. Çünkü secdesiz bir seçilme tamamlanmamıştır.

Seçilmiş olsan da yere kapanmalısın. Çünkü yükselmek yere eğilmekle başlar.

Ve rükû edenlerle birlikte rükû et.

Bu çok ince bir mesaj Maria kardeşim. Çünkü bu cümle hem bireysel ibadeti hem de topluluğa katılmayı emreder.

Yani bize; *sen özel olabilirsin ama ümmetin bir parçasısın. Onun için sadece kendinle yetinme, ibadetini topluluğa taşı, der.*

Bu ayet ayrıca şöyle fısıldar kulağımıza:

Seçilmiş olmak seni yukarı çıkarmaz. İbadet bir ayrıcalık değil, seçilmişlerin en temel işidir.

Rükû edenlerle ol. Çünkü tek başına eğilmek güzeldir. Ama birlikte eğilmek gökleri titretir.

Ve yine dua vakti Maria...

“Ya Rabbi, beni de Meryem gibi çağır: İsmimle, özümle, kalbimle.

Ve o çağırımı duyduğumda secdesiz kalmayayım.

İbadetimi sadece alışkanlıkla değil, içten bir bağlılıkla sürdüreyim.

Yalnız kaldığımda, Meryem gibi ibadet edeyim.

Kalabalığa katıldığımda da rükû edenlerle birlikte eğileyim.

Çünkü ne kadar seçilmiş olsam da asıl değerim ne kadar eğildiğimle ölçülür.

Senin katında eğilmek, yeryüzünde yükselmekten çok daha güzeldir Allah'ım.”

20.

GAYB

Sırada 44. Ayet vardı...

Orada Rabbimiz, bu kıssanın gökten indirildiğini, gizli olanı açıkladığını söylüyordu. Çünkü Meryem'in hikâyesi tarih değil, tevhidle dolu bir ilhamdı...

Âl-i İmrân Suresi 44. Ayet:

Bu sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Onlar 'Meryem'i kim himaye edecek' diye kalemlerini kura ile attıklarında, sen yanlarında değildin. Yine onlar tartıştıklarında da sen onların yanında değildin.

Tefekkür:

Yukarıdaki ayette Rabbimiz, bu anlatılanların bir tarih bilgisi olmadığını, bir vahyin gerçeği olduğunu bildiriyor.

Yani; *ey Habibim* diyor Allah. *Sen bunları kendi gözlerinle görmedin ama ben Sana gösteriyorum.*

Bu gayb haberlerindendir. El gayb, gözde görülmeyen, akılla ulaşılmayan, kitaplarda yazmayan bilgidir...

Meryem'in hayatı, bu görünmeyen âlemden, sana indirilen bir sırdır. Bu sadece bir geçmiş değil, şu an kalbine indirilen bir derstir.

Onlar kalemlerini attıklarında...

Bu çok özel bir mesaj ve aynı zamanda özel bir sahne.

Meryem küçük bir kız, herkes onun bakımını üstlenmek istiyor. Ancak bu, sıradan bir himaye ediş değil, bir onur meselesi.

Bunu kimin yapacağına karar vermek için kura çeki-

yorlar. Kalemler atılıyor. Kim çıkarsa, Meryem’e kefil olacak.

Ve kim çıkıyor?

Zekeriya...

Görüyorsunuz ki, bu işte tesadüf yok. Her adım ilâhi bir plana dâhil.

Sen onların yanlarında değildin.

Allah Resulüne ve dolayısıyla da bize şöyle deniyor burada: Sen bunu okuyamazdın. Gözlerinle görmedin, kulaklarınla işitmedin. Ama kalbinle anlıyorsun. Çünkü bu benim haberimdir.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Kur’an’da anlatılanlar sadece masal ya da tarih değildir. Yaşayan hakikattir. Görmediğin şeylere iman ediyorsun, göklere bağlanıyorsun demektir.

Sen her şeyi bilmek zorunda değilsin. Ama Allah’tan geleni tanımalısın.

Ve unutma, Meryem’e düşen tevekküldü, Zekeriya’ya düşen teslimiyetti.

Sana düşen ise iman ve tefekkürdür!

Hadi şimdi yine, içli bir dua edelim birlikte:

“Ya Rabbi! Ben görmedim. Ben yanında değildim ama Sen bana haber verdin, ben de inandım.

Meryem’i anlatırken bana secdeyi öğrettin. Zekeriya’yı anlatırken bana duayı hatırlattın. Kalem atanları anlatırken Senin planına güvenmeyi öğrettin.

O hâlde ben de şimdi diyorum ki;

Ben bilmem ama sen bilirsin. Ben görmem ama sen gösterirsin!

Ne olur kalbimi Senin gayb haberlerine aç!

Ve beni bu vahyin izinde yürütenlerden eyle!

*

Sırada 45. Ayet vardı.

Maira'ya dedim ki;

-Bir sonraki ayette, melekler Meryem'e öyle bir çocuk müjdeler ki! Onun adı Meryem oğlu Mesih-i İsa'dır. Henüz doğmadan gelen bir çağrının adıdır o.

-Merakla bekliyorum, dedi Maria.

Ben de tefsiri ona gönderdim...

Âl-i İmrân Suresi 45. Ayet:

Hani melekler demişti, ey Meryem, Allah sana kendisinden bir kelimeyi (Adı: Mesih-i İsa, Meryem oğlu) müjdeliyor. O dünyada da ahirette de itibarlı ve Allah'a yakın kılınanlardan olacaktır.

Tefekkür:

Şimdi, gaybın kapısı ardına kadar açılıyor. Henüz doğmamış bir çocuk ama adı belli, görevi belli. Hatta kıyamete kadar olan konumu bile açıklanıyor.

Ey Meryem, Allah sana bir kelimeyi müjdeliyor.

Bak kardeşim Maria! **Çocuk** denmiyor burada, dikkat et... **Kelime** deniyor!

Bu çok özel bir tabir. Çünkü İsa tıpkı bir **kelime** gibi Allah'ın **ol** demesiyle meydana gelmiştir. Erkek eli değmemiştir Meryem'e. Hiçbir doğum süreci işlemeyen ilâhi bir emirle can bulmuştur İsa.

Ve Allah ona **kelimem** diyor!

Çünkü o bir *kelime* kadar temiz, yalın, yaratıcı ve doğrudandır.

Adı: Mesih-i İsa, Meryem oğlu

Bak burada bile babasıyla değil, annesiyle anılıyor.

Bu sadece biyolojik bir durum değil. Bu, anneliğin yeryüzündeki en kutsal bağlardan biri olduğunun da işareti.

Allah, tüm semavi metinlerde, bir kadının adını bir oğlun kimliğine nakşeder. Ve adı **Mesih-i İsa, Meryem oğlu** olur.

Dünyada da ahirette de itibarlıdır.

Bu sadece bir kişisel onur değil, tüm insanlık tarihinde bir iz bırakmak demektir.

İsa Aleyhisselam, dünya hayatında mucizelerle; Ahirette ise Allah’a yakınlıkla yüceltilmiştir.

Yani O, sadece bir zamanın değil, tüm zamanların peygamberidir. Ve mukarrabîndendir. Yani Allah’a en yakın olanlardan...

Bu ifade, sadece manevi bir mertebeyi değil, Rabbine sevkiyle yaklaşan bir kalbin tarifi.

İsa, Allah’ın en sevdiği kullar arasındadır.

Çünkü O bir **kelime** gibidir. Ne fazla, ne eksik. Sadece hakikattir...

Bu ayet bize şöyle fısıldar:

İlâhi kelime sadece işitilmez. Bir kadının rahmine iner gerektiğinde. Yani; Allah isterse bir çocuk değil, bir çağrı doğar! Ve Allah birini müjdeliyorsa onun adı bile mucizedir.

Evet... Sıra yine duada...

“Ya Rabbi! Senin **kelimeni** işiten kul olmaya razıyım.

Ama aynı zamanda ne olur Senin **kelimeni** taşıyan kalplerden de olayım.

Bana bir *kelime* ver. Belki bir fikir, belki bir çocuk, belki bir yazı.

Ama içinde Sen ol.

Adını Meryem gibi anmak istiyorum.

İsa gibi temiz bir iz bırakmak istiyorum.

Ve Mesih gibi dünyada da ahirette de itibarlı olmak istiyorum.

Ama sadece Senin katında.

Çünkü itibar insanların gözünde değil, Senin yanında kıymetlidir.”

21.

KELİME

Sırada 46. Ayet vardı...

Maria'ya şöyle yazdım;

-Maria, kardeşim. Hazırsan, 46'ya geçelim mi? Orada Hazreti İsa'nın daha bebekken konuşacağı ve nasıl hikmet dolu büyüyeceği anlatılır. *Kelime*, kelime olmadan önce de konuşur. Çünkü bu **kelime** hayattır.

-Hazırım, bekliyorum dedi.

Ben de gönderdim...

Âl-i İmrân Suresi 46. Ayet:

O beşikteyken de yetişkinliğinde de insanlarla konuşacak. O sâlihlerden olacaktır.

Tefekkür:

Bu ayet, İsa'nın sadece nasıl doğacağını değil, nasıl bir ömür süreceğini de haber veriyor.

Henüz rahimdeyken adı belli olan bu **kelime** şimdi hayatın iki aşamasında da konuşan bir hakikate dönüşüyor: Beşikteyken ve yetişkinliğinde.

Beşikteyken konuşacak.

Bu bir mucize. Henüz dili, yeni doğmuş bir bebek dili. Ama sözleri hikmetle dolu olacak.

Bu sadece fiziki bir olay değil, Allah'ın **ol** demesiyle oluşan **kelimenin** vakti gelmeden konuşmaya başlamasıdır.

Beşik genellikle çaresizliğin yeridir. Ama burada bir tebliğin kürsüsüne dönüşüyor.

Çünkü kardeşim Maria, Allah isterse beşikteki de konuşur, susması gereken de konuşur, susturulan da duyurulur.

Yetişkinliğinde de konuşacak.

Hız. İsa sadece doğduğunda değil, hayatının olgunluk döneminde de insanlara hakikati anlatacaktır.

Bu, hayatın iki ucuna yerleştirilmiş bir mesajdır. Doğarken mucize, olgunken hikmet. İkisi birden olunca, bir hayat bütünüyle örnek olur.

Ve O, sâlihlerden olacaktır.

Yani O, doğru yolu sadece söylemeyecek, aynı zamanda yaşayacak.

İsa Aleyhisselam sadece konuşan bir peygamber değil, yaşayışıyla doğrulayan bir şahittir.

Ve bu ayetin son cümlesi bize bir pusula sunar: Sâlih olmak konuşmakla değil, yaşamakla tamamlanır.

Bu ayet bize şöyle fısıldar:

Allah dilerse beşik dile gelir.

Hakikat yaş tanımaz. Yeni doğmuş da konuşabilir, yaş almış da susabilir.

Önemli olan sözün doğru, kalbin sâlih olsun.

Ve unutma sâlih olmak, mucize olmak demek değildir. Mucize gibi yaşamaktır.

Haydi Maria, gel şimdi yine içli bir dua edelim:

“Ya Rabbi bana da beşik kadar masum, olgunluk kadar dengeli bir dil nasip eyle.

Ben de konuşayım; ama Senin sözlerini...

Ben de susayım; ama Senin dilediğin yerde.

Hayatım İsa gibi doğruluğun gölgesinde geçsin.

Ve ben de sâlihlerin yoluna düşeyim.

Beşiğimde konuşmadım belki. Ama yetişkinliğimde Senin adını söyleyenlerden olayım.

Çünkü söz Senin adını taşıyorsa değerlidir.

Ve hayat Senin rızanı yürüyor gibi yaşıyorsa anlamlıdır.”

*

Dilersen bir sonraki ayete geçelim, dedim Maria’ya.

Ve ekledim;

-Orada Meryem şaşırarak. Bana bir erkek eli değmeden nasıl çocuğum olur, diyecek. Ve Allah cevap verecek ona...

-Tabii ki, dedi Maria. Bekliyorum...

Ben de sıradaki ayet tefsirisin ona gönderdim.

Âl-i İmrân Suresi 47. Ayet:

Meryem dedi ki; Rabbim, bana bir erkek eli değmemişken nasıl çocuğum olabilir? Allah buyurdu; bu böyledir! Allah dilediğini yaratır. Bir işe hükmettiğinde ona sadece ‘ol’ der, o da hemen olur.

Tefekkür:

Burada Meryem’in şaşkınlığı ile yüzleşiyoruz.

Melekler ona müjde vermişti: Bir oğul, Mesih, Allah’ın *kelimesi*.

Ama bu müjde aklın alışık olmadığı bir gerçeği barındırıyordu: Erkek olmadan çocuk mu olur?

Rabbim bana bir erkek eli değememişken nasıl çocuğum olabilir?

Bak kardeşim Maria! Bu bir isyan değil. Bir hayret, bir saflıktır. Bu masum bir sorudur.

Meryem teslimdir ama sebep arar. Çünkü onun hayatı iffet ile tanımlanır. Bu yüzden sorar: *Benim bildiğim yollardan biriyle olmadıysa, nasıl oldu*, diye...

Allah buyurdu; bu böyledir!

Bu cevap kısa ama çok güçlüdür. ‘Böyle’.

Senin yollarını bilirim ama benim yollarım daha çoktur.

Ve ardından gelen cümle;

Allah dilediğini yaratır.

Yani yaratmak için sebebe ihtiyacı olmayan bir kudretten söz ediyoruz. Bir işe hükmettiğinde ona sadece ***ol*** der, o da olur. Bu Allah’ın yaratma yasasıdır.

Kün!

OL!

Sonsuz kudretin tek bir kelimeyle maddeleri, ruhları, kainatı inşa ettiği andır bu. Ne bir plan gerekir, ne malzeme, ne süre.

Sadece dilemesi yeter.

Ve kardeşim Maria, senin varlığın da böyle başladı. Sen de bir ***ol*** emrinin ürünüsün.

Bu ayet şöyle fısıldar bize;

Allah isterse bir annenin rahmine sebepsiz bir çocuk koyar.

Allah isterse sana hayal bile edemediğin kapılar açar.

Allah isterse aklın yetmez, kalbin sükuta varır.

Çünkü O, **ol** der ve olur.

Gel şimdi dua edelim birlikte;

“Ya Rabbi! Benim bildiğim yollar sınırlı. Senin bildiğin yaratışlar sonsuz.

Ben sebepleri toplarken sen mucizeyi indirebilirsin.

Ben **nasıl olur** diye düşünürken sen çoktan **ol** demiş olabilirsin.

O hâlde ne olur aklımı teslim etmeyi öğret bana.

Sebebi göremediğimde sana güvenmeyi, olmaz sandığım şeylerde Senin **ol** değişimini duymayı...

Ve ben de Sana, Meryem gibi masum bir şaşkınlıkla, temiz bir kalple sorayım...

Nasıl deyince, Sen **bu böyledir**, de Ya Rabbi...

Ve oluversin.”

22.

BİİZNİLLAH

Maria'ya yeniden sordum;
-Bir sonraki ayete geçelim mi? Orada Allah, İsa'ya ilim, hikmet, Tevrat ve İncil verileceğini bildirir. Yani bu doğum sadece bir beden değil, bir vahiy zincirinin halkasıdır.

-Evet, dedi Maria. Siz böyle özetleyince daha da merak ettim.

Bunun üzerine, sıradaki ayet tefsirisin ona gönderdim.

Âl-i İmrân Suresi 48. Ayet:

Allah, O'na kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğretecek.

Tefekkür:

Kardeşim Maria, bu ayet o mucizevi yaratılışın ne için olduğunu açıklıyor. Çünkü bir çocuğun nasıl doğduğundan ziyade, nasıl bir görev taşıdığıdır önemli olan.

İsa Aleyhisselam, yalnızca olağan dışı bir doğumla dikkat çekmeyecek. Vahyin yükünü de omuzlayacak.

Allah ona kitabı öğretecek.

Buradaki kitap, *Allah'tan gelen bütün ilâhi bilgi* anlamında genel bir kapsayıcıdır. Yani O'nun zihni, vahiy ile yazılmış bir sayfa gibi olacak. İlmi kelimelerden değil hakikatten doğacak.

Ve hikmeti... Hikmet bilginin özü, bilginin davranışa dönüşmüş halidir. Sadece bilmek değil, doğru zamanda, doğru yerde, doğru şekilde uygulamaktır.

İsa sadece bilgi taşıyan değil, hikmet yayan biri olacaktır.

Ve Tevrat'ı, İsa'nın doğumundan yüzlerce yıl önce inmiş olan Tevrat'ı bilecektir.

Bu husus çok önemli Maria kardeşim.

Çünkü bu, O'nun önceki vahyin devamı ve doğrulayıcısı olacağını gösterir.

İsa bir kopuş değil bir devamdır.

Ve sonra da Allah, İsa'ya kendi döneminin vahyini verir: **İncil**.

Bu vahyi merhametle, yumuşaklıkla, hakkaniyetle dopdolu olacaktır. Ve İsa hem Tevrat'ı doğrulayacak hem İncil'i yaşayacaktır.

Maria kardeşim, bu ayet bize şöyle fısıldar:

Bir çocuğun kaderi doğduğu an belli olabilir. Ama onun asıl değeri taşıdığı ilimle ortaya çıkar.

Allah bir kulunu seçerse, ona sadece mucize değil bilgelik de verir.

Ve vahiy bir zincirdir. Tevrat'tan İncil'e, Zebur'dan Kur'an'a. Hepsi aynı nurdan, damla damla düşer.

Ve şimdi, seninle birlikte yine dua edelim Maria;

“Ya Rabbi,

İsa'ya kitabı, hikmetini verdin ya. Bana da Senin ilminden bir damla ver.

Sözüm çok olabilir, ama hikmetim azsa, Senin katında susanlardan olurum.

Ne olur beni ilimle değil hikmetle donat.

Bilgimi davranışa, kalbimi vahye dönüştür.

Ve bu çağda ben de İsa gibi olamasam da, İsa'nın ışı-
ğından bir parıltı taşıyayım.

Çünkü Sen öğretirsen hiçbir eksik kalmaz.”

*

Şimdi de sıra; İsa'nın, Allah'ın izniyle gerçekleştire-
ceği mucizelerin anlatıldığı 49. Ayette. Kuşa can veriş, ölülere
diriltmesi, körü ve alacayı iyileştirmesi...

Hepsinin sonunda bir sır vardır: **Biiznillah.**

Çünkü her mucize kendi başına değil, Allah'ın izniyle
ledir.

Âl-i İmrân Suresi 49. Ayet:

*İsa dedi ki; ben size Rabbinizden bir mucize getir-
dim. Sizin için çamurdan kuş biçiminde bir şey yapar
içine üflerim. O da Allah'ın izniyle kuş oluverir. Körü
ve alacayı iyileştiririm. Allah'ın izniyle ölülere dirilti-
rim. Evlerinizde ne yediğinizi ve ne biriktirdiğinizi size
haber veririm. Eğer iman ederseniz, bunlarda sizin
için gerçekten bir ibret vardır.*

Tefekkür:

Kardeşim Maria... Bak şimdi karşımızda sadece bir
peygamber değil, rahmetle yoğrulmuş bir mucizeler zin-
ciri duruyor.

Ama her cümleinin sonunda bir mühür var; Biiznillah.

Yani, Allah'ın izniyle, diyor...

Çünkü mucize peygamberin değil, Allah'ın kudreti-
nin yeryüzündeki tecellisidir.

Ben size Rabbinizden bir mucize getirdim.

İsa gösteri için değil, ibret için geliyor.

Kendisinden değil Rabbinden gelen bir işaret taşıyor.

Bu ayet boyunca, ardı ardınca mucizeler sıralanıyor;

Çamurdan kuş yapar, içine üflerim. O, kuş olur.

Burada en başta bir yaratılış taklidi gibi duran, ama Allah'ın izniyle gerçekleşen bir sahne var.

İsa yaratmaz, yaratılışı gösterir.

Kuş ilhamla değil, iznillahla uçar.

Körü (doğuştan kör olanları) ve alacayı (yani cüz-am gibi ten hastalıklarını) iyileştiririm.

Bu, bedenın sınırlarını aşan şifa mucizeleridir. Ama dikkat et kardeşim. Bunlar tıbbi bir maharet değil, ilâhi bir şifadır.

Çünkü derman veren O'dur. İsa, sadece vesiledir.

Ne diyor?

Allah'ın izniyle ölüleri diriltirim.

Bu sözün ağırlığını düşün kardeşim!

Bir beşer ölüye can taşıyor. Ama **ben yaptım** demiyor.

Çünkü ölüm geri çevrilemez sanılır. Ama Allah isterse hayat yeniden başlar.

Size evlerinizde ne yediğinizi ve ne sakladığınızı bildiririm.

Bu fiziksel değildir, gaybi bir bilgidir. Kimin kalbinde ne var, kimin o akşam ne yediği... İsa bunların hepsini bilebilir, ama yine **büznillah**.

Bunlarda sizler için bir ibret vardır.

Tüm bu mucizeler tek bir şeye çağırır: İman. Eğer imanınız varsa sizin için bunlar birer gösteri değil, gerçektir.

Bu ayet, şöyle fısıldar bize kardeşim;

Mucize gözü büyüler. Ama kalbi açmazsa fayda etmez.

Her iyileşme bir şifadır. Ama en büyük şifa da imandır.

Ve her mucizenin ardında bir söz yatar:

Bu söz, *Allah'ın izniyledir.*

Gel şimdi kardeşim Maria, birlikte içli bir dua edelim:

“Ya Rabbi!

Senin iznin olmadan hiçbir şey olmaz. Ben bir mucize istemiyorum. Senin iznine mazhar olmak istiyorum.

İsa gibi kuş yapamam, ama içinde ruh olan bir dua edebilirim. Senin izinle!

Ölüleri diriltemem ama sevgisiz kalpleri uyandıracak sözler taşıyabilirim. Senin izinle!

Ne olur her yaptığımda Senin mührün olsun.

Ve ben de gösteri yapan değil, ibret taşıyan biri olayım.

Çünkü mucize geçicidir ama iman ebedidir.”

23.

MUCİZE

Maria'ya şöyle yazdım;
-Sıradaki ayette, İsa Aleyhisselam Tevrat'ı doğruladığını ve haramları hafiflettiğini söylüyor. Çünkü O'nun gelişi, bir yükü kaldırmak için ve rahmetle konuşmak içindir... Ne dersin kardeşim Maria, devam edelim mi?

-Tabii ki, tabii ki bekliyorum, dedi.

Ben de ona 50. Ayetin tefsirini gönderdim.

Âl-i İmrân Suresi 50. Ayet:

İsa dedi ki; ben, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı olarak ve size haram kılınmış bazı şeyleri helâl kılmak için geldim. Rabbinizden bir mucizeyle geldim. O hâlde Allah'tan korkun ve bana itaat edin.

Tefekkür:

Maria kardeşim, bak burada bir peygamber konuşuyor. Ama sadece konuşmuyor, açıklıyor. Kendini değil, geldiği zinciri tanıtıyor.

Ve diyor ki;

Ben yeni bir inşa değilim. Ben var olanı doğrulayacağım. Ama aynı zamanda bazı yükleri hafifletmek için geldim. Tevrat'ı doğrulamak için geldim.

Bu çok önemli bir vurgudur.

İsa Aleyhisselam bir kopuş değil bir devamdır.

O, Tevrat'ın doğrularını destekler, sapmalara karşı bir ıslah hareketidir.

O nedenle de; *ben yeni bir din getirmiyorum, eski hakikatin üzerindeki tozu siliyorum*, diyor. *Size haram kılınan bazı şeyleri helâl kılmak için yapıyorum bunu*, diyor.

Burada konu sadece ‘gıda kuralları’ değildir. Aynı zamanda; ağırlaştırılmış yükleri hafifletmektir. Ve kuruntularla, geleneklerle zorlaştırılmış bir dini, yeniden sadeleştirmektir...

İsa’nın gelişi rahmettir. Zorlukları kolaylaştırmaktır. Yasa yerine hikmeti öne çıkarmaktır.

Size Rabbinizden bir ayet getirdim.

Yani ben delilsiz konuşmam, diyor.

Sözümün ardında da Allah’ın mührü var, diyor.

İsa’nın varlığı bir ayet, bir işaret, bir yolculuk çağrısıdır.

O hâlde Allah’tan korkun ve bana itaat edin.

Korku burada korkuyla kaçmak değil, saygıyla yönelmek anlamınadır. *Benimle Allah’a yönelin, ben size yük değil yolum, çağrısı yapıyor...*

Bu ayet şöyle fısıldar bize;

Her yeni peygamber, eskiyi yıkmaya değil, temeli sağlamlaştırmaya gelir. Hakikat aynı kalır, biçim dönüşür ve Tevrat İncil’e yürür.

Yasalar ağırlaştıysa, Allah bir rahmet peygamberi gönderir. Ve itaat insana değil, hakikate olur.

Kardeşim Maria, gel şimdi o zaman içli bir dua edelim seninle birlikte;

“Ya Rabbi! Ben bir peygamber değilim. Ama hakikati doğrulayan biri olmak istiyorum.

Ne Tevrat'ı inkâr edeyim, ne İncil'i dışlayayım, ne de Kur'an'ı yürekten ayırayım. İstiyorum ki; Senin gönderdiğin her kelimeyi bir bütün gibi göreyim.

Rabbim, kendime zorlaştırdığım her şeyi Senin dinindeki kolaylıkla değiştir! Ağırлаştıran değil, itaatle hafifleyen olayım.

Ve İsa gibi şöyle diyeyim; *Ben kendimden konuşmam. Ben Allah'tan gelen bir işaretim. O'ndan korkun ve O'nun yolunda yürüyene uyun.*"

*

Sırada 51. Ayet vardı.

Orada İsa'nın sesi yeniden yükseliyor ve diyordu ki; *Şüphesiz Allah benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Ona kulluk edin. İşte dosdoğru yol budur. Çünkü hakikat tevhide döner!*

Âl-i İmrân Suresi 51. Ayet:

Şüphesiz Allah benim de Rabbimdir, sizin de Rabbiniz. Ona kulluk edin!

Tefekkür:

İşte Maria, bu dost doğru yoldur!

Bütün mucizelerin, vahiylerin, peygamberlerin ortak sesi bu ayette toplanır.

Benim de Rabbim, senin de Rabbin Allah'tır. (İnnelâhe Rabbî ve Rabbiküm.)

Bu ifade, bizi ayıran her şeyi ortadan kaldırır: Soyu, şekli, zamanı, gelenekleri, milleti.

İsa Aleyhisselam burada şunu söyler bize;

Ben üstün değilim, ben de sizin gibi bir kulum. Ama

biliyorum ki hepimizin Rabbi birdir. Ve ben mucizeyle değil kullukla yüceliyorum.

Ona kulluk edin!

Bu dinlerin özü, vahiylerin gayesi, insanlığın sınavıdır.

Peygamberlik bir çağrıdır, ama çağrının hedefi kulluktur.

Secdeye değmeyen hiçbir peygamberlik kabul edilmemiştir.

Ve Rab olarak Allah'ı tanımayan bir yürek, kendi egosuna secde eder.

Hâdâ sıratun müstakîm.

İşte bu dost doğru yoldur! Bütün karışıklıklar, bütün şaşkınlıklar, bütün tartışmalar burada biter.

Doğru yol, kulluğun tek merkeze yöneldiği yoldur.

Yani Allah merkezde ise yol düzdür. İnsan merkezde ise yol karmaşadır.

Kardeşim Maria, bu ayet şöyle fısıldar bize;

Tüm mucizelerin, tüm kitapların, tüm peygamberlerin söylediği tek şey; kulluk edin! Rab tektir. Yol da tek olur. Ve bu yol dost olur.

Kulluğun olduğu yerde yön şaşmaz. Egonun olduğu yerde hakikat kaybolur.

Gel şimdi seninle birlikte içli bir dua edelim;

“Ya Rabbi!

Sen benim Rabbimsin.

Ve ben de İsa gibi söylemek istiyorum: Benim de, onların da Rabbi Sensin.

Beni mucizeyle yüceltme. Kullukla yaklaştır.

Rabbim Sen isen, yolumun eğri olması mümkün ki...

Secdem dosdoğruysa, hayatım da dosdoğru olur.

Beni ‘sırât-ı müstâkim’den (doğru yoldan) ayırma.

Ne ilâhlaştıranlardan ne inkâr edenlerden eyle beni.

Yalnız Senin yolunda yürüyen, yalnız Sana kulluk eden, tek Rabbe yönelen bir kalp ver bana Allah’ım!”

24. ÇAĞRI

Sırada 52. Ayet vardı. Maria’ya şöyle yazdım;
-Kardeşim Maria. Hazırsan, bir sonraki ayete geçelim. İsa’nın iman eden destekçilerini çağırmasının anlatıldığı yer burası. Tevhidin; sadece bir bilgi değil, bir saf olduğu vurgulanıyor burada.

-Bekliyorum, dedi.

Ben de hemen gönderdim tefsiri...

Âl-i İmrân Suresi 52. Ayet:

İsa, onlardaki inkârı hissedince dedi ki; Allah’a giden yolda bana yardımcı olacaklar kimlerdir? Havariler, biz Allah’ın yardımcılarıyız. Allah’a iman ettik, şahit ol ki biz Müslümanlarız, dediler.

Tefekkür:

Bu sahnede bir yalnızlık vardır. Ve bu yalnızlık bir peygamberin çığılığıyla yoldaş arayışına dönüşür.

İsa, onlardaki inkârı (İsrailoğullarının inkârını) hissedince, *kim var benimle Allah’a yürümeye? (Allah yolunda bana yardım edecekler kimdir?)* diye sorar.

Bak kardeşim Maria, buradaki ifade **görünce** değil, **hissedince**. Çünkü inkâr her zaman açıkça söylenmez.

Bir peygamber kalpteki soğumayı, ruhtaki direnişi, gözdeki boşluğu hisseder.

İsa da bu anı fark etmiş ve ardından da çağrı yapmıştır.

Bu ayet, hem Hz. İsa’nın tebliğ mücadelesini hem de müminlerin Allah’ın dinine nasıl sahip çıkmaları gerektiğini vurgular.

Men ensârî ilâllâh!

Allah’a giden yolda yardımcılarım kim?

Bu çağrı bir feryattır. Ama aynı zamanda da bir saf belirleme çağrısıdır.

Benimle yürümek isteyen var mı? Sadece bana değil Allah’a destek verecek kim var?

Burada dikkat et, ***bana yardım edin*** demez. Allah’a yardım edecekler kim, diye sorar.

Çünkü peygamber kendini merkeze almaz. Kıyamı Allah için yapar. Yardım çağrısı da ‘Ona’dır.

Havârileri, ***El havariyyun***, dediler. Yani, *biz Allah’ın yardımcısıyız*. Ve ona destek oldular...

Havariler yalnız bırakmayanlardır.

Bu beyaz elbiseli tertemiz dostların verdikleri cevaptır bu.

Biz Allah’ın yardımcısıyız, yalnızca bir destek sözü değil, bir aidiyet beyanıdır.

Allah’a iman ettik, şahit ol ki biz Müslümanlarız.

Kardeşim Maria, görüyor musun; ***biz inanıyoruz*** demekle kalmıyorlar. ***Sen de buna şahit ol***, diyorlar. Gözünle gör, kulağınla duy, kalbinle kaydet! Biz bu yoldayız ve bu yolda Müslümanız!

Müslim; teslim olmuş, boyun eğmiş demektir. Kendi benliğinden vazgeçmiş kişidir...

Bu ayet şöyle fısıldar bize;

Hakikat yalnız kalabilir, ama asla sahipsiz değildir.

Bir peygamber çağırır ve sadıklar cevap verir: Allah’a yardım edilmez, O’nun dini taşınır. Ve Müslümanlık kimlik değil, tanıklık ister.

Gel kardeşim, şimdi birlikte dua edelim;

“Ya Rabbi!

Ben de İsa gibi sormak istiyorum: Kim var Allah’a giden yolda benimle?

Ve sonra inşallah şöyle cevap verebileyim; Ben varım, ben Allah’ın yardımcısıyım!

Yorulsam da bırakmayan, sorulunca adım atan, imanını hiç saklamayan biri eyle beni. Ve ne olur, Sen de şahit ol!

Ben inanıyorum!

Bu imanı kalbime değil yüzüme, yoluma, sözlerime nakşet.

Ben de diyeyim ki; evet ben Müslümanım!

Ama kuru bir sözle değil, teslim olmuş bir kalple.”

*

Hemen, bir sonraki ayete geçtim ve bu kez sormadım Maria’ya, hazır mısın, diye. Çünkü burası çok önemliydi...

Havariler Allah’a yalvarıyordu; *bizi iman edenlerle birlikte yaz*, diyorlardı. Nitekim imanın özü yalnız inanmak değil, kayıtlı olmaktı. Semaya yazılmaktı...

Âl-i İmrân Suresi 53. Ayet:

Rabbimiz Senin indirdiğine iman ettik ve elçiyi izledik. Artık bizi şahitlerle birlikte yaz.

Tefekkür:

Kardeşim Maria, bu ayette bir grup sadık insan, yani havariler sadece iman ettiklerini söylemiyorlar. İmanlarının kayda geçmesini istiyorlar.

Çünkü iman, sadece bir kalp işi değil, bir yazı işidir. Semavi deftere düşen bir izdir.

Rabbimiz, Senin indirdiğine iman ettik.

Bu dua bir teslimiyet cümlesiyle başlıyor. Biz kendi zihnimizi değil, Senin gönderdiğini esas alıyoruz.

Yani biz, kendi fikirlerimize değil, Sana güvendik.

Bu, vahye karşı tam bir içtenlik beyanıdır.

Ve elçiyi izledik.

Kardeşim, bu çok önemli. Çünkü sadece inanmak yetmiyor, izlemek gerekiyor. Peygambere iman etmek değil, O’nunla birlikte yürümek önemli.

İşte burada da öyle; havariler sadece oturarak iman etmediklerini söylüyorlar. Ayağa kalkmışlar, Resulün ardına geçmişler.

Artık bizi şahitlerle birlikte yaz.

Bu dua gökyüzüne kayıt düşürmek istemektedir.

Ben bu dünyada iman ettim. Ve bunu Senin defterinde de görmek istiyorum. Benim adım yalnızca nüfusta geçmesin, şahitler arasında geçsin.

Kardeşim Maria, bu sadece *cennetlik olma* duası değil. Bu *şahitliğe ortak olma* duasıdır.

Ben de o çağın tanığıyım, ben de hakikatin yanındayım, demektir.

Lütfen beni o kutlu şahitlerle birlikte yaz, ayeti şöyle fısıldar bize:

İman gizli kalmasın, semaya yazılsın. Peygamberi sevdim, diyorsan izle. Onun gölgesi gibi yürü ardında...

Ve bir gün şöyle dua et: *Ya Rab beni de yaz adımı göğe kaydet!*

Gel kardeşim Maria, şimdi birlikte dua edelim.

“Ya Rabbi!

Ben de iman ettim. Hem indirdiğine, hem gönderdiğine.

Resulünü izlemeye çalıştım, belki biraz eksik, ama içten adımlarla.

Ne olur beni de yaz. Kayıt dışı bir kul olmak istemem.

Kalbimden geçenleri Sen bilirsin.

Beni şahitlerle birlikte yaz.

İnananlarla, sabredenlerle, secdede kalanlarla birlikte yaz.

Çünkü bir tek o bana yeter, sadece orada adım geçerse, gerisi önemsizdir.”

25.

HAYIRLI PLAN

Saate baktım. Gece yarısına yaklaştı, 11:30 Olmuştu...

Ve biz hâlâ Maria kardeşimle yazışıp duruyorduk.

-Aman Allah'ım, dedim. Saat çok geç olmuş. Ara verelim istersen. Ne dersin?

-Ne olur tefsirlerinizi göndermeye devam edin Abdurrahim Bey. Benim hiç uykum yok. Eğer sizi de yormayacaksa, lütfen birkaç tane daha gönderin. En azından bu sure bitene kadar...

-Haklısın Maria, dedim. Bitirelim o zaman... Ama sabaha kadar devam etsek de bitmez. 75 Ayet var toplamda...

-Yetişmezse, yarın devam ederiz, dedi.

-Peki o halde, dedim. Devam ediyorum. Sırada 54. Ayet var. Ve o ayet itibarıyla sahne değişiyor. İnkâr edenler plan kuruyor. Ama Allah diyor ki; *Ben de plan yaparım. Ben en iyi planı yaparım. Kaderi insanlar yazmaz. Allah mühürler.*

Ve ona 54. Ayeti gönderdim.

Âl-i İmrân Suresi 54. Ayet:

Onlar tuzak kurdular. Allah da onlara karşı bir düzen kurdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.

Tefekkür:

Kardeşim Maria, bir tarafta iman edenler, secdeye varanlar, sadakat gösterenler, gökyüzüne adını yazdırmak isteyenler bulunuyor. Diğer tarafta da plan kuran, fesat düşünen bir güruh var.

Bu ayette Allah bize şunu hatırlatıyor:

Onların planı varsa benim de kudretim var.

وَمَكْرُواً (Onlar hile kurdular.) Mekk (hile); sessiz, gizli, sinsice yapılır. Amaç hakikati yok etmektir.

Bu ayette geçen ‘onlar’ çoğu tefsire göre İsa Aleyhis-selam’a tuzak kuranlardı. Onu öldürmek, ortadan kaldırmak, sözünü susturmak istediler.

Ama bilmiyorlardı ki; onlar zannederken, Allah hükmediyordu.

Ve Allah da onlara karşı bir plan yaptı.

Bu çok güçlü bir ifade Maria...

Çünkü Allah tepki vermez, panik yapmaz, acele etmez.

O kendi planını kurar. Ve zamanını da kendi belirler.

Bu plan sadece karşı çıkmak için değil, hakikati korumak içindir.

Allah en hayırlı plan kurandır.

Buradaki ***hayrul mâkirîn*** bir güven cümlesidir.

Sen görmüyorsan da O görüyor, sen çözümsüz kaldıysan da O çözümü baştan yazmıştır.

Ve onların hilesi O’nun iradesinde boğulur!

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Karanlık planlar kuranlar olabilir. Ama Allah’ın ışığı onların ötesindedir.

Hakikati susturmak isteyenler olabilir. Ama Allah’ın sözü susmaz.

Ve unutma, kader gizli odalarda yazılmaz.

Kader Allah'ın ilminde yazılıdır.

Allah plan yaparsa, bütün tuzaklar çözülür.

Gel şimdi o zaman birlikte dua edelim yine;

“Ya Rabbi!

Ben de bazen insanların oyunlarından korkuyorum. Planlar yapıldığını duyuyorum, kumpaslar düzenlendiğini görüyorum, kalbim daralıyor.

Ama bu ayet bana diyor ki; ***onlar kurar, ama Allah bozar.***

Ne olur Allah'ım, ben de Senin planında yer bulayım! Senin koruman içinde kalayım.

Tuzaklara karşı tek zırhım, Senin ilmindir.

İnsanların gizlisiyle değil Senin açıkladıklarınla yaşıyayım.

Ve ne olursa olsun, hakikatin sancağı düşmesin...

Çünkü, Sen dilemezsen hiçbir şeye hile işlemeyecek.”

*

-Yahu Abdurrahim Bey dedi, Maria. Bu nasıl bir ayet? Sanki şu an içinde bulunduğum durumu anlatıyor. Benimle ilgili planlar kuranlar var, tuzaklar hazırlayanlar var bana. Hatta belki beni öldürmek isteyenler var. Üstelik ben bu haldeyken! Dağ başında yapayalnız hayvanlarla beraberken!

-Öyle, dedim. Ne diyeyim...

-Bir sonraki ayet tefsirini gönderir misiniz rica etsem, dedi. Belki içinde bulunduğum durumla ilgili bir yol gösterir bana...

-Tabii ki, dedim. 55. ayete geçelim o halde. Allah İsa'ya hitap ediyor orada. *Seni vefat ettireceğim*, diyor... *Seni bana yükselteceğim*, diyor. *Çünkü gerçek plan, onu kendi huzuruna almaktır. Ve bu, İsa'ya tuzak kuranlara değil, Allah'a güvenenlere nasip olur.*

-Bekliyorum, dedi.

Ben de gönderdim ona tefsiri...

Âl-i İmrân Suresi 55. Ayet:

Hani Allah demişti ki; ey İsa, şüphesiz seni vefat ettireceğim. Seni kendime yükselteceğim. Seni inkâr edenlerden arındıracağım. Ve sana uyanları kıyamet gününe kadar inkârcılardan üstün kılacağım. Sonra dönüşünüz bana olacak. Hakkında ayrılığa düştüğünüz şeylerden ben aranızda hüküm vereceğim.

Tefekkür:

Kardeşim Maria...

Bu ayet, hem İsa Aleyhisselam'ın akıbetini, hem de hakikatle inkârın nihai kaderini tek bir cümlede açıklıyor. Burada yalnızca bir kişi değil, bir çağ, bir inanç, bir mücadele anlatılıyor.

Ey İsa, seni vefat ettireceğim.

Buradaki ***müteveffike*** kelimesi, birçok tefsirde farklı anlamlarda yorumlanmıştır.

Tam bir ölüm değil, bir uyku hali ya da ruhun kabz edilmesi...

Bedeniyle değil, ruhen alınması ve nihayet Allah'a yükseltilme hali. Yani öldürülmeden Allah'ın himayesi-ne alınmak.

Seni kendime yükselteceğim.

Bu çok güçlü bir ifadedir. *Dünya seni istemese de ben seni kendime alırım.* Bu sadece bir onurlandırma değil, ilâhi korumaya alınmadır. Tüm tuzaklardan arınarak doğrudan Allah'ın katına yükseltilmektir.

Seni inkâr edenlerden temizleyeceğim.

Burada geçen **mütehhirke** fiziksel bir temizlik değil, itibari ve manevi arınmadır.

Yani der ki; *Onların yalanları sana leke düşüremeyecek. Ben seni temize çıkaracağım, çünkü hakikat iftirayla kirlenmez.*

Sana uyanları kıyamet gününe kadar inkârcılardan üstün kılacağım.

Bu sadece bir zafer vaadi değil, bir hakikat zincirinin korunduğuna dair teminattır.

İsa'nın izinden gidenler, O'nun yolunu temsil eden sadıklar, dünya var oldukça inkârı taşıyanlardan üstün olacaklardır.

Buradaki üstünlük sayısal değil, anlamsaldır. Anlamsal bir üstünlükten söz edilir. Yani; yol, ilim, merhamet ve hakikat üstünlüğüdür bu.

Sonra dönüşünüz bana olacak ve aranızda hüküm vereceğim.

Bütün yollar sonunda Allah'a çıkar.

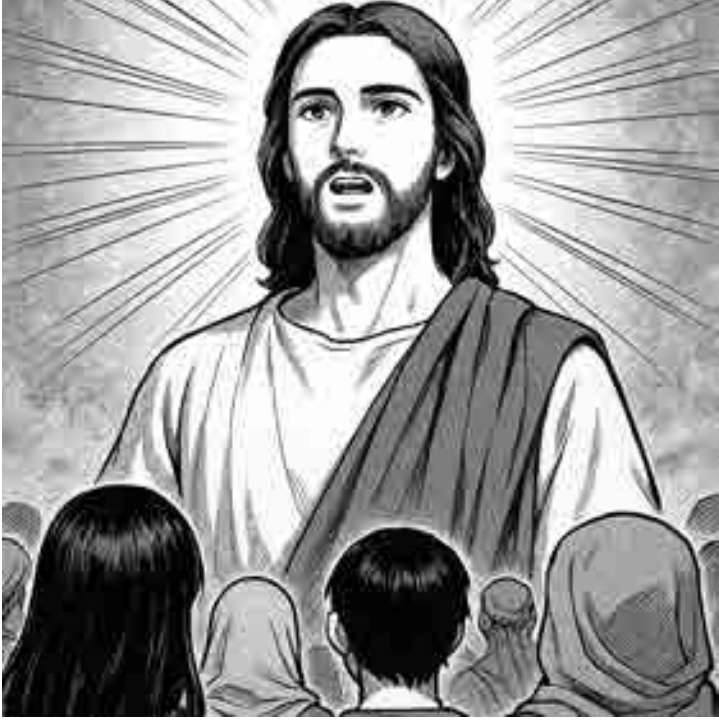
Ve ayrılıklar, tartışmalar, zihinlerdeki karmaşalar...

O gün ben hükmü vereceğim.

O gün kim gerçekten iman etmiş, kim sadece görünüşte uymuş, kim hakikati örtmüş, hepsi açığa çıkacak.

Bu ayet şöyle fısıldar bize;

İnsanlar seni reddedebilir. Ama Allah seni yüceltir. İnkâr edenler plan yapar ama Allah seni kendine alır. Sadakat sonsuzdur. Ve bir gün herkes asıl mahkemeye çıkar.

Gel şimdi birlikte yine dua edelim:

“Ya Rabbi!

İsa gibi olmak kolay değil. Ama O’nun gibi korunmak, O’nun gibi yüceltilmek için ben de sadakat göstermek istiyorum.

Beni de inkârcıların hükmünden değil, Senin hükmünden razı olacak bir hâle getir.

Eğer yolum haksı, beni o yolda tut.

Eğer yükselmek varsa kaderimde, bunu insanların elinden değil, Senin katından dileyeyim.

Ve bana da, inkârın değil, sadakatin tarafında yazılmayı nasip et.

Çünkü Sen beni temize çıkarırsan, hiçbir karalama kalmaz. Sen beni yüceltirsen hiçbir alçaltma işlemez.”

26. SÂLİH AMEL İŞLEYENLER

Saat gece yarısını geçmişti artık.
Ve dualar Maria kardeşime akmaya devam ediyordu.

Sırada 56. Ayet vardı.

Orada Allah, inkârcıların akıbetini bildiriyordu. *Onlara dünya ve ahirette şiddetli azap tattıracağım*, diyordu. Çünkü hakikate karşı savaş açanlar, eninde sonunda Allah’la yüzleşirdi.

Bunları anlatınca,

-Ah, dedi Maria. İnşallah, beni üzenlere, böyle korku içinde yaşamama, beni oradan oraya koşturmak zorunda bırakanlara, insanlardan kaçmama sebep olanlara da cezasını verir Allah.

-Gel o zaman, Âl-i İmrân Suresi 56’ya geçelim, dedim.

-Tabii, dedi...

Ben de hemen ayeti ve tefsiri gönderdim...

Âl-i İmrân Suresi 56. Ayet:

İnkâr edenlere gelince... Onlara hem dünyada hem Ahirette şiddetli bir azap tattıracağım. Onların hiçbir yardımcısı da olmayacaktır.

Kardeşim bir önceki ayette, sadakatle yürüyenlerin korunacağını söylemişti Rabbimiz.

Şimdi ise hakikate sırt çevirenlerin akıbeti dile getiriliyor.

Çünkü her yükselişin bir karşılığı varsa, her inkârın da bir bedeli vardır.

İnkâr edenlere gelince...

Kardeşim, burada bahsedilen *küfür*, sadece inanmamak değil. Bile bile örtmek, gerçeği reddetmek, hakkı susturmaya çalışmak demek.

İsa'yı yalanlayanlar, onu öldürmeye kalkışanlar, hakikati tahrif edenler, bu ayetteki muhataplar.

Onlara dünyada da ahirette de şiddetli bir azap vereceğim.

Burası çok önemli.

Sadece ahirete ertelenmiş bir ceza değil, bu dünyada da yaşanacak bir hüsrân var...

Dünyadaki azap ne olabilir?

Kalbin kasveti, ruhun daralması, hayatın anlamdan uzaklaşması, adaletin yerini zulmün alması...

Ahiretteki azap ise, artık dönüşü olmayan bir kayıptır.

Ve onların hiçbir yardımcısı olmayacaktır.

Maria kardeşim, bu cümle yalnızlığın son tarifidir.

Kimse elini uzatmayacak, kimse *hakkı vardı* demeyecek. Çünkü o hakkı, kendi eliyle terk etti.

Bu ilâhi adaletin soğuk ama kesin cümlesidir.

Bu ayet, şöyle fısıldar bize:

İnkâr sadece bir düşünce değil bir yöneliştir.

Ve her yönelişin bir varış noktası vardır.

Bu dünyada hesap verebilirsin. Ama ahirette kaçamazsın.

Hakikate sırtını dönen, yardımcısını da kaybeder.

Ve Allah, inkârın arkasında duranlara, yardımcısız bir yalnızlık yazar.

Gel şimdi yine birlikte, içli bir dua yapalım Maria kardeşim:

“Ya Rabbi,

Benim de kalbim bazen zorlanıyor. İmanım sarsılıyor belki, ama ben inatla sırt çevirmek istemiyorum.

Ne olur kalbimi küfre meyletmekten koru.

Hakikati bildiğim halde örtmekten uzak tut beni.

Hem dünyada hem ahirette huzur içinde yaşat.

Ve yardımcısız, yolda kalmışlardan eyleme.

Sen razıysan her şey yolunda demektir.

Ama Sen yüz çevirmişsen her şey yıkılmış demektir.

O halde beni yardımcısı Sen olan kullarına kat.”

*

Duadan sonra,

-Maria kardeşim, dedim. Sıradaki ayette, müminlerin alacakları karşılıklardan söz ediliyor. Çünkü Allah adil-dir ve bunun için de yapılan hiçbir iyilik ziyan olmaz, mesajı veriliyor.

Ve ekledim,

-Ne dersin, devam edelim mi?

-Devam tabi, elbette devam Abdurrahim Bey, dedi.

Ben de sıradaki tefsiri gönderdim.

*

Âl-i İmrân Suresi 57. Ayet:

İman edip sâlih amel işleyenlere gelince; Allah onlara mükafatlarını eksiksiz verecektir. Allah zalimleri sevmez.

Kardeşim, az önce inkârın bedelini dinledik.

Şimdi ise imanın ve eylemin karşılığı açıklanıyor.

Bu ayet hem adaletin hem de merhametin ta kendisidir.

İman edip sâlih amel işleyenlere gelince...

Sadece inanmak değil Maria kardeşim, imanla birlikte güzel işler de yapmak gerek. Çünkü iman kalpte saklı kalmaz. Eyleme dökülür, güzellik üretir, bir iz bırakır.

İşte bu yüzden Rabbimiz şöyle der: ***Sadece inandım diyen değil, inanıp yaşayan kulum değerlidir. Onlara mükafatları eksiksiz verilecektir.***

Burada geçen “**yuveffihim**” ifadesi; tas tamam, hiçbir eksiği olmadan vermek, demektir.

Yani bir gözyaşı bile ziyan olmaz. Bir içli dua, bir gizli sadaka, bir suskunluk, bir sabır. Hepsi kaydedilir. Ve hepsi en ince terazide eksiksiz ödenir.

Allah zalimleri sevmez.

Bu cümle hem uyarıdır hem teminat.

Zulüm sadece başkasına kötülük etmek değildir kardeşim.

Aynı zamanda hakikati görmezden gelmek, imanı eylemsiz bırakmak, kendi nefesine bile adil olmamaktır.

Ve Allah bu dengeyi bozanı sevmez. Çünkü o adaleti seven bir Rahman’dır.

Bu ayet şöyle fısıldar bize;

İmanla yürüyen yolda kalmaz.

Sâlih amel bir gün sahibine döner.

Ve Allah adildir. Ne eksikliğini unutur, ne fazlasını boşa çıkarır.

Zulümle yürüyene yollar kısadır. Ama sâlihlerin yolu sonsuzdur.

Hadi şimdi gel kardeşim Maria, içli bir duayla noktalayalım bu geceyi;

“Ya Rabbi,

İnandım ama yetmez.

Senin katında değerli olmak için yaşayan bir iman istiyorum.

Kalbimdeki saklı kalmayan dile, ele, hâle dökülen bir inanç... Ve bir selamla, bir tebessümle, bir fedakarlıkla sâlih amellere dönüşen bir yürek ver bana.

Ve ne olur mükafatımı Sen ver.

İnsanlar bilmese de olur, ama Sen bil ve kaydet.

Ve unutmadan, eksiltmeden Senin terazinde tartılsın yaptıklarım.

Çünkü ben Senin kulun olmak istiyorum.

Zalimlerden olmak istemiyorum Allah’ım.”

*

-Ah Abdurrahim Bey, dedi. Benim internetim bitmek üzere şu an. Yeni paket almıştım, ama bitti demek ki. Kapatmak zorundayım, hepten kapanmasın diye. Yarın, Allah Kerim...

Maria bunları yazdı ve az sonra hat kesildi.

27. HUSUSİ BAKIŞ

Â l-i İmrân Suresi'nde yer alan, Hz. Meryem ve Hz. İsa ile ilgili ayetler, ilaç gibi gelmişti Maria'ya.

Kur'an'ın her insana hususi bakan bir yönü olduğunu biliyordum. Ama bunun canlı şahidi olduğu için, çok etkilenmiştim...

Tabi ki saatler de gece yarısını çoktan geçmişti.

Güzel bir uyku nasip etti Rabbim.

Sabah uyanınca da ilk işim, dostum, müvekkilim, Dr. İbrahim Bey'i aramak oldu. Babama da o hasta bakıcı bulmuştu.

Maria'nın durumunu anlattım ona. *Ona da bir hasta bakıcılığı işi bulmalıyız*, dedim.

Aradan bir saat geçmedi.

Dr. İbrahim Bey bana şöyle bir mesaj gönderdi;

-Çamlıca'da yaşayan ünlü bir iş adamı için, kadın bakıcı veya hemşire alımı yapılacaktır. Hastamız demans hastasıdır. İşe alınan kişi; ilaç takibi, refakat, yürümede destek, alt bakımı gibi işlerden sorumlu olacaktır. Sigara kullanmayan, il dışı seyahat engeli olmayan, yatılı çalışmaya uygun kişiler baş vurmalıdır. Haftada bir gün izni olacaktır (Maaş hemşire 150.000 TL. Bakıcı tekniker 130.000 TL.)

Bu bir iş ilanı metniydi. Ve tabii ki altında da detaylı bilgi almak isteyenler için iletişim numarası vardı.

Hemen bu mesajı Maria kardeşime yönlendirdim. Sonra da şunu yazdım altına;

-İstanbul'da sana uygun işler var, gördüğün gibi.

Çok geçmeden cevap geldi Maria'dan.

-Abdurrahim Bey, internetim yok. İki telefonum da kapalı, yazamıyorum. Şimdi Bakkal Bey internet şifresini verdi bana. O sayede gördüm yazdıklarınızı.

Ve ekledi;

-Çok sevindim bu iş ilanını görünce! Sağ olun...

Ben de şöyle cevapladım

-Dr. İbrahim Bey'in telefonunu gönderiyorum. Ara, sana yardımcı olacak. Bu iş ilanını bana gönderen o. Ayrıca kendisi, senin için yazdığım kitabı da okudu ve etkilendi.

-Allah sizden binlerce kez razı olsun, dedi Maria.

Ve ekledi;

-Çok utanarak da olsa, size bir şey söylemem gerek. Ben tabii ki Doktor beyi aramak istiyorum. Sayenizde iş bulma durumum var. Ama gerçek şu ki; iki telefonum da kapalı. Sadece dışarıdan aranabiliyorum. Ayrıca internetim de yok. Ayıp olmayacaksa, söyleseniz, doktor bey beni arasa... Olur mu acaba? İnanın çaresizim. Yoksa böyle bir saygısızlık yapmam.

-Bana ibanını at, dedim. Gerekli bedeli göndereyim sana. Sen de sonra ilanda verilen telefonu ara. Eğer aranan eleman bulundu derlerse, üzülme. Hemen ardından Dr. İbrahim Bey'i ara.

-Size danışmak istediğim bir diğer konu da, hatalarımla ilgili. Evet, hata hatayı getirir. Ama ben, hatalarımın sebep olduğu çıkmazları kimseye söylemediğimden (kamufle yapmak açısından) bazen doğruyu söylememiş

oluyorum. Söyleyemeyince de yalan beyan oluyor bu. Doktor beyin bana sorduğu her soruya doğru cevap vermem gerekir. Öyle değil mi?

-Evet, dedim.

-Haklısınız, dedi. Dürüst olmam şart. En önemlisi de, sizin vasitanızla benimle iletişime geçiyor olmaları. Ama bazı sorulara vereceğim doğru cevaplar doktor beyin beni sakıncalı vatandaş gözüyle görmesine neden olabilir. Siz nasıl dersiniz öyle yapacağım.

-Doktor Bey benim dostum, dedim. Aynı zamanda da müvekkilim. Yaşlı bakım şirketi olan bir tanıdığı var İbrahim Bey'in ve senin durumunu zaten biliyor. Sen asla, doğrudan şaşma. Ancak her doğruyu da her yerde söyleme.

-Çok utanıyorum, dedi.

-Utanılacak bir şey yok, dedim. İnsanız, hepimizin başına gelebilir bunlar.

Ve sonra da gerekli bedeli gönderdim banka hesabına.

-Bak kardeşim, dedim. Senin adın Maria. Meryem Ana'nın adını taşıyorsun. Ona göre davran ha.

-Tabii ki, dedi. Siz hiç merak etmeyin.

Ve ekledi;

-Manevi borç asla ödenmez. Fakat size borcum çok.

-Kardeşim Maria, dedim. Şu ara bir kitap yazıyorum. **İneğe neden taptım?** Adı bu... Sana gönderirim okursun bir ara. Ama şimdilik diyeceğim o ki; ineklere tapmaktan vazgeç. Yani sütü verene değil, ineği var edene bak.

-Haklısınız dedi, Maria.

Görüşmemiz sonlandı.

Yarım saat sonra, telefon borçlarını ödediğine dair makbuzlarını gönderdi. Ve sonra da sesli mesaj atarak şunları söyledi;

-Abdurrahim Bey çok çok teşekkür ederim. Allah bin kere razı olsun. 9754 tuttu ödemem. Çünkü ben bundan 2 ay evvel TurkCell'den telefon aldım. Daha doğrusu almadım, almış gibi yaptım. Bu sayede, telefon bedelin-den kesinti yapıp, bana nakit para verdi bayi. Çünkü hiç nakit param kalmamıştı. Böyle bir yöntemle başvurmak zorunda kaldım ben de. Çok sıkıntılı bir dönemimdi çünkü. Yani borç bunun için biraz yüksek çıktı ve kesintiler oldu. Meğer onun faturası da yansımış buraya. Bilginiz olsun istedim.

Ve ekledi;

-Tekrardan çok teşekkür ederim. Sağ olun, Allah siz-den razı olsun. Allah nasip ederse, telefonum en geç 45 dakika içinde açılacaktı.

28.
ADEM VE İSA

Akşam olunca Maria'dan mesaj geldi.
-İneklere tapmayacağım söz, dedi.

Ve ekledi;

-Ama ne olur ayetlerin tefsirine devam eder misiniz?
Çok ihtiyacım var.

*Yahu, dedim içimden. Beni dinleyen birini bulmuşum.
Hiç kaçırır mıyım?*

-Elbette kardeşim, dedim. Elbette. Kaldığımız yerden devam ediyorum o zaman. Âl-i İmrân Suresi 58. Ayetten yani.

Âl-i İmrân Suresi 58. Ayet:

İşte bunlar sana okuduğumuz ayetlerdendir. Ve hikmet dolu zikirdendir.

Kardeşim Maria, yüzümüzü yeni sahnelerle çevirmeden önce, bu ayet bize bir durak, bir fark ediş olacak.

Ey Resulüm ve ey dinleyen kalp...

Bu dinlediklerin rastgele sözler değildir. Bunlar sana okunan ayetlerdir ve bunlar hikmetli bir zikirdir.

Žâlîke netlûhu ‘aleyke mine-l-âyâtî ve- žikri-l hakîm(i)

ذٰلِكَ نَتْلُوْهُ عَلَیْكَ

Yani, ey Muhammed, şimdiye kadar sana anlattıklarımız, bizim sana okuduğumuz, kalbine aktardığımız hakikatlerdir.

Buradan geçen **netlûhu filî; tala**, tilavet kökünden

gelir. Yalnızca okumak değil, ardından gitmek, iz sürmek anlamını da taşır.

Yani Kur'an yalnızca sesli bir metin değil, izlenecek bir izdir.

Mine-l âyât

Bu cümledeki **âyât**, yalnızca kelime grupları değil, Allah'ın işaretleridir.

Kalplere dokunan, akılları uyandıran, hayatı aydınlatan delillerdir. Bu ayetlerle sadece bir kıssa anlatılmaz. Bir istikamet çizilir.

Ve zikri-l hakîm...

Ve hikmet dolu zikir.

Bu ifade çok güzel, çok özeldir kardeşim Maria.

Zikir hatırlatmadır. Ama burada zikir yalnızca tekrar değil, hikmetle yoğrulmuş bir uyanıştır.

Ey insan unutma, hatırla ve hikmetle yaşa!

Kur'an hatırlatan, ama sadece geçmişe değil, hakikatin merkezine çağıran bir *kelam-ı kadimdir*.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Az önce dinlediklerin sadece tarih değil, aynı zamanda canlı hitaptır.

Kur'an sadece geçmişini anlatmaz, seni anlatır.

Zikir seni sana döndürür. Hikmet de seni Allah'a götürür.

Ve bu ayetler sana özel olarak okunur. Senin kalbine hitap eder.

Gel şimdi kardeşim Maria, bunun için içli bir dua yapalım seninle:

Ya Rabbi!

Bana okuduğun bu ayetleri, sadece kulağıma değil kalbime de indir.

Ben de unutmuştum belki, ama bu zikirle hatırladım.

Bu ayetlerle bana yol gösterdiğin için Sana şükrederim.

Her cümlede bana seslendiğini hissettim.

Her satırda **ben buradayım** deyişini duydum.

Ne olur ben de bu ayetlerin izinden yürüyeyim.

Tilavet ettikçe tilavet edilenlerden olayım.

Ve hikmeti sadece duymakla kalmayayım. Yaşayayım...”

*

-Sıra 59. Ayette Maria, kardeşim, dedim. Orada İsa'nın yaratılışı Adem'le kıyaslanarak açıklanıyor. Çünkü Allah için yaratmak bir emre bakar... O, **ol** der ve olur. Hazırsan göndereyim.

-Abdurrahim Bey lütfen sormayın bana, dedi. Devam edin. Bunları duymak için nasıl can attığımı, bu bilgilere nasıl susadığımı bilemezsiniz.

Ben de Maria'ya sıradaki ayeti gönderdim...

Âl-i İmrân Suresi 59. Ayet:

Allah katında İsa'nın durumu, Adem'in durumu gibidir. Onu topraktan yarattı. Sonra O'na OL dedi. O da oldu.

Kardeşim Maria...

İşte şimdi zihinlerdeki sorulara ilâhi bir cevap geliyor.

İsa'nın babasız doğumu akılları karıştırmıştı. Birilerince, O'nu ilâhlaştırma noktasına götürmüştü.

Ama Allah diyor ki: *Bu gözünüzde büyüttüğünüz bir şey değil. Benim için çoktan yaşanmış bir örnek.*

إِنَّمَا مَسَلُ عِيسَى عِنْدَ اللَّهِ كَمَسَلِ آدَمَ

Allah katında, yani insana göre değil, yaratıcıya göre ölçü konuyor.

İsa mı mucize?

Ya Adem? Adem daha büyük mucize değil mi? Çünkü İsa sadece babadan yoksundu. Adem ise hem anasız hem babasız geldi dünyaya.

Ama ikisi de aynı emirle oluştu: Allah'ın **OL** emriyle.

*

-Biliyor musun Maria, dedim. Bugün enteresan bir şey oldu. Arkadaşım balıkçı Haris'le konuştuk. Hz. İsa'nın babasız yaratılmış olması üzerineydi sohbetimiz. Allah gibi görüyorlar ya hani onu. Allah'ın oğlu diyorlar ya. Ben de dedim ki Haris'e; bir insanın babasız olarak dünyaya gelmesi onu Allah'ın oğlu yapıyorsa, Hz. Adem'e ne diyeceğiz? O hem anasız hem babasız.

-İlginçmiş, dedi Maria. Merak ettim ben de. O ne dedi size?

-Hiçbir şey diyemedi, dedim. Yani ben böyle deyince Bay Haris sustu. Bir cevap veremedi bana. Sanırım daha önce üzerine düşünmemiş bunun.

-Peki siz? dedi Maria. Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda? Yani ne söylediniz ona?

-Dedim ki Bay Haris'e; Hazreti İsa Allah'ın oğlu de-

ğil, Allah'ın peygamberidir. Adem topraktandı, İsa ruhla geldi. Ama asıl ortak nokta şudur. İkisi de sebepsiz yaratıldı. İkisi de OL emriyle var oldu. Allah dilerse topraktan var eder insanı. Dilerse bir anneden doğurur. Dilerse de sebepsiz yaratır. Çünkü yaratmak için malzemeye değil, iradeye ihtiyaç vardır.

-Mantıklı, dedi Maria. Ben de hiç düşünmemiştim bu konu hakkında. Bence sizinki doğru bir bakış açısı... Yani düşününce çok mantıklı geldi...

Kısa bir sessizlik sonrası,

-Gel biz tefsirimize dönelim, dedim.

Ve ayetin tefsirinin ikinci kısmını gönderdim ona.

Sonra O'na OL dedi. O da oldu.

Bu cümle yaratılışın özüdür kardeşim.

KÜN / OL... Ve sonra Fe Yekûn olur.

Hiçbir gecikme, hiçbir engel, hiçbir ihtimal arası yok.

Yaratılış Allah'ın sözüdür. Evren de o sözün yankısıdır.

Bu ayet, şöyle fısıldar bize kardeşim;

İsa'yı tanımak istiyorsan önce Adem'i hatırla. Mucizeyi büyütme. Onu gerçekleştiren kudreti kavra. Yaratılış, Allah'tan gelirse, nasıl önemli olmaz? **OL**, dedi mi olur...

Gel kardeşim Maria, şimdi yine seninle bir dua edelim:

“Ya Rabbi!

Ben bazen soruyorum: *Nasıl oldu* ya da *nasıl olur*, diye...

Ama bu ayet bana diyor ki:

Sen **OL** diyeni unutma!

Senin için İsa da Adem de aynı kudretin eseridir.

Ben de yaratıldım. Ben de bir **OL** emrine muhatap oldum.

Ne olur beni de *var* ettiğin gibi, Sana doğru *var* kıl.

Şaşırmayayım...

Yaratılışı kavrayayım...

Ve mucizeyi mahlukta değil '**Halik**'te, yani '**Sen**'de arayayım Allah'ım!"

29.
SENİNLEYİM RABBİM

Sırada 60. Ayet vardı.

Orada Allah bütün açıklamalardan sonra şöyle diyordu: *Bu Rabbinden gelen gerçektir. Şüphe edenlerden olma. Çünkü hakikatin karşısında şüpheyeye yer yoktur. Vahiy net konuşur.*

Maria, daha önce, *artık sormayın bana*, dediği için bu defa ona sormadan gönderdim tefsiri.

Âl-i İmrân Suresi 60. Ayet:

Bu Rabbinden gelen gerçektir. O halde şüphe edenlerden olma.

Kardeşim Maria, şimdi bütün anlatılanlar (İsa'nın yaratılışı, mucizeleri, Adem'le benzerliği, Allah'ın o emriyle şekillenen kader) tek cümleyle mühürleniyor.

Bu hakikattir. الحق من ربك.

Hakikat...

Ama nereden? ***Rabbinden.***

Bu çok güçlü bir vurgudur. Ne söylenti, ne zan, ne hurafe. Bu bilgi doğrudan kaynaktan gelir ve kaynağı Allah'tır.

Yani kardeşim, bu mesele tartışmaya açık değil. Bu, hükümle mühürlenmiş gerçektir.

فَلَا تَكُم مِّنَ الْمُمْتَرِينَ

O halde şüphe edenlerden olma.

Mumterîn, içinde kuşku taşıyan, acaba mı diyenler yani hakikati bulanık görenler demektir.

Allah, Resulünü uyarıyor. Ama bu uyarı bize değiniyor.

Diyor ki bize; *sakın şüpheyeye kapılma, küçük soru işaretleriyle büyük hakikatleri yıpratma. Çünkü bu bilgi sana, insanların dilinden değil, Rabbinin kelimelerinden geldi.*

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Gerçek apaçıktır. Şüphe gözünü bulandırmasın. Eğer kaynak Allah’sa bilgi nettir, yol bellidir, yol güvenlidir.

Unutma, şüphe kalpte kalırsa büyür. Ve hakikat şüpheyeyi aydınlatmak için vardır.

Gel şimdi de birlikte içli bir dua yapalım seninle kardeşim Maria;

“Ya Rabbi,

Senin hakikatini işittim.

Şimdi onu kalbime indirmeyi diliyorum.

Şüpheler geliyor belki, zihin dalgalanıyor.

Ama ben sığınmak istiyorum; hakikatine, kelamına, fermanına.

Ben, emin bir kul olmak istiyorum.

Acabaların değil, ‘*el hak budur*’ların peşinden gitmek istiyorum.

Bana basiret ver, gerçeği görünce tanıyayım. Şüpheyeye değil, hakikate tutunayım.

Çünkü Senin sözün, zihni değil kalbi aydınlatır.”

*

Sırada 61.Ayet var.

Orada Allah, İsa hakkında tartışanlara karşı peygambere çok özel bir yöntem emreder: *Gelin, biz de, siz de çocuklarımızı çağıralım ve Allah'tan lânetini yalancılar üzerine dileyelim.*

Bu ayet, **mübahale** olarak bilinen hakikat uğruna her şeyin ortaya konduğu bir dua meydanıdır.

Kardeşim Maria!

Âl-i İmrân Suresi 61. ayetin dehşetine gel birlikte bakalım. Gönderiyorum şimdi sana.

Âl-i İmrân Suresi 61. Ayet:

Sana gelen ilimden sonra, kim bu konuda seninle tartışmaya girerse de ki: Gelin, çağırın çocuklarınızı ve çocuklarımızı. Kadınlarımızı ve kadınlarınızı. Kendimizi ve kendinizi. Sonra içtenlikle dua edelim. Ve Allah'ın lânetini, yalancılar üzerine dileyelim.

Kardeşim Maria, şimdi sahne değişiyor.

Artık tartışmalar bitmiyor. Hakikate rağmen inkâr edenler direniyor. Ve Allah, peygamberine diyor ki; *artık söze değil duaya geç ve meydanı kur.*

Ayet şöyle başlıyor:

Sana gelen ilimden sonra....

Yani, artık bilgi tamam. Hakikat açıklanmış. Bu saat-ten sonra yapılan tartışma, samimi arayış değil, inatçılıktır. Ve bu noktada artık ilimle değil, yürekle konuşulur.

De ki; gelin, çağırın çocuklarımızı, kadınlarımızı, kendimizi.

Burada bir eşitlik ve açıklık vardır. Sadece sen değil, ailenle, çocuğunla, kalbinle gel...

Çünkü hakikat öyle bir şeydir ki, bütün sevdiklerinle sahiplenilir.

Bu bir söz düellosu değil kardeşim. Bu varoluşsal bir karşılaşmadır.

Ve dikkat et; peygamber sadece kendini değil, ailesini de getiriyor. Çünkü onun hakikati, yalnızca aklıyla değil, ailesiyle, hayatıyla savunduğu bir davadır.

Ayet şöyle devam ediyor:

Sonra içtenlikle dua edelim.

Bu ayette geçen ***nebtehil*** kelimesi; yalvararak, tüm samimiyetle dua etmek, yapılan duada ısrar etmek demektir.

Artık hükmü Allah versin. Kim doğru, kim yalan söylüyorsa onu gök belirlesin.

Dünyaya değil, semaya teslimiyettir bu!

Ve Allah'ın lâneti yalancılar üzerine olsun.

Burada bir meydan okuma vardır kardeşim. Ama bu meydan okuma kılıçla değil, duayladır.

Eğer ben yalan söylüyorsam Allah'ın gazabı üzerime olsun. Ama sen yalan söylüyorsan Allah seni rezil eder.

Bu sadece bir tehdit değil, Hakkın kendine güvenidir.

Bu ayet kardeşim şöyle fısıldar bize:

Hakikate sahipsen aileni de al ve ortaya çık.

Söz bitince dua başlar. Ve dua yalanı çıplak bırakır.

Allah'a güvenen, O'nun hükmünden korkmaz.

Yalanın sonu Allah'ın lânetiyle mühürlenir.

Haydi kardeşim Maria, şimdi birlikte içli bir dua yapalım:

“Ya Rabbi!

Ben bazen konuşuyorum, anlatıyorum, ama kimse duymuyor gibi oluyor.

Sen bu ayetle öğrettin ki söz yetmez, dua yeter!

Ben de dua etmek istiyorum.

Hakikati söyleyen kimse, Sen onu yalnız bırakma.

Yalanı gizleyen kimse, Sen onu ortaya çıkar.

Bana da öyle bir iman ver ki, yalnızca kalbimle değil çocuklarımla, ailemle, canımla hakikatin yanında durabileyim...

Ve korkmayayım.

Çünkü Senin hükmün adildir.

Ya Rab! Eğer ben yalan söylüyorsam Sen beni düzelt.

Ama eğer doğru yoldaysam bütün benliğimle şahit ol bana.

Seninleyim Rabbim.”

30.
BAŞKA İLÂH YOKTUR

-**K**ardeşim Maria, dedim. Sırada 62. Ayet var. Orada Allah şöyle diyor: *Şüphesiz bu kıssa gerçek kıssadır. Ve Allah'tan başka ilâh yoktur. Çünkü kıssaların özünde tevhid vardır. Ve tevhid her şeyin merkezidir.*

-Abdurrahim Bey, dedi. Bana ilaç oluyor bunlar, hatta ilaçtan öte, güzel geliyor, iyi hissettiriyor kendimi. Sağ olun!

Ben de hemen tefsiri gönderdim ona...

Âl-i İmrân Suresi 62. Ayet:

Şüphesiz bu kesinlikle hak olan kıssadır. Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. Şüphesiz Allah, mutlak izzet ve hikmet sahibidir.

Kardeşim Maria, tartışmalar bitti. Hakikat ortaya kondu. Deliller sunuldu. Dua ile meydan kuruldu. Ve şimdi hakikat mühürleniyor.

Bu ayet son sözü söylüyor:

İnne hâzâ lehuve-l kasasu-l hakk

İşte bu kıssa gerçeğin ta kendisidir. Ne bir söylenti ne bir efsane. Ne de halk arasında dolaşan rivayet.

Bu kıssa gerçek bir hayat, gerçek bir mesaj, gerçek bir kader.

Kur'an'daki kıssalar masal değil, ilâhi derslerdir.

Bu anlatılan da, İsa'nın yaratılışı ve mücadelesi, yani hakikatin kendisidir.

Ve mâ min ilâhin illâllâh

Şimdi söz, özü buluyor: Allah'tan başka ilâh yoktur.

Çünkü kardeşim Maria, bütün kıssalar tevhide çıkar. Bütün peygamberler tek bir gerçeği haykırır: **La ilâhe illallah.**

İsa da, Musa da, Muhammed de... Hepsi aynı kelime ile gönderilmiştir: Sadece ona kulluk edin.

Ve innellâhe le huve-l'azîzu-l hakîm.

Bu son cümlede, iki sıfat birleşir:

Aziz, mutlak, güçlü olan.

Hakim, hikmetle hükmeden.

Allah'ın gücü vardır ama asla kör bir güç değildir.

Her kudretinde hikmet gizlidir.

Bu cümleyle birlikte hakikatin arkasında duran zat bize tanıtılır.

Güç O'ndandır!

Akıl O'ndadır!

Yol O'nundur!

Bu ayet, şöyle fısıldar bize:

Okuduğum bu hikâyeye hayal değil, gerçektir.

İsa'nın kıssası da, Adem'in yaratılışı da şüpheyle değil, imanla kavranır.

Ve bu kıssaların merkezinde tek bir hakikat vardır: Allah'tan başka ilâh yoktur. O, hem güçlüdür, hem hikmetlidir. Yani asla yanlış yapmaz ve asla yenilmez!

Hadi gel kardeşim Maria. Şimdi içli bir dua edelim seninle:

“Ya Rabbi!

Sen bu kıssayla bize, yalnızca bir peygamberi değil bir hakikati anlattın.

Artık şüphem kalmadı.

Ben bu anlatının, masal değil bir hakikat çağrısı olduğunu gördüm.

Sen güçlüsün, ama zalim değilsin.

Sen hüküm verirsin, ama keyfi değil, hikmetle.

Ne olur kalbimi bu gerçeğe bağla. Gücün karşısında değil hikmetinin içinde yaşayayım ve hep hatırlayayım.

Allah’tan başka ilâh yoktur.

Ve o azizdir, hakimdir.”

*

Sırada yeni ayet vardı...

-Kardeşim Maria, dedim. 63. Ayetin tefsirini okumaya hazır mısın? Orada Allah bu hakikate rağmen hala yüz çevirenleri uyarıyor. Ve bize, *hakikat karşısında susmak bir şeydir, yüz çevirmek başka bir şeydir*, mesajını veriyor.

-Bekliyorum, geçelim lütfen, dedi.

Âl-i İmrân Suresi 63. Ayet:

Eğer yine yüz çevirirlerse bil ki; Allah bozguncuları çok iyi bilmektedir.

Hikmetle dolu, delillerle örülü, rahmetle inşa edilmiş bunca hakikatten sonra, halâ yüz çeviren bir kalp varsa, bu ayet o kalbin içini gösterir.

Eğer yine yüz çevirirlerse...

Bu sıradan bir ilgisizlik değil, bile bile sırt dönmektir.

Gerçek açıklandı, kıssa anlatıldı. Allah'tan gelen hakikat sunuldu.

Ve halâ, ben kendi yolumdayım demekte inat eden biri varsa, bu artık masum bir şüphe değil, bir bozgun niyetidir.

فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ

Allah bozguncuları çok iyi bilir.

Buradaki **müfsidin** (fesat sokan) yani, **ifsat** edenler (düzeni bozanlar), yalnızca savaş çıkaranlar değildir kardeşim. Hakikati bulandıran, insanların kalbine şüphe eken, bilerek gerçeği örtbas edenlerdir. Kalemle, kelimle, suskunlukla bile bozgun çıkaranlardır.

Ve Allah diyor ki: **Ben onların kim olduğunu çok iyi bilirim.**

İnsan bilmeyebilir, toplum anlamayabilir. Ama Allah kalbin yönünü bilir ve kim hakikatle savaşıyorsa, onu kaydeder.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

İnatla yüz çeviren, sadece ilgisiz değil, bozguncudur. Çünkü hakikate karşı susmak başka, hakikatin karşısında durmak başkadır.

Allah halimdir, görür, bilir. Unutur gibi yapmaz.

Ve bir gün, bozguncular ile hakikat dostları ayrılır.

Gel kardeşim Maria, şimdi beraber dua edelim:

“Ya Rabbi!

Sen bu ayetle bizi uyandırdın.

Biliyorum her suskunluk nötr değildir.

Bazı suçlar bir bozgunculuğun maskesidir.

Ben, hakikati duyduktan sonra yüz çevirmek istemem.

Bana öyle bir kalp ver ki dinlediği gerçeğe yönelsin.

Ben de biliyorum ki Sen kalpleri en iyi bilensin.

Ben kendime bahane bulsam bile, Sen bulmazsın.

Ne olur beni **ifsat** edenlerden (düzeni bozanlardan) değil, **ıslâh** edenlerden (düzeltenlerden) eyle.

Gerçeğin karşısında duran değil, gerçeğe omuz veren kul olayım.”

31. EVRENSEL BARIŞ DAVETİ

Sırada 64. Ayet vardı.

-Hazır mısın Maria, kardeşim, dedim. Geçelim mi bir sonraki ayete? O ayette Allah, bütün ehl-i kitaba hitaben, evrensel bir çağrı yaptırır Peygamber'e: ***Gelin bizimle sizin aranızda ortak bir kelimeye, yalnız Allah'a kulluk etmeye buluşalım!*** Bu, insanlık için gönderilen bir birleşme davetidir.

-Bekliyorum, gönderin lütfen, dedi.

Ben de gönderdim hemen...

Âl-i İmrân Suresi 64. Ayet:

De ki: Ey kitap ehli, gelin sizinle bizim aramızda ortak olan bir söze gelelim. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim. O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp, birbirimizi Rab edinmeyelim (birbirimizi ilâhlaştırmayalım). Eğer yine yüz çevirirlerse deyin ki; şahit olun biz Müslümanız! Teslim olmuş kimseleriz!

Kardeşim Maria, bu ayet Kur'an'daki en evrensel barış davetlerinden biridir. Ne tehdit vardır içinde, ne dayatma...

Sadece, gelin birlikte hakikate yürüyelim, der.

Kul ya ehle-l kitâb!

Hitap doğrudan kitap ehlinedir. Yani, Yahudi ve Hristiyanlaradır.

Ama sesin tonu yumuşak, çağrı nezaketlidir.

Gelin...

Te'âlev... Yani yukarıya çıkalım. Dar inanç çukurlarında durmayalım, ortak bir düzlüğe ulaşalım.

İlâ kelimetin sevâ-in beynenâ ve beynekum.

Yani, aramızda (sizinle bizim aramızda) ortak bir söz-de buluşalım.

İşte tevhid çağrısı budur Maria kardeşim!

Ayrılıklar yerine, ortak hakikatleri merkeze alma çağrısıdır bu.

Ve o ortak çağrı şudur: ***Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim.***

Burada her şeyin temeli atılıyor.

Ne puta, ne beşere, ne Peygambere; sadece Allah'a kulluk yapalım, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım, diyor. O'nun sevgisine başka sevgiler ortak olmasın; O'nun hükmüne başka otoriteler girmesin; O'nun önüne hiçbir isim geçmesin, diyor.

Tevhid sadece ibadet şekli değil, bir hayat felsefesidir.

Allah'ı bırakıp, birbirimizi Rab edinmeyelim (birbirimizi ilâhlaştırmayalım)!

Bu cümle çok güçlü kardeşim Maria!

Sadece Allah'a kulluk edelim, diyor. Birbirimize kulluk etmeyelim, diyor. Kimseyi ilâh ya da mutlak otorite saymayalım, diyor. Hiçbir kulu kutsal ilan etmeyelim, diyor.

Yani ne ruhbanları Rab yapalım, ne kralları ilâhlaştıralım!

Kulluk edeceğimiz, sadece Allah'tır!

Ve insanların arasında Rablık taslamak en büyük şirk biçimidir.

Eğer yine yüz çevirirlerse deyin ki; biz Müslümanız.

Müslüman demek, teslim olmuş insan demektir.

Kime?

Allah’a. Yani tek olan Rabbe.

Bu bir haykırış değil, bir şahitliktir.

Siz kabul etmeseniz de biz Allah’a teslim olmuş kul-
larız. Ve biz bu sözün arkasındayız. Biz, sadece Allah’a
kulluk ederiz.

Bu ayet, Maria kardeşim, şöyle fısıldar bize;

Hakikat ortaklıkla başlar.

İnançlar arasında çatışma değil, tevhidde birleşme
mümkündür.

İnsanları Allah’a çağırırken, önce ortak zemini bul.
Yumuşak söyle, net dur.

Ve şunu unutma; kulluk bölünemez.

Ya yalnız Allah’adır kulluk, ya hiçbir şeye değildir.

Hadi gel şimdi seninle içli bir dua edelim.

“Ya Rabbi,

Ben de bu çağrının bir sesi olmak istiyorum.

Kırmadan, dökmeden, hakikate çağırmak istiyorum
insanları.

Ne olur beni sadece Sana kul eyle!

Başka hiç kimseye boyun eğmeyen bir yürek ver
bana.

Ve çağrım duyulmasa bile, şöyle diyebileyim:

Şahit olun, ben Müslümanım.

Yani Allah’a teslim olunmuş bir kulum.”

*

-Hazırsan eğer, 65. Ayete geçelim Maria, dedim. Orada Allah, ehl-i kitabın, Hz. İbrahim hakkındaki yanlış iddialarını düzeltiyor. Ve aslında diyor ki bize: *Bazen hakikati savundukları zannedenler, tarihi bile yanlış yerden okuyor.*

-Tabi ki geçelim, dedi Maria. Bekliyorum...

Ben de gönderdim hemen...

Âl-i İmrân Suresi 65. Ayet:

Ey kitap ehli! İbrahim hakkında niçin tartışıyorsunuz? Oysa Tevrat da İncil de ancak ondan sonra indirilmiştir. Aklınızı kullanmaz mısınız?

Kardeşim Maria, bu ayet tarihi bir hakikati ortaya koymakla kalmaz, daha da ötesi, akli bir uyanışı koyar önümüze.

Çünkü İbrahim hakkında herkes bir şey söylüyordu. Yahudiler, ***o bizdendi***, diyorlardı. Hristiyanlar da ***o bizimdi***, demeye başlamışlardı.

Bunun üzerine Allah soruyor:

Siz neyi tartışıyorsunuz? İbrahim sizden önceydi, kitaplarınız O’ndan sonra indi. Nasıl olur da O’nu kendinize mâl edersiniz?

Ey kitap ehli!

Yine nazik ama sarsıcı bir hitap.

Siz ki bilgi taşıyıcısısınız, ama neden bilgiyi çarpıtıyorsunuz? diyor aslında bize...

Bu sesleniş, sadece geçmişe değil kardeşim, bugüne de değiniyor.

Ey düşünce sahipleri, diyor.

Ve şöyle devam ediyor: *Tarihi eğip bükmeyin. Hakikat zamanla sınırlı değildir, ama zaman sırasına da saygı duyar.*

Niçin İbrahim hakkında tartışıyorsunuz?

Burada bir sitem var.

Çünkü İbrahim bütün dinlerin ortak atası. Ve onlar, bunu bilmelerine rağmen, O'nu tekeline almaya çalışıyorlar...

Allah soruyor: *Neye dayanarak konuşuyorsunuz?*

İbrahim'in yaşadığı çağda ne Tevrat vardı ne de İncil. Tevrat da İncil de, O'ndan sonra indirildi.

Bu çok sade ama çok güçlü bir mantıktır kardeşim.

Tevrat, Musa ile geldi. İncil, İsa ile geldi. Ama İbrahim onlardan çok önceydi.

Yani İbrahim'in inancı Tevrat'a ya da İncil'e göre şekillenmemişti.

O, Allah'a doğrudan teslim olan biriydi.

Ne Yahudi'ydi ne Hristiyan. O bir **hanîf** idi.

Aklınızı kullanmıyor musunuz?

Bu soruyla ayet son bulur. Ama içimizde bir kıvılcım yakar.

Ve der ki aslında bize: *Ey insan! İnanmak istiyorsan, önce düşün! Akıl işletilmeden yapılan tartışma sadece gürültüdür.*

Kardeşim Maria, bu ayet şöyle fısıldar bize:

Hakikat tarihle çarpıtılamaz.

İbrahim'in yolu, bir grubun tekelinde değildir. Onun yolu, teslim olan herkesin izlediği yoldur.

Dinin aslı tevhide dayanır. İsmi değişse de özü birdir.

Ve Allah aklını kullanmayanları şöyle uyarır: *Bu kadar açık bir gerçeği nasıl görmezsiniz?*

Şimdi de gel içli bir dua edelim seninle Maria kardeşim;

“Ya Rabbi!

Bazen biz de dinimizi bir gruba, bir kimliğe, bir zamana hapsediyoruz.

Oysa Senin hakikatin, sınırları aşan, çağları geçen bir kelâmdır.

Ben de İbrahim gibi olmak istiyorum.

Hiçbir etiketin değil, yalnızca senin kulun olmak istiyorum.

Ve düşünerek inanmak istiyorum.

Aklımı kapatıp değil, aklımı açıp, teslim olarak yaşamak istiyorum.

Ne olur beni, hakikati çarpıtanlardan değil, onu arayanlardan eyle.

Ve hep hatırlatayım kendime: İbrahim benim değildir.

Ve hep şuna bakayım: Ben İbrahim'in yolunda mıyım?”

32.
HÂNİF

Bu kez Maria'ya sormadım, hazır mısın, diye. Çünkü biliyordum, merakla bekliyordu.

-66. Ayeti göndereceğim şimdi, dedim. Orada, *bilgi olmadan yapılan her tartışma bir boşlukta yankılanan ses gibidir*, deniyor...

-Bekliyorum, dedi.

Ben de gönderdim...

Âl-i İmrân Suresi 66. Ayet:

İşte siz böyle kimselersiniz. Bilginiz olan bir konuda tartışınız. Ama hiç bilginiz olmayan bir konuda niçin tartışıyorsunuz? Oysa Allah bilir, siz ise bilmezsiniz.

Kardeşim Maria!

Bu ayet hem nezaket dolu bir çağrı, hem de tokat gibi bir uyarıdır bize.

Siz bilgiye sahip olduğunuzda bile, yine tartışmayı bırakmıyorsunuz, diyor. Peki ya hiç bilginiz olmayan konularda? Orada neden bu kadar cesursunuz?

Bu cümle tarihte olduğu gibi bugün de kibirle konuşan ama hakikati tanımayanları anlatır.

İşte sizler böylesiniz!

Ayetin başındaki bu cümle bir tür **uyan** çağrısı gibidir.

Bakın kendinize ne yaptığının farkında mısınız? diyor. Bilgiyi bile tartışmaya malzeme yapan bir zihin, bilgisizlikle ne yapar biliyor musunuz?

Bilginiz olan konuda tartışınız.

Bu halâ bir yere kadar anlaşılabilir.

Çünkü insan bazen, iyi bildiği bir konuda, detaylarda ayrışabilir başkalarıyla...

Ama ardından gelen soru, aynaya çeviriyor yüzümü-zü:

Peki hiç bilginiz olmayan şeylerde ne diye tartışıyor-sunuz?

Bu zannın hâkim olduğu alanlarda yapılan gereksiz, kibirli iddialara yönelik bir uyarıdır.

Hız. İbrahim şuydu... İsa şöyleydi... Din budur... Kurtuluş şudur...

Bilgi olmadan, kalpten gelen bir teslimiyet olmadan konuşulan her söz, zihinsel bir boşlukta çırpınan görünümdür.

Allah bilir, siz bilmezsiniz.

İşte burada perde kapanır. Son hüküm söylenmiştir.

Siz bilmeseniz de Allah bilir.

Bu cümle hem bir uyarı hem bir tesellidir.

Uyarı: Bilmediğin konuda sus!

Teselli: Eğer sen bilmiyorsan Allah biliyor! Ve o adildir!

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Bilgiyle konuş, zanla değil.

Bilmediğin konuda susmak, hikmettir.

Bilmek yetmez, doğru yerden bilmek gerekir.

Ve en önemlisi; Allah bilir, sen O'nun bildiğine güven...

Gel kardeşim Maria, şimdi içli bir dua edelim seninle birlikte.

“Ya Rabbi,

Bazen bilmediğim konularda çok konuşuyorum.

Zannediyorum, varsayıyorum ve sonra da haklı çıkmaya çalışıyorum. Ama sen bu ayetle beni durdurdun.

Allah bilir; siz bilmezsiniz, cümlesiyle içimi yıkadın...

Ne olur, bana bilgiyi edep içinde kullanmayı öğret.

Ve neyi bilmediğimi de fark ettir.

Beni zannın peşinden değil, ilmin izinden götür.

Ve bilginin en büyüğüne, yani ‘Seni’ tanımaya ulaştır beni.”

*

Maria’ya şöyle yazdım,

-Hazırsan kardeşim var ya, 67. Ayete geçelim. Orada Allah, Hz. İbrahim’in kim olduğunu net bir cümleyle tarif ediyor. Çünkü, inancın kimliği şekil değil yöneliştir. Ve İbrahim’in yönü doğrudan Allah’adır.

-Bekliyorum, dedi Maria.

Ben de hemen ilettim tefsiri...

Âl-i İmrân Suresi 67. Ayet:

İbrahim ne Yahudi idi ne de Hristiyan... O hanîf (Allah’ı birleyen) bir Müslüm idi ve asla müşriklerden değildi.

Kardeşim Maria, bazen hakikatin üstü etiketlerle örülür. İnsanlar bir isme sahip çıkmakla, hakikate sahip çıktıklarını zannederler.

İşte bu ayet, isimlerin ötesine geçip özü gösteriyor.

65. Ayetin tefsirinde de bahsettiğimiz gibi; İbrahim, Yahudi değildi. Hristiyan da değildi...

Bu sadece tarihsel bir düzeltme değil kardeşim, bir inanç dersi.

Çünkü Yahudilik Hz. Musa'dan, Hristiyanlık ise Hz. İsa'dan sonra ortaya çıkmıştır. Ve Hz. İbrahim ikisine de tarih olarak uzaktır.

O halde, O'nun yolu ne sadece bir milletin, ne sadece bir mezhebin yoludur.

O Hanîf bir Müslim idi.

Hanîf; eğrilikten uzak, doğruya yönelen, saf bir inanç-la sadece Allah'a yönelmiş kişi demektir.

Müslim ise teslim olmuş, demektir. Yani boyun eğmiş. Rızayla Rabbinin yoluna girmiş kul...

Hz. İbrahim'in dini kimliği bu iki kelimedede toplanır.

Eğrilikten uzak bir yöneliş; Hanîf.

Gönülden teslimiyet; Müslim.

O, Allah'tan başka hiçbir otoriteyi kabul etmedi. Put-ları yıktı. Zihinsel zincirleri kırdı.

Ve göğe bakıp şöyle dedi: ***Ben yüzümü, gökleri ve yeri yaratan, yoktan var edene döndürdüm.*** (En'am Suresi 79.Ayet)

Ve o müşriklerden değildi.

Bu, konunun altını çizen bir cümle.

Çünkü şirk, yalnızca taşa ağaca tapmak değildir.

Şirk, kalpte yön sapmasıdır.

İbrahim'in yönü hep birdi. Sağdan sola kaymadı. O'nun kalbi başka ilâhlara bölünmedi.

Tevhid onun kimliği idi.

Teslimiyet onun yürüyüşüydü.

Bu ayet Maria kardeşim, şöyle fısıldar bize:

İman bir etiket değildir. Bir kavim ismi, bir aidiyet cümlesi de değildir. Bir yöneliştir iman.

İbrahim'in yolu etiketlerle değil yönle tanımlanır.

Ve gerçek mümin İbrahim gibi, yönünü bulandırmadan Allah'a çevirendir.

Ve ardından, içli bir dua edelim birlikte kardeşim:

“Ya Rabbim,

Ben bazen bir isimle yetiniyorum: *Müslümanım* diyorum ama yönüm başka taraflara kayıyor.

Sen bu ayette gösterdin. İbrahim hanîfti ve müslimdi. O sadece Sana yöneldi.

Ben de yönümü düzeltmek istiyorum. Ne olur ben de hanîflerden olayım.

Eğriliklerden uzak, kalbi yalnız sana bakanlardan olayım.

Ve Müslim olayım. Yani sadece adımla değil, ruhumla, niyetimle, duruşumla sana teslim olanlardan olayım Allah'ım.”

33.

YAKINLIK

Sırada 68. Ayet vardı. Ve orada Allah, kimin Hz. İbrahim'e gerçekten yakın olduğunu açıklıyordu: ***İbrahim'e en yakın olanlar O'na uyanlardır.***

Çünkü kardeşim, hakiki yakınlık nesep (soy bağı) değil, inanç yoluyla olur.

Âl-i İmrân Suresi 68. Ayet:

Şüphesiz insanlardan İbrahim'e en yakın olanlar, O'na uyanlar (tabi olanlar) ve bu peygamber ile O'na iman edenlerdir. Allah ise müminlerin dostudur.

Kardeşim Maria, bir önceki ayette Allah İbrahim'in dinini net biçimde ortaya koydu.

Önceki ayet tefsirinde İbrahim için; *O Yahudi ne Hristiyan, sadece Hanîf bir Müslim*, denmişti.

Şimdi ise şu soruya net bir cevap geliyor: O'na kim gerçekten yakın?

İnne evlâ-nnâsi bi-ibrâhîme

İbrahim'e en layık, en yakın kimdir?

Bu tarihi bir sahiplenme değil, ahlâki ve imanî bir rast meselesidir.

Lellezîne-ttebe'ûhu

Ona uyanlardır.

Yakınlık soy bağı ile değil, yol birliği ile olur.

İbrahim'e en yakın olan, O'nun gibi düşünen, O'nun gibi yönelen, O'nun gibi teslim olan kişidir. O'nun gibi putları kıran kişidir. Etiketi değil, **ittibas**ı olan...

Ve bu peygamber (yani Hz. Muhammed), o İbrahim'in duasıdır. İbrahim'in inşa ettiği tevhid binasının son tuğlasıdır.

Ve O'nun gelişiyle İbrahim'in yolu yeniden parlamıştır.

O'na iman ediyor ve eğer gerçekten inanıyorsak; kalbimizde İbrahim'in sadakati varsa, Muhammed'in izinden yürüyorsak, İbrahim'e yakınız demektir.

Yoksa, tarihsel iddialar yalnızca kuru birer ses olur.

Allah müminlerin dostudur.

Bu, ayetin hem mührü hem müjdesidir.

Allah İbrahim'in yolunda yürüyene, peygambere tabi olana iman edene, ***ben senin dostunum***, der.

Bu dostluk; korkuya karşı ***güven***, yalnızlığa karşı ***ya-renlik***, boşluğa karşı ***yöndür***.

Velayet sadece koruma değil, yoldaşlık demektir.

Bu ayet, şöyle fısıldar bize Maria kardeşim;

İbrahim'e en yakın olan, soyu değil yoludur.

Eğer O'nun gibi yöneldiysen, O'nun gibi teslim olduysan, sen O'nun yakınıdasın demektir.

Ve bu peygamber (Hz. Muhammed) onun en yakın mirasçısıdır.

O'nun ümmeti olmak, İbrahim'e sadakatle bağlı olmaktır.

Ve unutma Allah müminin dostudur.

Bu, insanın sahip olabileceği en büyük yakınlıktır.

Hadi gel kardeşim Maria, şimdi bunu bir duayla pekiştirelim:

“Ya Rabbi!

Sen İbrahim’e en yakın olanların, O’nun yolunu izleyenler olduğunu söyledin.

Ben de o yolu görmek istiyorum. O yola girmek istiyorum.

Tarihle değil tebliğle bağ kurmak, etnik kimlikle değil imanla yakın olmak istiyorum.

Ve Senin **veli** olduğunu duydum bu ayette.

Ne olur bana da dost ol.

Yalnız kaldığımda, kendime düştüğümde, yönümü şaşırdığımda, Senin dostluğunu hissedeyim.

İbrahim’in duası beni de sarsın.

Ve o ateşe düşsem bile, O’nun serin ve selâmetli olan imanıyla, ben de ısınayım.

*

Sırada 69. Ayet vardı.

Orada Allah’ı iman edenlere karşı gizli planlar yapan bir gruptan bahsediliyordu.

Hazır olup olmadığını sormadan gönderdim tefsiri. Çünkü artık sona geliyorduk. Sadece birkaç ayet kalmıştı...

Âl-i İmrân Suresi 69. Ayet:

Kitap ehlinde bir grup sizi saptırmak ister. Oysa onlar yalnızca kendilerini saptırırlar. Ama farkında değildirler.

Kardeşim Maria,

Bu ayet iman nuruna karşı kör olan niyetleri ifşa eder.

Bazı insanlar hakikati tanır ama onu kabullenmek yerine, başkalarını da karanlığa çekmeye çalışır.

Veddet tâ-ifetun min ehli-l kitâb

Kitap ehlinde bir grup sizi saptırmak ister.

Kitap ehli ne ister? Sizi saptırmak...

Burada kasıtlı bir niyet var. Planlı, içten içe gelişen bir arzu.

Nasıl olur da onlar bu kadar inanır? Bu kadar güçlü bir iman olamaz. O zaman biz, onları da bizim gibi kararsız, karmaşık hale getirelim.

Çünkü kardeşim karanlık, aydınlıktan rahatsız olur.

Ve bazen hakikatin kendisi değil, ona inananların huzuru kıskanılır.

Oysa onlar sadece kendilerini saptırırlar.

İşte burada ilâhi adaletin ve psikolojik bir gerçeğin açıklaması var. İnsan başkasını saptırmak isterken kendi kalbini çürütür.

Çünkü sapkınlık, *niyetle* başlar.

Ve Allah der ki: *Onlar size zarar veremez. Kendi işlerini karartırlar. Ama farkında bile değiller.*

Bu cümle en trajik hali anlatır: *Kalbi bozulmuş ama halâ doğru yolda olduğunu sananları. Başkalarını küçümseyen ama aslında kendini bitiren insanları...*

Bu ayetin sonunda derin bir sükut var kardeşim. Çünkü farkında olmadan kendini kandırmak en derin sapkınlıktır.

Maria kardeşim, bu ayet şöyle fısıldar bize:

Karanlık ışığa saldırır! Ama ışık bundan zarar görmez. Karanlık ise kendini bitirir.

İnsan başkasını saptırmak isterken kendi ruhunu zehirler.

Ve en kötüsü de şudur: Kendini halâ doğru sanır.

Gel o zaman beraber dua edelim yine;

“Ya Rabbi!

Beni başkalarının satmasına değil, kendi kalbimin doğruluğuna odaklayanlardan eyle.

Ben bazen hidayetle gururlanıyorum.

Ama bu ayet bana öğretti ki gerçek yol *kendini bilmekle* başlar.

Beni kendimi kandırma niyetiyle yaşamaktan, kalbimdeki hasedi fark etmemekten koru.

Ve birilerinin ışığına düşmanlık eden değil, o ışığı yaklaşmak isteyen biri olayım.

Çünkü sapmak, başkalarını değil önce beni karanlığa iter.

Ne olur beni, kendini kandıranlardan değil fark edenlerden eyle Allah'ım!”

34. ÎNKÂR

Sıradaki ayette, Allah bir başka sarsıcı soru soruyor.
Ve bu kez soru *inkâr* ile ilgili!

Orada bize, kendi gözlerimizle şahit olduğumuz gerçekleri, niçin inkâr ettiğimizi soruyor Allah.

Çünkü kardeşim Maria, bazı reddedişler akılla değil, ego ile yapılıyor. Ve Allah bizi bu konuda da uyarmak istiyor...

Âl-i İmrân Suresi 70. Ayet:

Ey ehl-i kitap! Allah'ın ayetlerini neden inkâr ediyorsunuz? Oysa ki siz onlara şahitlik ediyorsunuz.

Kardeşim Maria,

Bu ayet bir soru gibi görünse de aslında bir yakalayıştır.

Siz bilmediğiniz için değil, bildiğiniz halde inkâr ediyorsunuz.

Bu cümle, bilginin tek başına kurtuluş olmadığını anlatır.

Ey ehl-i kitap!

Kur'an, muhatabını yine nezaketle çağırır. Ama bu defa ağır bir sitem de vardır içinde...

Ey kitapla tanışmış olanlar, der... Ey vahyin sesini duymuş olanlar: Allah'ın ayetlerini niçin inkâr ediyorsunuz?

Bu soruda acı vardır kardeşim.

Çünkü inkâr bilgisizlikten değil, bile isteye sırt çevirmektendir.

Kur'an'ı dinliyorlar, Peygamberi tanıyorlar, işaretleri görüyorlar. Ama yine de *hayır bu olamaz* diyorlar.

Neden?

Çünkü egoları daha yüksek sesle konuşuyor.

Oysa ki siz şahitlik ediyorsunuz.

İşte bu cümleyle perde düşer.

Siz biliyorsunuz, tanıyorsunuz ama inkâr ediyorsunuz.

Bu şahitlik, gözle görülen bir hakikat değil sadece. Kalple hissedilen bir doğruluktur...

Ama nefis devreye girince şahitlik bastırılır, inkâr öne çıkar.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Hakikati görmek yetmez, onu kabul etmek gerekir.

Bilgi sorumluluğu artırır.

Bildiğin halde inkâr, sadece cehalet değil, bir isyandır.

Ve Allah bu isyanı sana sorar: Sen biliyordun, niçin örttün?

Kardeşim Maria, gel şimdi de dua edelim:

“Ya Rabbi!

Ben de bazen bildiğim halde görmezden geliyorum.

Hakikati tanıyorum ama ona göre yaşamıyorum.

Bu ayet beni dürttü. *Sen şahitsin. O halde neden yüz çeviriyorsun?* dedi bana.

Ne olur beni bilen ama inanmayanlardan değil, bilen ve teslim olanlardan eyle.

Ve kalbimi öyle temizle ki şahit olduğum güzellikleri inkâr edecek hale gelmeyeyim.

Çünkü biliyorum; bilerek yüz çevirmek karanlığın en koyusudur.

*

Son 5 ayet...

Ve sırada 71. Ayet var.

Orada Allah, gerçeği bile bile çarpıtanları sorguluyor.

Çünkü kardeşim, inkâr; bazen sadece susmak değil, gerçeği bozmaktır.

Âl-i İmrân Suresi 71. Ayet:

Ey kitap ehli! Hakkı batıla neden karıştırıyor ve bile bile hakkı gizliyorsunuz?

Kardeşim Maria,

Bu ayet hakikatin üzerini örtenlerin iç dünyasına yöneltilmiş sert ama sarsıcı bir sorudur.

Çünkü bazen insanlar hakikati toptan reddetmez, onu değiştirir, bulanıklaştırır, karartır.

Ve işte bu ayet, hakikatin üstüne perde çekenlere indirilmiştir.

Ey kitap ehli!

Bu sesleniş tekrar tekrar gelir Kur'an'da. Çünkü muhatap bilgiyle tanışmış, vahiyden haberdar olan insanlardır.

Ve bu insanlar, bilgilerini insanlara ışık yapmak yerine gölgeye çevirmiştir.

Hakkı batılla neden karıştırıyorsun?

Buradaki fiil çok çarpıcı.

Telbisûne, yani elbise giydirmek. Hakkı öyle bir sunuyorlar ki, üzerine batılın elbisesini geçiriyorlar. O nedenle de **Hak** tanınmaz hale geliyor.

Bu apaçık yalan söylemekten daha tehlikelidir!

Çünkü yarı doğru gölgelendirilmiş hakikat, hak ile batılın iç içe geçtiği çarpık anlatı, insanı daha hızlı saptırır.

Ve hakkı gizliyorsunuz.

Yani Hakkı biliyorsunuz, ama konuşmuyorsunuz.

Bu da iki tür suskunluğu gösterir: Korkakça susmak ve hesaplı susmak.

İlki zayıflıktır, ikincisi ihanettir.

Allah soruyor: *Neden? Hem de siz biliyorken...*

İşte ayetin zirvesi burası kardeşim. Bu insanlar Hakkı tanıyor. Delilleri biliyor, doğrunun ne olduğunu görüyorlar.

Ama çıkar, makam, kibir veya korku uğruna susuyor, saptırıyor, gerçeği karartıyorlar.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Hakikat en büyük emanettir. Onu değiştirmek, saptırmak, örtmek bir kulun kendine yapabileceği en büyük ihanettir.

Bilerek susmak, bilmeden konuşmaktan daha tehlikelidir.

Ve unutma, Allah sana bildiğinin yükünü vermişse, onu doğru taşımak zorundasın.

Kardeşim Maria, gel şimdi birlikte dua edelim:

“Ya Rabbi.

Ben bazen Hakkı tanıdığım halde konuşmaya cesaret edemiyorum. Bazen de doğruyu daha sevimli göstereceğim diye değiştiriyorum.

Ama Sen bu ayette dedin ki; Hakkı batınla karıştırmayın ve onu gizlemeyin.

Ne olur bana hakikati doğru gören bir basiret, doğru söyleyen bir lisan ve doğru yaşayan bir yürek ver.

Ben batılı Hak gibi göstermekten değil, Hakkı olduğu gibi sevdirebilmekten yana olayım.

Ve eğer bir gün susacaksam, bu cehaletimden değil edebimden olsun.”

35. İNANÇTA EGO

Sırada 72. Ayet var.

Orada, inançla oynayanların sinsi planı anlatılır. İnananların inancını sarsmak için *gündüz inanın, akşam inkâr edin*, der.

Çünkü Maria kardeşim, imanı çökertmenin bir yolu da onunla sahte bir ilişki kurmaktır.

Âl-i İmrân Suresi 72. Ayet:

Kıtap ehlinden bir grup şöyle dedi: İnananlara indirilen Kur'an'a, günün başında inanın, sonunda da inkâr edin. Belki onlar da dönerler.

Kardeşim Maria,

Bu ayet, inancı sarsmak için tasarlanmış çok ince bir psikolojik oyunu açığa çıkarır.

Yapılan şey, bir doğrudan saldırı değil, bir algı sabotajıdır.

Bir grup şöyle dedi:

Dikkat et kardeşim, bu insanlar düşman değilmiş gibi görünür. Gelin onların inandığı şeye sabah inanalım, sonra akşam inkâr edelim.

Burada asıl niyet ne?

İkna etmek değil, kalbe şüphe düşürmek.

Belki onlar da döner.

Umut edilen bu...

Yani, *biz önce inandığımızı söyleyelim, sonra da vazgeçtiğimizi gösterelim. Belki bu dalgalanma onların da imanını çatlatır.*

Bu bir tür iman mühendisliği girişimidir. *Onlar bizden görsünler. Onlar bile vazgeçtiyse, demek bir sorun var*, desinler. Bocalasınlar, sorgulasınlar böylece.

Ama Allah, bu planı ifşa ediyor! Daha plan yapılırken, ayet geliyor.

Bu bize şunu öğretir:

İman sadece bilgiyle değil, aynı zamanda da basiretle korunur.

Bazen düşman, elinde kılıçla değil, yüzünde dost maskesiyle gelir.

Sözde iman, şüphe tohumu olarak kullanılabilir.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Her *iman ettim* diyen sadık değildir.

İnançla oynamak, savaşmaktan daha sinsidir.

Allah bu planları bozar.

Ama sen de uyanık ol. Görünene değil niyete bak.

Şimdi gel kardeşim Maria, yine içli bir dua edelim:

“Ya Rabbi,

Bu ayette, imanla oynayanların sisli planlarını gördüm.

Beni de kandırılmışlardan değil, basiretle bakanlardan eyle.

Bana dost gibi görünüp, şüphe ekenlerden kalbime, koru beni.

Ve ne olur benim imanım da başkalarına ışık olsun, kandırılma vesilesi değil.

Ben, sabah inanıp akşam inkâr eden değil, gece gündüz sadık kalanlardan olayım.”

*

-Hazırsan Maria kardeşim, 73. Ayete geçelim mi?

Ve ekledim;

-Orada Allah onların bir başka cümlesini aktarıyor. ***Sadece dininize tabi olanlara güvenin,*** diyor. Çünkü kardeşim kendi dışındakine güvenmeyen bir kalp, aslın-da inancından da emin değildir.

Âl-i İmrân Suresi 73. Ayet:

Onlar kendi aralarında derler ki; sakın dininize uyanlardan başkasına inanmayın. De ki; doğru yol Allah'ın gösterdiği yoldur. Onların bu sözleri size verile-nin bir benzerinin, bir başkasına da verilmesinden ya da Rabbiniz katında sizinle tartışmaya kalkmalarından dolaydır. De ki; lütuf Allah'ın elindedir. Onu dilediği-ne verir. Allah lütfu ile geniştir, her şeyi bilendir.

Kardeşim Maria,

Bu ayet, hem gizli bir kıskançlığı hem de içten içe duyulan bir korkuyu ortaya çıkarır.

Sadece dininize uyanlara güvenin.

Bu cümle, kitap ehlinin kendi aralarında yaptığı bir uyarıdır.

Aman ha başka dinlerden kimseye kalben açılmayın. Sadece bizim gibi olanlara güvenin, derler.

Neden?

Çünkü içten içe biliyorlar ki, hakikat sadece kendi el-lerinde olmayabilir. Ve bu ihtimal, onları rahatsız ediyor.

De ki; hidayet Allah'ın gösterdiği yoldur.

Yani inanç grup tekelinde değildir.

Hidayet ne soyla, ne aidiyetle, ne de kalıpla verilir.

Allah verir dilediğine, hiç ummadığın birine bile!

Onlar bu sözü söylüyorlar ki, size verilenin bir benzeri başkasına verilmesin.

Bu bir tür inanç kıskançlığıdır.

Biz seçildik, bizde vahiy var, kimse bizim gibi olamaz, demektir kibirle.

Ama Kur'an indiğinde ve insanlar ona yönelince; *ya onlar da bizim kadar değerli olursa, ya Allah onlara da lütufta bulunursa*, dediler.

Bu ihtimal egolarını sarsıyordu çünkü.

Ve şu ihtimali göze alamıyorlardı: Ya kıyamet günü onlar haklı çıkar ve biz mahcup olursak!

İşte bu ihtimal gizli bir korkudur kardeşim.

Ve bu korkudan doğan tavır, *yabancıya güvenme*, der onlara.

De ki; lütuf Allah'ın elindedir...

Burada cevap verilir: İnancı dağıtan siz değilsiniz, hidayeti veren siz değilsiniz, Allah'tır! Ve O lütfunu dilediğine verir.

Allah lütfu ile geniştir, her şeyi bilendir.

Yani Allah'ın lütfu sizin kalıplarınızdan büyüktür. O her şeyi görür, her kalbi bilir, her niyeti tartar.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

İnancı tekelleştirme!

Allah’ın lütfu senin darlığınla sınırlı değildir. Hidayet sadece senin grubuna ait değildir.

Allah dilediğine verir.

Ve bil ki inançta kıskançlık imanın kemalinden değil, egonun korkusundandır.

Şimdi de Maria Kardeşim, bir dua edelim seninle:

“Ya Rabbi!

Sen bu ayette bize öğrettin ki; hidayet Senin elindedir. Lütuf Senindir, onu dağıtan Sensin, bilen Sensin.

Ben bazen kendimi bir grubun içinde *seçilmiş* sanıyorum, ama senin yolun grupları aşar.

Ne olur bana hidayet nasip et.

Ve o hidayeti başkalarında gördüğümde kıskanmayı değil, sevinmeyi nasip et.

Çünkü gerçek iman, kendine benzemeyeni dışlamak değil, Allah’ın seçimine razı olmaktır!”

36. **LÜTUF**

Son 2 ayetteydi sıra...

-Evet sevgili kardeşim Maria, dedim. Sona geldik artık. Ben de çok yorulдум. İstersen hemen son iki ayetin tefsirini aktarayım sana.

Ve ekledim;

-74.Ayette, rahmetin adresinin liyakat değil, ilâhi seçki olduğu anlatılıyor.

Âl-i İmrân Suresi 74. Ayet:

Allah rahmetini dilediğine tahsis eder ve Allah büyük lütuf sahibidir.

Bu ayet önceki ayetlerde geçen tüm kıskançlıkların, darlıkların **sadece bize** diyen zihinlerin önüne, gökyüzü gibi bir açıklık serer.

Hidayet bizim tekelimizdedir, diyenlere Allah şöyle cevap verir:

Hayır, rahmet benimdir ve ben onu dilediğime veririm.

Bu ifade ilâhi lütfun kişisel, özel, seçici yönünü vurgular. Allah bir kulunu öyle bir anda seçer ki kimsenin haberi olmaz.

Öyle biri rahmete mazhar olur ki, herkes şaşırır. Çünkü belki o kişi, insanların gözünde seçilmemesi gerekendir.

Rahmeti hak ettiği için değil, Allah dilediği için alır insanlar!

Ve Allah büyük *fazıl* sahibidir.

Buradaki ***fazıl*** kelimesi; karşılıksız iyilik, hak edilmemiş hediye demektir.

Yani Allah'ın verdiği nimet sadece amelin karşılığı değildir. Onun cömertliğinin eseridir.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Sen sınır koyma.

Allah'ın rahmeti, senin kalıplarına sığmaz.

Hiç ummadığın bir kalp göğşe açılır bir anda.

Ve sen *neden ben değilim*, deme. Çünkü lütuf hak edilerek değil, verilerek gelir.

Duanı arttır. Ama talebinde kibir değil, tevazu olsun.

Şimdi kardeşim Maria, yine dua vakti:

“Ya Rabbi!

Sen bu ayette bana gösterdin ki rahmetin Senin elindedir.

Ve Sen onu dilediğine tahsis edersin. Ben bazen onu, başkalarına değil kendime layık görürüm.

Ama şimdi öğrendim ki; Senin rahmetin benim adalet anlayışıma değil, Senin rahmet kıstasına göre iner.

Ne olur beni fazlınla yaşat. Lütfunla kaldır. Ve rahmetine ulaşmayı kendime değil, sana bağlı bileyim.”

*

-Evet Maria, kardeşim. Geldik son ayete...

Ve ekledim;

-Orada Allah kitap ehli içinde güvenilir olanlarla olmayanları birbirinden ayırıyor. Ve bize, iman sadece sözle değil emanetle ölçülür, mesajını veriyor.

Âl-i İmrân Suresi 75. Ayet:

Kitap ehlinden öylesi vardır ki, ona çok büyük bir emanet bıraksan onu sana eksiksiz iade eder. Ama öylesi de vardır ki, bir dinar emanet etsen, üzerine dikil-medikçe, onu sana geri vermez. Bu da ‘ümmîler hakkında sorumluluğumuz yok’, demelerindendir. Onlar Allah hakkında bile, bile bile yalan söylerler.

Kardeşim Maria.

Bu ayet bize bir toplumun iç yüzünü gösterir.

Topluluklara değil, tek tek kişilere bakan bir ölçü getirir.

Kitap ehlinden öylesi vardır ki...

Bu giriş çok önemli. Genel yargıyı kırar.

Bir grubu bütünüyle yüceltmek ya da yermek Kur'an'ın üslubu değildir.

Her grubun içinde, emaneti koruyan da vardır, ona ihanet eden de.

Kimi insan, ona kantarlarla yüklerce emanet versen eksiksiz geri verir. Çünkü bu kişi emaneti sadece mal olarak değil bir ahlâk olarak görür. Onun gözünde güven, bir dinin değil, bir vicdanın yüküdür.

Bu karakterdeki bir insan, belki ***Müslüman*** değildir, ama ***emindir***.

Öylesi de vardır ki bir dinar versen, geri alman için başında dikilmen gerekir.

Yani güven duygusu yoktur onda. Emaneti alır, çevirir, sahiplenir. Ancak ısrarla takip edilirse, belki iade eder.

Bu tip insanlar güveni sömürürler.

Böyle davranmalarının sebebi, **ümmiler hakkında sorumluluğumuz yok**, demelerindir.

İşte burada ahlâkî çöküşün bahanesi açıklanır:

Müslümanlara karşı sorumlu değiliz. Onlar bizden değil. Onlara karşı yalan da söylesek, hak da gasp etsek sorun değil.

Bu tavır, ahlâkî; sınırlı bir kulüp üyeliğine çevirir.

Ve onlar Allah hakkında bile bile yalan söylerler.

En ağır hüküm burada gelir kardeşim.

Çünkü bu insanlar kendi çıkarlarına uyan sözleri, **Allah böyle diyor**, diye aktarırlar.

Ahlâka çifte standart uygular ve bu tavrı din adına meşrulaştırırlar.

Ama Allah bilir.

Yalan söylediklerini kendileri de bilir.

Bu ayet şöyle fısıldar bize:

Bir gruba ait olmak seni ahlâklı yapmaz. Gerçek ölçü, emanet ve sadakattir.

Eğer güvenilmiyorsan, imanın sadece dildedir.

Ve en tehlikelisi de Allah adına konuşup bile bile yalan söylemektir.

Gel kardeşim Maria, şimdi yine birlikte, içli bir duayla bu tefsirleri bitirelim.

“Ya Rabbi!

Beni grubuyla değil, ahlâkıyla tanınanlardan eyle.

Ben bazen kendimi, **bizdendir** diyerek temize çıkarıyorum.

Ama bu ayette öğrendim ki, emanete sadakat inancın kalitesini gösterir.

Ne olur bana güvenilir bir yürek ver.

Malda, sözde, sırda, görevde **emin** biri olayım.

Ve beni kendi çıkarı için dini kullananlardan değil, dinini korumak için nefsinden vazgeçenlerden eyle!

Amin...”

-Amin, dedi kardeşim Maria’da...

37.
İSTANBUL

Ertesi sabah İstanbullu Maria'dan bir mesaj geldi.
-Abdurrahim Bey iyi günler. Allah nasip ederse bir yolunu bulup İstanbul'a gelmeye çalışıyorum. İş başvuruları yapıyorum ama 60 yaşında olduğum için kabul görmüyor sanırım. Allah Kerim, inanıyorum ki bir iş bulacağım. Şükür Allah'a ki, bedenen güçlüyüm, sağlamım. Mutlaka ihtiyacı olan biri çıkacak karşıma ve bana *gel çalış*, diyecek.

-İnşallah, dedim. Yüreğini ferah tut... Yeni ilanlar da çıkacaktır.

-Allah sizden ve ailenizden binlerce kez razı olsun, dedi. Allah'ın izniyle bana güç verdiniz, yol açtınız. Özgüvenim yavaş yavaş geri geliyor.

-İş başvuruları yapmakla yetinme Maria, şahsen gidip görüş, dedim. Fiyatını da düşür mümkünse. Böylece daha rahat iş bulursun. Ben de senin için iş bakacağım. Bakıyorum da zaten, biliyorsun... Dostlarıma haber saldım.

Ve ekledim,

-Bu arada, şunu unutma lütfen; kızına gitmediğin sürece iki yakan bir araya gelmez. Git ve ona sevgini ver. Ondan asla para isteme. Daha önce istediğin için de özür dile.

-Benim kızımdan para isteme sebebim, İstanbul'a dönebilmek içindi. Nakliye için... Ayrıca biliyorsunuz bana bir türlü huzur vermeyen o tefeciden de kurtulmak istiyorum. Ama bunu, inanın kendim için değil, çocuğuma da torunuma da zarar gelmesin diye istiyorum...

Ve ekledi;

-Yoksa ben gururlu insanım. Kimseden bir şey istemezdim mecbur kalmasam. Evlâdımı zora sokmak da istemiyorum. Benim hatalarımın bedelini kızım ödemesin, tek dileğim bu artık. Kendim ettim kendim buldum olsun... Çaresizlik çok kötü bir his. Rabbim kimseyi çaresizlikle sınamasın.

-Mazeret arama Maria... Her zaman bir çıkış yolu vardır. Bek ben sana şimdi 10 bin TL daha göndereceğim. Kızına gitmen için bu para.

-Çok mahcubum size! dedi. Allah razı olsun...

-Kızına gitmezsen hepsi boş, dedim.

*

Bir sonraki günün öğlen saatlerinde yeniden mesaj geldi Maria'dan.

-Sizin sözünüzü dinledim Abdurrahim Bey, dedi. Bir tanıdığının aracıyla (korsan taksi gibi, belli bir ücret karşılığında) geldim İstanbul'a. Eşyalarımınla birlikte... Ve tabii ki kedilerim... Gece yarısı 2 de yola çıktık İzmir'den. Şimdi vardık İstanbul'a. Hemen size yazmak istedim. Haber vereyim diye.

-Hoş geldin, dedim. Hayırlısı olsun.

-Hakkınızı helâl edin, dedi. Yol için 10.800 TL istedi araç sahibi. Ama sıkıştırmadı beni, sağ olsun.

Durumumu biliyor çünkü. Ona, kalan borcumu sonra göndereceğim. Beni arabasıyla getiren bu kişi emekli bir polis. Kendisini 2 senedir tanıyorum. Başıma gelenlerin hepsini biliyor. Kötü niyetli insanlardan ve bana neler yaşattıklarından haberdar yani. Şimdi buradayım çok şükür. Ve tek dileğim, hemen bir iş bulmak. Allah rast getirecek inşallah. Dua ediyorum. Hem iş bulmak için... Hem de size, bana yaptığınız tüm iyilikler için.

Ve ekledi;

-Kalben söylüyorum bunu, politik konuşmuyorum inanın. Sizin hakkınızı asla ödeyemem. Rabbim ailenizi, evlâtlarımızı bağışlasın.

-Kızında mısın şu an? dedim.

-Evet, dedi. İstanbul Pendik'teyim. Kızımın evinde.

-İşte bu harika, dedim.

-Benim için doğru olan bu, dedi. Benim hayatta kalan tek desteğim kızım. Siz haklıydınız. Bana doğru yolu gösterdiniz. Sizin çabalarınızla kurtuldum İzmir'den. Hem gönderdiğiniz dualarla tefsirlerle (Allah katında), hem de yaptığınız yönlendirmelerle (mantıken).

-Onu (kızını) sakın üzme bir daha, dedim. Torununla ve kızınla birlikte olmanın tadını çıkar.

-Bir konu daha var size danışmak istediğim, dedi. Şimdi benim 2 farklı telefon hattım var. Beni getiren emekli polis memuru arkadaş dedi ki, bu 2 hattı da kapat, yeni bir hat al. Yoksa sinyali takip edip beni bulabilirlermiş Sizce bu mümkün mü? İnanın kendim için korkmuyorum. Tek derdim, kızıma zarar gelmemesi. Siz çok iyi biliyorsunuz, kızıma gelmeyi hiç istememiştim. Çünkü benim çok hatam oldu. Çok mahcubum kızıma...

-Maria, telefon hattı konusuna ayrıca geleceğim. Ama öncesinde senden, olayların nasıl bu noktaya geldiğini detaylıca anlatmanı istiyorum.

-Tabii anlatayım, dedi.

Ve ekledi;

-Evim, İzmir'deydi. Kiradaydım bir dairede. Ama 1,5 aydan fazla bir süredir, evime gidemiyorum. Çünkü orayı terk etmek zorunda kalmıştım. İzmir'in bazı bölgelerinde özel köpek besleme noktaları vardı. Oralarda yaşamaya çalıştım. Çok zordu öyle yerlerde kalmak...

-Evden kaçmanın nedenlerini anlatır mısın bize? dedim. Ben biliyorum o aşamayı, ama okuyucularımız merak ediyordur.

-Evden kaçtım, dedim. Çünkü peşimdeki adamlar (tefeciler) eve de geliyorlardı. Utanç verici bir süreçti. Ayrıca bir de can korkusu... İranlı bir komşum vardı. Ona hem manevi hem maddi anlamda borcum var. Evden kaçmamın bir nedeni de odur. Ona da zarar vermemek adına dışarıda geçiyordum geceleri. Orman içindeydi kaldığım yerler. Ve kesinlikle kalınacak gibi değildi. Bu yaşta böyle şeyler yaşamak çok çok zor. Bunları dile getirmek de öyle. Köpeklere atılan kuru ekmeklerden yediğimi biliyorum. Öyle bir sefalet yani.

-Peki bu borç nasıl oluştu? Nasıl düştün tefecilerin eline? dedim.

-Aslında ben, buradan başka ülkelere giden (daha çok Yunanistan'a) Rumlar için çalışıyordum. İşim, onların kirada bulunan dairelerinin kiralalarını toplamak ve vergilerini ödeyip, kalan kısmı onlara göndermekti. Müşterilerim, yurt dışında yaşayan Rumlardı yani. Ofisim

de vardı. Yaptığım hizmet karşılığında %10 komisyon alıyordum.

Ve ekledi;

-Ama bir ara ödeme zorluğu çektim. Müşterilerime de ödemelerini yapmam gerekiyordu. Yani topladığım kiralari onlara göndermem lazımdı. Yapamadım... Sonra bunun için, birinden senet karşılığı para aldım. 100 bin lira. Karşılığında 100 bin + 50 bin ödeyecektim. Aslında mantıklı değildi, ama kabul etmek zorunda kaldım. Şeref meselesiydi çünkü bu benim için. Her şey böyle başladı. Sonra işler iyice zorlaştı. 1,5 sene kadar, bisküviyle beslendim. Eve alışveriş yapamadım, markete pazara gidip malzeme alacak param kalmıyordu. Ama yine de şikayet etmiyordum. Kiramı vereyim, borçlarımı bitireyim yeter, diyordum.

-Peki sonra? dedim. Bitmedi mi borcun?

-Bitmedi, dedi... Hatta arttı... Çünkü bir ara yine nakde sıkıştım. Bir müşteriime para göndermem gerekiyordu. Çöküşün başladığı yer de orası oldu. Bu kez de başka bir tefeciden 200 bin TL aldım. Her ay 100 bin TL ödemeyi kabul ettim ona... Bu çok büyük bir hataydı. Zaten sonra işler çığırından çıktı. Çünkü hem bu 100 bini ödeyeyim, aynı zamanda da öbürlerine +50 bin ödeyeyim derken, her şey daha da zorlaştı benim için. 6-7 ay para ödeyemedim müşterilerime... 2 müşterim, bana Yunanistan'dan azilname çekti. Yalan söyledim onlara. *Trafik kazası geçirdim*, dedim. Bana azilname yollamaları ailemi küçük düşürdü. Babam çok güvenilir bir insandı. Başkalarının, alma-satma vekâletleri vardı onda. Ve ben, her şeyi batırmıştım. Kimsenin yüzüne bakacak durumda değilim.

-Ne yaptın peki? dedim.

-Bu adamlar doymuyordu, dedi. Hep daha fazlasını istiyorlardı. Ben de artık dayanamıyordum, yapamıyordum. Kısa süre içinde müşterilerimi de işimi de itibarımı da kaybettim. Sokaklarda yaşamak zorunda kaldım... Köpeklere verilen ekmeklerle doyurdum karnımı. Şimdi de bu insanlar kızıma zarar verir diye korkuyorum. Ya bir şekilde nüfus kaydından bulurlarsa onu? Emekli polis dostumuz da onun için uyardı beni. İsterlerse seni telefon sinyalinde bile bulabilirler, dedi. Ben de hattımı kapatacağım bu yüzden. Belki de şimdi, hiç vakit kaybetmeden dışarı çıkıp, bu işi yapmam lazım. Yeni telefon alırsam da, kendi adıma olmamalı. Bu arada, İstanbul'da ne kadar durabilirim, onu da bilmiyorum. Kızım da ben de çok tedirginiz çünkü. Böyle diken üstünde yaşamak ikimiz için de kolay değil. Özellikle de kızıma bunları yaşatmaya hiç hakkım yok.

Ve ekledi;

-Ben sizin söylediğiniz lafı ikiletmemek adına geldim İstanbul'a. Allah şahidim olsun, sizi ailem yerine, öz babam yerine koydum. Siz, her zaman benim derdime çaresizliğime ışık tutan, bana yol gösteren biri oldunuz. Bunu sadece burada değil, Allah katında söylüyorum, Allah şahidim olsun ki sözlerimde bir abartı yok... Bu arada hâlen birkaç müşterilerim var. *Param gelmedi, gecikti*, diye arıyorlar haklı olarak. Tefecilere para yetiştirmek adına, o yaşlı insanları zor duruma düşürdüm. Onların da hakkına girmiş oldum. Bu çok büyük bir günah, biliyorum. Ve sık sık, *ölsem de kurtulsam*, diyorum kendi kendime. Belki rahmet okumazlar ardımdan, ama en azından kimseye de bir zararım dokunamaz o zaman. Sürekli olarak, oturup bunları düşünüyorum. Elimde değil...

-Kızına gelmen yine de en doğrusu oldu, dedim. O senin evladın. Sen ona, o sana destek olacaksınız bir şekilde. Yan yana olmanız en iyisi...

Maria şöyle yazdı;

-Haklısınız... Allah büyük diyorum, son olanları düşündükçe. Allah razı olsun kızımından. Kapısını açtı bana. Hatalarıma rağmen, *hoş geldin*, dedi bana. Evine kabul etti. Ama gözlerinde hep o tedirginliği görüyorum. Bakışlarıyla sürekli bana; *sen ne yaptın anne*, diyor. *Kendini de yaktın bizi de*, diyor. Gözlerinde görüyorum bunları. Görüyorum ama bir şey diyemiyorum. İslanmış kedi yavrusu gibi bir psikolojim var şu an.

Ve ekledi;

-Bu ayki ödemelerim 200 bini geçiyor. Müşterilerden topladığım kiralari tefecilere veriyorum. Bu nedenle müşterilere olan borcum da arttı. O kadar çıkışsız ki içinde bulunduğum hal, *Allah bir an önce canımı alir*, diye dua ediyorum.

Kısa bir sessizlik sonrası yeniden yazdı Maria,

-Biliyor musunuz, benim 3 tane yaşlı kedim var. 15-16 yaşındalar. Bu kediler için *ileri yaş* demek, yani hayatlarının son evrelerindeler... Ve kızım evinde kedi istemiyor. Onun için de balkona koydu onları. Ama benim içim dayanmıyor onları orada görmeye. İnsan ya da kedi fark etmez, onlar yaşlı sonuçta. Sokağa da atamam. Yaşları nedeniyle yaşayamazlar sokakta. Ne yapayım, gerekirse ben de gidip onlarla sokakta yaşayacağım. Başka çarem mi var? Kızım istemiyor evinde. Ben de bunun için evde değil, onlarla birlikte balkonda, yani dışarıda oturuyorum.

Tam bir şey yazacaktım, vazgeçtim.

Maria hissetmiş olmalı ki, o yazdı benim yerime;

-İçinizden şöyle diyorsunuz muhtemelen, dedi. *Bunca şey yaşandı ve sen sonunda başını sokacak bir yer bulmuşsun, tutmuş bana kedileri mi anlatıyorsun?* Evet, öyle... Kedileri anlatıyorum. Çünkü üçünün de kulakları duymuyor, dışarı bıraksam korna sesi duymazlar. Yani 1 gün bile yaşayamazlar sokakta. Şimdi siz söyleyin, ben bunun vebalini nasıl alayım? Çiftlik gibi bir yer olsa, kedilerimi de alır giderim. Alışığım nasılsa ben, oralarda da yaşarım.

-Yani, dedim. Ya kedilerini feda edeceksin ya da onları da alıp gideceksin. Zor karar, haklısın. Ama şimdi, öncelikle kendini düşünmek zorundasın. Kızını da anla...

-Bu arada, dedi. İzmir'deki ev boşaldı. Eşyalarımın bulunduğu kutular da apartmanın bahçesinde kaldı. Komşular haklı olarak itiraz ediyor buna, ortak alandaki kutuları kaldırmamı istiyorlar. Bense ne yapacağımı bilmiyorum.

-Kedilerini, belediyenin hayvan barınaklarına bıraksan, dedim. Çünkü bu ya da başka bir nedenle kızınla asla bozuşmamalısın...

Ve ekledim,

-Ayrıca mevcut telefon hatlarını da kapatma. Sorunlarınla yüzleşmelisin. En doğrusu bu. Kime borcun varsa, açıkça söyle ödeyemediğini. Ama sakın yalan söyleme. *Ödeyeceğim mutlaka*, deme sakın. Doğruyu, sadece doğruyu konuş. Ne yapabileceksen onu söyle insanlara. Ve sakın korkma. Kimseden, hiçbir şeyden korkma...

-Peki, dedi. Elimden geleni yapacağım.

-Kediler konusunda haklı olabilirsin, dedim. Ama

senin içinde bulunduğun durum hayat memat meselesi Maria... Bunun için gerekirse can bile feda edilebilir. Kızın, senin kırmızı çizgin. Onu dinle ve ona sarıl. Tanrıçılık oyna. Kediler nedeniyle kızınla bozuşma. Onların bir sahibi var, unutma. Kediler konusunu en kısa zamanda çöz mutlaka. Sonra bana da haber ver.

-Kediler için aklımda bir çözüm var, dedi. Bir hayvansever arkadaştan onları almasını rica edeceğim. Umarım alır...

-Bu arada, dedim. İş konusunu da ivedilikle çözmelisin. Konuştuğumuz gibi, ihtiyacı olan ailelere 'bakıcı' bulan o kişiye git, seni görsün mutlaka. Telefonla olmaz. Seni tanırsa, sana göre bir iş bulur şüphesiz.

-Haklısınız, dedi. Ben de iş ilanlarına sürekli bakıyorum. Ama maalesef 40 yaş sınırı koymuşlar genellikle.

-İşte, dedim. Ben de onun için şahsen görüş diyorum sana. İlanları da ara. Ve açıkça söyle yaşını. *Ben 60 yaşımdayım ama gücüm yerinde, de. Deneyimliyim, de. İşimi bir görün öyle karar verin, de.*

-Bu konuda faaliyet gösteren her kuruma başvuruyorum, dedi. İnternet üzerinden de her siteye bakıyorum.

-Ayrıca kendin de ilan verebilirsin, dedim. Ben görüyorum, Instagram'dan böyle ilan verenler oluyor...

-Onu yapamam işte, dedi. Korkudan sosyal medya kullanamıyorum. İz bırakmamak adına kaçınıyorum böyle şeylerden. En azından, geçici de olsa acil bir iş bulsam, her şey kolaylaşacak. Borçlarımı kapatabilirim belki bu sayede. Ve inşallah düzlüğe çıkabilirim. Allah'ım yardım edecek, biliyorum.

-Kaçmak, korkmak yok, dedim. Sen sadece dürüst ol, asla yalan söyleme, sadece doğruyu söyle, yeter.

-Peki, dedi. Dediğiniz gibi yapacağım...

*

Maria gerçekten de dediklerimi harfiyen yaptı. Kaçmadan, korkmadan, yalana başvurmadan yaşamayı başardı.

Çok geçmeden, iyi bir iş buldu. Borçlarını da zaman içinde ödeyip bitirdi.

Şimdi İstanbul'da, kızı ve torunuyla birlikte, yıllardır özlediği o huzurlu hayatı yaşıyor.

“Ey Meryem! Allah seni seçti, tertemiz kıldı ve seni âlemlerin kadınlarına üstün kıldı.” (Âl-i İmrân Suresi 42. Ayet)

Meryem, Kur'an-ı Kerim'in kadına verdiği değerin simgesidir. Kur'an'da kadınların en seçkini olarak tanımlanan Meryem, bize sıkça örnek gösterilir, temizliğiyle, teslimiyetiyle, sabrı ve duasıyla...

Meryem'in hikâyesi sadece bir mucizenin değil; yalnızlığın, imtihanın ve Allah'a sığınmanın da hikâyesidir.

Gerçek bir hikayeden yol çıkılarak yazılan bu kitaba adını veren *İstanbullu Maria* ise, modern zamanların Meryemlerinden biridir. Sayısız kez, yalnızlık, çaresizlik ve ihanetle sınanmış, ama her seferinde kalben Allah'a dönmeyi başarıp teselliyi dualarda aramış bir kadındır Maria. Onun için bu kitap, dualarla ve tefsirlerle örülmüştür. Ve yine aynı nedenle, karanlıktan aydınlığa, umutsuzluktan teslimiyete uzanan dokunaklı bir hikâyeyi anlatır bize...

Yazar Abdurrahim Dede, Kur'an'ın Hz. Meryem'e bakışından ilham alarak yazdığı *İstanbullu Maria*'da, hayatın zorlukları içinde sıkışıp kaybolma noktasına gelmiş bir ruhun, yeniden kendisiyle buluşmasını ve Rabbine dönüş yolculuğunu anlatır.

Elinizdeki kitapta, Kur'an ayetlerinden süzülen duaların, Maria'nın yoluna nasıl ışık olduğunu okuyacak, dünyada çözümsüz hiçbir sıkıntının olmadığına tanıklık edeceksiniz. Yeter ki nereye yöneleceğimizi, cevapları nerede arayacağımızı bilelim...